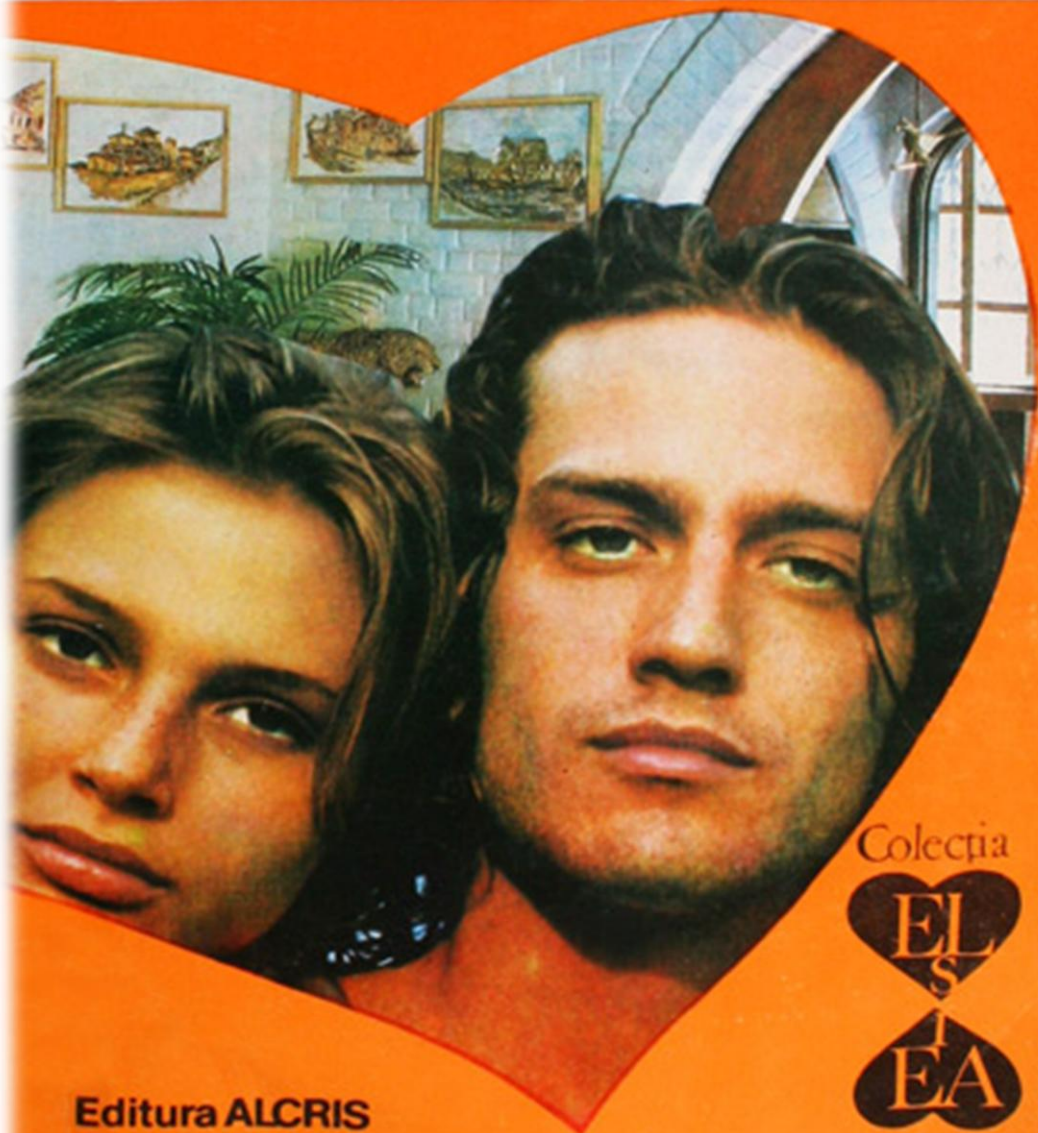

Penny Jordan

126

Sânge de maur

Colecția

Editura ALCRIS

Penny Jordan

SÂNGE DE MAUR

Traducere din limba franceză
Sanda Georgescu

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-580-035-7

Colecția „EL și EA

CAPITOLUL I

— Nu zău, Jess, ce s-ar alege de ai tăi de n-ai fi tu?! exclamă Colin Weaver, zâmbind cam strâmb. Pare-se, nici cea mai neînsemnată problemă nu și-o pot descurca fără ajutorul tău!

Jessica James, asistenta lui, ridică resemnată din umeri. Ce-i drept, unchiul și mătușa ei își cam făcuseră obiceiul să-i pună în cârcă necazurile lor. Dar cum să le poarte pică? Erau amândoi niște bieți neajutorați, incapabili să țină pasul cu lumea de azi. Frank James, fratele tatălui ei, moștenind în tinerețe biroul de notar dintr-un modest și tihnit orășel, mai trăia și acum legănat de amintirea timpurilor de mult apuse, iar nevastă-sa, Alice, emotivă și cu nervii cam la pământ, vedea în toate nimicurile adevărate dezastre. Și apoi, mai era și fata lor, Isabel, de optsprezece ani abia împliniți...

— Mor de gelozie când văd cum te risipești pentru ei! se smiorcăi Colin, în glumă.

Faptul de a fi fost angajată imediat ce își terminase studiile, de însuși Colin Weaver, faimosul creator de modă londonez, fusese pentru Jessica un noroc cum nu întâlnești de două ori în viață. Și fiindcă munca de designer de modă o pasiona, se dedicase de la bun început, trup și suflet, activității ei de la „Weaver’s”. Firma avea o reputație solidă, printre clientele ei numărându-se multe dintre distinsele doamne ale înaltei societăți britanice, ca și staruri de cinema și bogătașe din lumea întreagă. Pe de altă parte, colecțiile create de Colin puteau fi admirate în toate revistele de specialitate

ce pe mapamond, lăfăindu-se acolo uneori chiar și pe zeci de pagini, cu toate laudele de rigoare.

Cu tot succesul, însă, niciodată mulțumit de sine și de lume, Colin visa în taină, visa cu fervoare, la ziua când eleganța unică, purtând amprenta de neconfundat a geniului său, avea să fie și la îndemâna celor mai puțin favorizate de soartă femei.

— Ei bine, n-am încotro, trebuie să mă duc!... De data asta, i s-a întâmplat ceva Isabellei... declară Jessica, vădit chinuită de negre presimțiri.

— Oh, nu mai spune! Isabellei! Numai ce cm zărit-o câteva clipe în ziua aia când ai adus-o aici și m-am lămurit: o răsfățată! remarcă fără înconjur Colin, acru.

— E cam copilăroasă, recunosc cu jumătate de gură Jessica și, rememorând pe scurt nazurile drăgălașei și nebunaticiei ei verișoare, suspină.

— Copilăroasă, haida-de! observă sec Colin. Prea-i căutați în coarne, Jess! Și ea, sigur, profită din plin! Spune, tu la vârsta ei mai atârnai așa, ca o piatră de moară, de gâtul părinților?! Dar stai puțin! Nu cred că erai mult mai mare decât e ea acum, atunci când ai început să lucrezi aici!

— Da, așa e, oftă Jessica.

Părinții îi muriseră într-un accident de mașină cu puțin înainte ca ea să fi împlinit optsprezece ani. Imediat, cum era și firesc, Frank și Alice se oferiseră s-o ia sub aripa lor, dar îi refuzase. Avea planurile ei de viitor și ținea să nu se abată de la ele. Cu banii moșteniți își cumpărase un mic apartament la Londra și se înscriesese la Școala de Belle-Arte. De altfel, de la dispariția părinților ei, dragostea ce-o legase de cele câteva rude

ce-i mai rămăseseră pe lume devenise tot mai puternică și nu era săptămână să nu se ducă să le vadă.

Pe atunci, Isabel era doar o fetiță de-o șchioapă. Dar, cu trecerea anilor, Jessica, vara mai mare, se pomenise tot mai des, la început chiar fără să bage de seamă, purtând tratative în numele puștoaicei pornite pe rele cu părinții acesteia, oameni cu principii cam de pe vremea de-un veac răposatei regine Victoria. În sfârșit, de unde, la ora actuală, Isabel s-ar fi convenit să-și roadă coatele pe băncile vreunei facultăți și să-și asigure independența, dumneai, de cum se văzuse scăpată de „corvoada” liceului, agățase cartea în cui și-și găsisse de lucru, adică își făcea de lucru, în biroul notarial al familiei. Și, uite-așa, ciorovăielii din trecut ajunseseră certuri în toată legea. Frank și Alice perpelindu-se ca în focul iadului de grija pentru viitorul odraslei lor, în timp ce ea se considera victima lipsei de înțelegere a părinților și a unui destin nemilos, și o pisa pe Jessica, ori de câte ori o vedea, cu văicărelile ei.

— Aș fi avut câte ceva de discutat în legătură cu Spania...

Iritarea ce răzbătea din vocea lui Colin o readuse pe Jessica la realitatea imediată. Chiar și Colin, la patruzeci și opt de ani bătuți pe multe avea momente când se purta ca un țânc răsfățat. Căci, scufunde-se și pământul, în ochii lui doar „Weaver's” merita să reziste. Iată-l, așadar, acum, ținând morțiș să-i monopolizeze atenția cu proiectele lui. Fiind însă îndeobște un șef cumsecade, care nu ezita să-i lase mână liberă tocmai în acele probleme care făceau sarea și piperul muncii, ea îi ierta cu dragă inimă asemenea rare, cu totul întâmplătoare, ieșiri despotice.

De câțeva vreme, Colin urmărea cu asiduitate evoluția spectaculoasă a unei întreprinderi spaniole care nu numai că inventase un nou tip de fibre textile ci revoluționase și tehnica de vopsire. Și iată că un Târg internațional organizat în Spania îi dădea prilejul să poată contacta firma cu pricina și să încerce să încheie cu ea niște contracte avantajoase. Iar Jessica trebuia să-l secondeze la tratativele cu directorul fabricii.

— Nu știu dacă am să pot veni în Spania... obiectă ea, timid.

— De ce? Doar nu din cauza blestematei ăleia de familii, sper! replică pornit Colin. De data asta să se mai descurce și singuri! Înțelege-mă, Jess! Nu mă pot lipsi de tine la discuțiile cu spaniolul!

— Bine, bine! Liniștește-te! E-n regulă. O să mă dau și peste cap de-o fi nevoie, și o să vin! Numai fă-mi plăcerea și scutește-mă pe viitor de comentariile astea despre ai mei, chiar și despre Isabel! Recunosc, e o îndărătnică...

— Auzi colo, îndărătnică!... Jess, Isabel asta a ta e o măgăriță, asta e! îi reteză vorba Colin. Dar gata, mi-am pus lacăt la gură. Cel puțin pe ziua de azi. De altfel, constat că nici nu auzi ce spun. S-o lăsăm baltă. Hai, pleacă, du-te la ai tăi. Cine știe în ce bucluc au mai intrat!

*

* *

Da, Colin e-ntr-adevăr extrem de înțelegător, își zise Jessica în drum spre casă. Îi pune uneori răbdarea la încercare, dar, una peste alta, trebuia să se considere nemaipomenit de norocoasă că putea să lucreze cot la cot cu un artist cu atâta har. Unde mai pui că avea de gând s-

o ia ca asociat! De altminteri, formau o echipă excelentă. Colin, deși cu o experiență profesională absolut redutabilă, neținând să dea el tonul neapărat, ci arătându-se deschis la ideile ei, câteodată destul de surprinzătoare...

Ajungând în fine acasă, se grăbi să între sub duș, apoi trase pe ea un tricou și niște jeanși și se opri dinaintea oglinzii, privind cu desăvârșită detașare fata înaltă și subțire care, la rândul-i, o privea de acolo cu luare-aminte. Părul, negru și mătăsos, se revărsa suplu până peste umeri. Uneori, când avea de tratat cu vreo clientă mai simandicoasă sau cu vreun furnizor important, și-l strângea la ceafă într-un fel de coc, lucru care îi puneia în valoare ochii imenși și trăsăturile extraordinar de fine. Cât privește îmbrăcămintea, chiar că n-avea probleme. Grație postului său de la „Weaver's”, dulapul îi gemea de haine achiziționate la prețuri foarte convenabile. Taioarele de tweed și de in, ca și bluzele de mătase, în care Colin se întrecea pe sine, îi veneau ca turnate.

— Nu-ți poți închipui cu câtă plăcere îmi privesc modelele când le porți tu, îi mărturisise într-o zi Weaver. Pe tine cad de o sută de ori mai bine decât pe manechinele de profesie, care, să-ți spun drept, prea-s ciolănoase ca să fie pe gustul meu. După părerea mea, cea mai bună reclamă pentru Weaver's ești tu!

Isabel nu-l avea pe Colin la suflet și-și bătea joc cu mare plăcere de firea lui cam prețioasă. Ironii destul de nesărate căroră Jessica le răspundea cu asprime, atrăgându-i verișoarei sale atenția că, indiferent ce-ar fi spus sau ar fi făcut, Colin Weaver era unul din arbitrii eleganței, și asta nu doar în Anglia.

În fond, de cine nu râdea Isabel? Și cui nu-i găsea ea cusur? De pildă, după opinia ei, Jessica nu știa să-și trăiască viața. Să fi fost ea, Isabel, așa liberă ca păsările cerului, nicio distracție din câte oferea Londra nu i-ar fi scăpat. Veșnic nemulțumită, Isabel se plângea neîncetat că moare de plictiseală în casa părinților ei și că Merton era un târgușor prăpădit. După nenumărate tentative de a o aduce cu picioarele pe pământ, Jessica renunțase în cele din urmă: fără îndoială, cu Isabel își răcea gura de pomană. Ba, colac peste pupăză, pretinzând de la o vreme să-și ceară sus și tare absoluta emancipare de sub tutela părinților. Da, Alice și bărbatul său arătau tot mai obosiți și plictisiți, iar Frank mereu pomenea de retragerea sa din activitate și socotea, bănuț cu bănuț, pensia ce i se cuvenea. Cât trebuie că-și doreau să-și vadă mai degrabă fata măritată, trecând astfel pe umerii altuia povara asta care pe ei începuse să-i covârșească! Doar că, după toate aparențele, Isabellei nu-i stătea gândul la măritiș. În fond, era și destul de necoaptă... Numai de n-ar amâna prea din cale-afară pasul ăsta. Atunci chiar că ar fi călcat, cel puțin în privința asta, pe urmele Jessicăi, care, tot mai dificilă și mai circumspectă, n-avea probabil să se mai mărite niciodată. Pentru ea, riscurile și responsabilitățile presupuse de o căsnicie căpătaseră proporții de neînfruntat.

„Fii pe pace! Când i-o veni chef să se mărite, Isabel, cum o știi, n-o să se împiedice în asemenea mofturi!” își zicea Jessica dar pe loc se dojeni cu severitate pentru atâta cinism și începu să-și perie furioasă părul, încruntându-se la tânăra de o frumusețe suavă, oarecum exotică, din oglindă, în ochii migdalați, de culoarea

ambrei, puzderii de minuscule stelute aurii prinseseră suflet.

*

**

Era opt și jumătate când ajunsese în fine și-și parca mașina pe alea fostei case parohiale în care locuiau unchiul și mătușa ei. Oare ce ispravă a mai făcut Isabel? se întrebă ea, cu inima strânsă. Dând ocol clădirii, intră prin ușa din spate și o găsi pe mătușa-sa în bucătărie, trebăluind.

Alice o întâmpină în culmea fericirii:

— Oh, Jess! Cât am sperat să vii! Suntem așa de îngrijorați!

— Bella este acasă? trecu Jessica aproape imediat la subiect și se așeză, fără să mai aștepte invitația, pe unul din taburetele din jurul mesei.

— Nu. A ieșit puțin cu John... John Wellington, tânărul pe care, de curând, Frank și l-a luat asociat. În sfârșit, un bărbat pe placul Bellei... pare-se...

— Asta-i necazul?! exclamă nepoată-sa amuzată. Ar trebui să vă bucurați! Nu tocmai asta vă doriți? S-o vedeți pe Bella la casa ei? Fără doar și poate, așa o să se mai domolească și ea.

— Ce-i drept, n-am putea să ne dorim ginere mai bun ca tânărul Wellington. Dar vezi, blestemata aia de vacanță ne-a dat peste cap toate planurile.

— Nu pricep.

— Acum o lună și mai bine, Bella a ținut morțiș să plece pentru câteva zile în Spania... cu o prietenă... John, gelos nevoie mare, s-a opus. Dar o știi pe Bella! Tot cum a vrut ea a făcut. Și călătoria uite că s-a dovedit cu ghinion...

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă Jessica adunându-și toată răbdarea de care era capabilă; din partea verișoarei sale se putea aștepta până și la peripețiile cele mai abracadabrante.

— În Spania, Isabel s-a logodit! În fine... adică... aproape s-a logodit! se corectă Alice bâlbâindu-se. De fapt, habar n-avem ce s-a întâmplat cu adevărat. Știm doar atât cât ne-a lăsat ea să știm. Din toate scrisorile băiatului aceluia, mie numai pe ultima mi-a arătat-o. Lui taică-său nici atât. Oh, Jessica, ce-o să ne facem?! I-a promis lui John că se mărita cu el și dacă aventura asta iese la iveală...

— Ceea ce n-o să se petreacă, remarcă nepoată-sa cu blândețe. E suficient ca Isabel s-o rupă definitiv cu spaniolașul ei.

În vremea asta, însă, blestema în sinea ei firea flușturistică a lui Isabel. De altfel, aventura de acum nici n-o prea surprindea. Isabel trăia după cum îi venea, fără să se sinchisească nicio secundă de consecințe.

— Da, dar vezi, nu îndrăznește una ca asta, veni ca de pe altă lume răspunsul mătușii ei. I-a intrat frica în oase cum că spaniolul ar putea să se înființeze aici ca s-o ia la întrebări. Închipuie-ți! Cum ar mai scoate-o la capăt cu John?!

Firește, dacă încă de pe acum Isabel nu se simțea în stare să comunice cu John cât de cât omenește, căsnicia lor chiar că ar începe cu stângul... Dar Jessica se abținu să facă vreun comentariu cu voce tare. Înainte de toate, Alice era aceea care trebuia ajutată să-și vină în fire.

— Nu te mai frământa. Până la urmă s-or aranja toate...

— Vai, Jess, eram sigură că nici de data asta n-ai să ne lași! exclamă mătușa ei și izbucni în plâns, adăugând apoi printre lacrimi... I-am spus și Bellei că tot în tine ne e salvarea!

— Sinceră să fiu, nu văd cum...

— Dar este atât de simplu! Doar tot în Spania pleci și tu! Du-te și stai de vorbă cu băiatul ăla! Lămurește-l, declară Alice candid, de parcă nimic pe lume n-ar fi fost mai simplu.

— Dar... Mătușă... dădu Jessica să protesteze, în culmea consternării.

— Oricum te duci acolo, nu-i așa? Unde mai pui că spaniola o vorbești ca pe apă! Ai să poți, deci, să-i explici băiatului chiar pe limba lui cum stau lucrurile... și cu toate menajamentele... Te implor! Gândește-te la Isabel! Ce nenorocire ar fi dacă s-ar pomeni cu spaniolul aici! Ține atât de mult la John! Și el este exact bărbatul de care are nevoie, serios, ferm, un om pe care să poți conta.

După o scurtă pauză, Alice adăugă oftând din greu:

— Eu și bărbatul meu ne frângem mâinile că nu ne-am priceput s-o ținem mai din scurt, dar...

Dar înghiți repede restul vorbelor fiindcă ușa se dădu de perete și în bucătărie năvăli o fetișcană mărunță, blondă, debordând de însuflețire.

— Jess! exclamă ea cu gura până la urechi de încântare. Slavă Domnului, ai venit! Mama te-a pus în temă?

— Cam așa ceva, replică sec Jessica. Dacă am priceput bine, se ține scai de tine un puști... Zău, Bella...

— Am fost absolut convinsă că-l iubesc, începu iute Isabel, în defensivă. Părea atât de sensibil, atât de altfel

decât John... Oh, Jess, nu mă pironi așa cu privirea, de parcă mi-ai dori să mă-nghită pământul!

Dar, când Jessica înălță, cu un gest de implorare mută, ochii în tavan, Isabel schimbă deodată macazul și, bătând din picior zise cu năduf:

— Jess, doar șiii că eu nu-s ca tine! Dar sigur, tu, înțeleapta familiei, cum să mă înțelegi?

Fără să vrea, Jessica se crispă. De atâtea ori auzise din gura vară-sii asemenea considerații cu subînțeles! Culmea însă era că, deși nu dădea două parale pe păreriile Isabellei, ea însăși ajunsese să se judece cu asprime.

Fără doar și poate, era neîngăduit de sentimentală... de un idealism de-a dreptul ridicol... Nu, nu se putea mulțumi cu o iubire la voia întâmplării.

— Ești absolut sigură că pe John îl vrei, că pe el îl iubești? o întrebă pe Isabel ceva mai târziu, pe când se pregăteau de culcare.

— Cât de sigură pot fi eu, răspunse tânăra, într-unul din rarele ei momente de luciditate. Dar vezi, dacă Jorge vine aici, atunci se duce totul de râpă... Jess, o să te ții de cuvânt, nu-i așa? O să stai de vorbă cu el! Și-o să încerci să-l convingi? Mă ia cu fiori când mă gândesc că l-aș pierde pe John! Cred că nu mi-aș mai reveni niciodată.

Mișcată fără voia ei de patosul Isabellei, Jessica repetă promisiunea pe un ton cât mai convingător. La urmurmelor, n-avea de ce să-i refuze serviciul ăsta... neplăcut, însă oricum degeaba, căci niciun Jorge n-ar fi făcut atâta cale, cam jumătate de Europă, doar ca să-i bată Isabellei cu pumnul în masă. Dar când își expuse cu glas tare opinia, fetișcana se puse pe plâns:

— De ce nu vrei să înțelegi? Suntem ca și logodiți. Sunt sigură că o să vină aici, după mine.

Resemnată, Jessica suspină adânc:

— Hai, Bella, potolește-te! Bine, o să stau de vorbă cu el. Voiam doar să-ți atrag atenția că, probabil, îți faci sânge rău de pomană.

*

**

— Și ai acceptat, ai acceptat rolul acesta ridicol, de-a mesagerul Julietei către un Romeo năbădăios? se înverșună Colin două zile mai târziu, când Jessica îl anunță că avea să-l însoțească la tratativele din Spania, dar va trebui să stea acolo ceva mai mult, pentru că... în fine... cât mai pe scurt...

— Nu crezi că Isabel a ajuns la vârsta să se mai descurce și singură?

— E mai bine așa, replică Jessica și-i mai dădu două-trei amănunte; în fond, nici ea nu știa prea multe.

— Jessica, prea ești pâinea lui Dumnezeu cu ei! Dar degeaba încerc eu, n-o să te conving niciodată că nu faci bine ce faci. Mulțumesc Cerului că nu m-a procopsit și pe mine cu o familie de-asta, să mi se suie-n cap!

— Deci ne-am înțeles! Stau în Spania câteva zile în plus?

— Sigur, fără discuție... Păcat, însă, că-ți irosești timpul pentru Isabel. Înțelege odată, fata aia nu merită...

— N-o fac atât pentru ea, cât pentru Alice și Frank. În fond, doar pe ei îi mai am pe lume.

De fapt, lucrurile stăteau astfel fiindcă ea însăși voia așa. Încă neconsolată de sfârșitul teribil al părinților ei, Jessica se închisese în sine, ca într-o cochilie, Pesemne

de teamă să nu mai aibă parte de o nouă pierdere și de o nouă suferință.

*

* *

Farmecul cu totul aparte la Sevâliei o prinse în mrejele lui de cum coborî din avion. Un soare înviorător, de primăvară timpurie, strălucea în cerul albastru, curat ca lacrima, iar după vacarmul Madridului, liniștea orașului andaluz părea o adevărată alinare.

Printr-o fericită coincidență, junele Jorge era de găsit tocmai în străvechiul oraș de pe Guadalquivir, unde se aflau fabrica de țesături și Târgul Internațional pe care urmau să le viziteze. Drept care, Jessica trebuise doar să plece ceva mai devreme decât Colin. Generos ca întotdeauna, acesta stăruise să suporte firma cheltuielile de rigoare și, pentru că „Weaver's” avea respect de sine — unul din secretele succesului în afaceri — îi rezervase o cameră într-unul din cele mai luxoase hoteluri din Sevilla, un fost palat seniorial, în stil baroc.

De la ferestrele camerei se desfășura o superbă perspectivă asupra orașului vechi, practic — un labirint de străduțe strânse între casele de un alb sclipitor, ca proaspăt văruite, și îmbrăcate în cascade multicolore de flori. Încăperea în sine era mobilată în stilul epocii când fusese ridicată construcția, o clădire absolut minunată, întregul decor respirând un fast din care influența maură răzbatea fără putință de tăgadă.

După ce desfăcu geamantanele și-și rândui lucrurile în dulapul impozant, Jessica se grăbi să coboare în holul hotelului, unde, pe lângă hărți și ghiduri turistice, puteai obține orice informație ce-ți era de trebuință. Hotărâtă să acționeze imediat, consultă cartea de telefon, dar nu dădu

acolo de niciun Calvadores și cu atât mai puțin de un Jorge Calvadores, ceea ce, dată fiind presupusa vârstă a personalului, nu era deloc de mirare. Nu-i rămânea, deci, decât să se ducă pe neaunțate la adresa indicată de Isabel.

Luă la repezeală un prânz frugal, apoi urcă în cameră să facă un duș și să se pregătească pentru vizita de care tare s-ar fi lipsit. Ieșind din baie, alese dintre haine un costum de culoarea jadului, a cărui fustă plisată i se învoldura în jurul gambelor fără cusur. Nuanța aceea de verde îi venea de minune. După ce se îmbracă, găsi de cuviință, așa cum nu i se întâmpla de obicei, să se fardeze un pic, desigur, cât mai discret, doar cât o umbră ușoară pe pleoape, iar pe buze un ruj de culoarea cireșelor în pârg. Apoi, fără să mai întârzie nicio secundă, coborî în hol, comandă un taxi și, când acesta trase în fața hotelului, urcă și-i dădu șoferului adresa lui Jorge Calvadores.

*

**

Taxiul o purtă până în inima a ceea ce părea să fie cartierul protipendadei. Case impozante, cu aer aristocratic dar și exotic, datorită magnificelor balcoane din lemn sculptat, defilau pe dinaintea ochilor Jessicăi. În dosul grilajelor strașnice, din fier forjat, se ghiceau grădini bogate, cu gazon îngrijit ca la carte.

Când mașina opri la adresa cu pricina, Jessica îi dădu șoferului un bacșiș gras, rugându-l să vină s-o ia din același loc peste o jumătate de oră. Cam atât, socotea ea, îi era necesar ca să-l lămurească, luându-l cât mai cu binișorul, pe tânărul Jorge... Dacă, bineînțeles, acel Jorge, spaima Isabellei, se întâmpla să fie acasă!

Coborând din taxi, așteaptă câteva clipe pe marginea trotuarului, contemplând cu îndoială în suflet clădirea de o măreție sfidătoare. În fine, luându-și inima în dinți, apăsă hotărâtă pe sonerie.

Mai bine de un minut trecu până ce, ușa deschizându-se larg, un servitor în frac, foarte țeapăn, vizibil pătruns de importanța lui pe lume, își făcu apariția și privind-o de sus, se opri în prag. Descumpănită, Jessica îngână:

— Mă numesc Jessica James și aș dori să-l văd pe senor Calvadores. Este acasă?

Cerberul o măsură sever, apoi, se îndură s-o lase să intre într-un hol enorm, pardosit cu azuleros, celebre plăci de ceramică sinilie, tradiționale pentru sudul Spaniei. Trezindu-se deodată în fața unei atari frumuseți, Jessica își ținu răsuflarea. Culoarele acelea mirifice se armonizau atât de perfect încât păreau sunetele unei melopei misterioase, nepământești.

— Senorita să binevoiască să aștepte un moment, murmură abia auzit servitorul conducând-o într-un salon de un lux orbitor, cu mobilier autentic străvechi.

„Nici vorbă, Calvadores ăștia sunt putred de bogați”, își zise Jessica, copleșită de splendoarea decorului.

— Senorita James, am înțeles bine? voi majordomul să se asigure, fără prea multă tragere de inimă. Mă duc să văd dacă senor *Conde* poate să vă primească.

El senor Conde! Măi să fie! Isabel nu pomenise nimic de vreun titlu nobiliar! Jessica simți că îi pierde curajul de tot, dar se adună de îndată și se muștră cu asprime: nu-i stătea în fire să se piardă cu una, cu două. Ca să nu mai vorbim că lumea de azi nu prea pune preț pe sânge albastru și așa-zise privilegii, chestii demult moarte și îngropate...

Se adânci, aşadar, în contemplarea unui portret de deasupra şemineului: un gentilom de prin secolul şaptesprezece, spaniol sută la sută, cu un aer îngâmfat. Auzind paşi apropiindu-se, tresări şi, fără să vrea, încremeni, pradă unei spaime ridicole: Cum să prezinte mai bine toată povestea? Abia acum pricepea pe deplin cât era de delicat rolul pe care şi-l asumase cu atâta nonşalanţă... Nu se vedea în niciun fel declarându-i junelui Jorge să-şi ia gândul de la Isabel şi să n-o mai sâcăie, doar fiindcă iubita inimii lui, aşa cum îi era obiceiul, se răzgândise de azi pe mâine şi se logodise cu altul...

Când uşa salonului se deschise, Jessica înlemni de-a binelea, năucită. Un bărbat în toată firea, incredibil de arogant, o pironea din prag, cu fălcile încleşcate, parcă abia stăpânindu-şi o furie teribilă. Ochii, de un cenuşiu ca oţelul, o măsurau necruţători, cu o neobrăzare dublată de un dispreţ suveran... În fine, după multe secunde, bărbatul binevoi să încline din cap, scurt.

Cu o statură de-a dreptul copleşitoare, avea părul negru ca smoala, câteva bucle coborând leneşe până peste gulerul cămăşii de mătase. Hainele de o eleganţă rafinată, dar în special trăsăturile feţei, extraordinar de rasate, trădau spiţa aristocratică. Era pur şi simplu cu neputinţă să ţi-l imaginezi trecându-şi timpul de-a valma cu lumea pestriţă a turiştilor care împânzeau Costa Brava şi cu atât mai puţin, făcându-i curte Isabellei! La cei cam treizeci şi cinci de ani ai săi, nu de ochii daţi peste cap ai unei puştoaice avea nevoie vanitatea lui, ci de cuceriri răsunătoare. De altfel, nu încăpea îndoială, era mult prea plin de sine ca să poată iubi cu adevărat. Bărbaţii din soiul ăsta, descinzând din cele mai ilustre familii ale

Spaniei, protejați ca de un scut impenetrabil de propria lor înfumurare, nu catadicseau nici măcar să-și bage în seamă semenii — ei socotindu-se, vezi bine, fără de seamă — nici vorbă să-și lase inimile să freamăte, libere de orice opreliște și de orice prejudecată! Pe ei, asemenea slăbiciuni nu puteau decât să-i înjosească... Brusc, Jessica trecu de la buimăceală la panică: Cum să-i dea unui astfel de specimen vestea că Isabel i-l preferase pe altul?

— Senorita James?... Nu mă așteptam a vizita asta!

Vorbea o engleză perfectă, dar cu un ton prea tranșant, în care Jessicai i se păru că percepe un soi de mârâit absolut fioros! Care să fi fost pricina acelei furii, pentru ea misterioasă? Să fi ghicit acest Jorge motivul vizitei ei? Să-și fi dat el seama chiar din scrisorile Isabellei că aproape-logodnica lui o cotise cu o sută optzeci de grade?...

— Senor Calvadores? răspunse ea, prin urmare, în gardă...

Oricât se străduise să vorbească de ferm, glasul îi tremurase, trădându-i starea de nervozitate. Iar individul din fața ei tocmai asta dorea: s-o vadă pierzându-și cumpătul. Ca atare, n-avea rost să se aștepte la vreun semn de mărinimie sau cel puțin, de îngăduință din partea lui. Era clar că avea de înfruntat un adversar complet lipsit de simțul sportivității. Dar nu faptul ăsta, ci disprețul lui o scotea din sărite. Se vede că, în casa aceea cu atâtea pretenții, celebra ospitalitate spaniolă n-avea ce căuta! Dintr-o dată, nu-și mai dori decât să se descotorosească de corvoadă cât mai degrabă, ca să poată fugi de acolo cât ar fi ținut-o picioarele, îngâmfarea individului omorâse în ea orice pornire

firească, desigur, spre compasiune. Cum de putuse să-i placă găsculiței de Isabel tocmai un tip atât de grețos, nu reușea să se dumirească și pace...

— Am venit să vă spun... dădu ea să înceapă.

— Nu te mai obosi cu explicațiile, îi reteză vorba spaniolul. Știu perfect de bine ce vrei. Ți-ai pus în gând să-mi frângi inima cu ochii ăștia candizi și cu figura asta disperată! Dar uite, din nefericire pentru dumneata, cu mine comedia asta nu ține! Nu numai că mă lasă rece, ci îmi confirmă presimțirile cele mai negre! Acum, îmi este absolut clar: te dai în vânt după lux și-ai fi în stare de orice ca să-ți asiguri o viață ușoară și îmbelșugată! Cum îndrăznești să te înființezi în casa mea pe nepusă-masă, pretinzându-mi o întrevvedere? Neobrăzarea dumitale chiar nu cunoaște limite?!... Dar fii sigură că o să capeți exact ceea ce meriți. Cu mine ți-ai găsit nașul. Nici mort, mă-nțelegi? nici mort n-o să-ți îngădui să-mi sâcâi fratele din pricina unei aventuri de doi bani, necum să-l aduci în fața altarului!

De consternare, Jessica numai că nu-și înghițise limba! Care va să zică, individul acesta nu era Jorge Calvadores! În schimb, o luase pe ea drept Isabel!... Dar, în facțiunea de secundă când deschise gura să-l lămurească, se și răzgândi, în fond, Isabel nu-i povestise mai nimic despre aventura ei cu Jorge. Pur și simplu, așa cum doar ea știa să te păcălească, o convinsese, fără argumente, că el era acela care ținea morțiș la căsătorie. Iată însă, că fratele temutului Jorge susținea tocmai contrariul... Era ceva putred la mijloc. Dar ce?...!

CAPITOLUL II

Ca să-și mai domolească enervarea, Jessica inspiră adânc. Cum să înceapă? Fără îndoială, s-ar fi cuvenit, înainte de toate, să facă lumină în ceea ce o privea... Oricum, insolența acestui senor Calvadores întrecea orice măsură. Isabel în carne și oase să se fi aflat în fața lui, și să fi meritat reproșurile acelea umilitoare, cum își permitea, totuși, să i se adreseze ca unei zdrențe?

Când dădu să îndeapă cuvenitele explicații, căutătura lui cinică o opri. „Niciun bărbat nu și-a îngăduit vreodată să mă privească așa”, își zise ea și simți cum fața îi ia foc de rușine. Doamne-Dumnezeule, cum ar fi reacționat Isabel în situația asta? Să fi fost renumita curtenie a spaniolilor doar un basm de adormit copiii?

— N-ați înțeles... începu ea cu voce nesigură...

— Ba am înțeles foarte bine, i-o reteză iarăși senor Conde cât se poate de răspicat. Ce mai plească pentru dumneata să dai peste un băiat atât ce bogat și atât de naiv ca fratele meu! Numai că, vezi, deocamdată, și nu pentru puțin timp, n-are niciun drept asupra părții lui din moștenire; până va împlini douăzeci și șase de ani, eu decid cum să-i fie administrata averea și crede-mă, o să fac tot posibilul ca să-l scap din ghearele dumatile. De altfel, nu pricep ce mai cauți aici. Doar ți-a scris că e ferm hotărât să nu te mai vadă! E prea târziu, Miss James, să mai scoți vreun bănuț de la el! În fine, s-a lămurit ce urmăreai!

O grimasă de un dispreț ce se voia zdrobitor i se așternu pe chip, în vreme ce Jessica se felicita în sinea ei

că intervenise în toată povestea, scutind-o pe zăpăcita de Isabel de insultele acelea de-a dreptul abominabile,

— De fapt, fratele dumitale s-a îndrăgostit de... încercă ea să pună lucrurile la punct, pentru ca apoi să poată juca cu cărțile pe față.

— Nu de dragoste era vorba, ci pur și simplu de culcat, o corectă el cu brutalitate. Lipsindu-i experiența în materie, Jorge a confundat instinctul cu sentimentul, iar dumneata, desigur, te-ai grăbit să profiți! Pesemne ți-ai pus la bătaie toate farmecele, doar l-oi îmbrobodi atât de bine încât să-l obligi...

— Un moment, îl opri Jessica, venindu-și brusc în fire. Cum îndrăznești să insinuezi una ca asta? Cum adică să-l „oblig”? După câte știu, e stăpân pe faptele lui, liber, deci, să decidă singur ce să facă și ce nu...

— Poate nu m-am exprimat tocmai bine, admise cu lehamite spaniolul. De bună seamă, în asemenea hal i se aprinseseră călcâiele după dumneata, încât își pierduse și mințile. Ce-i drept, nu ești deloc lipsită de vino-ncoa...

Și iarăși o dezbracă pe Jessica din ochi, după care adăugă:

— Nu aduci nici pe departe cu obișnuitele amoruri ale lui Jorge, dar nu mi-e greu să-nțeleg cum de l-ai cucerit... Venind aici, ce ți-ai zis: cum m-o vedea, cum o să-mi și ciugulească din palmă! Fiindcă, nu-i așa? ochii care nu se văd se uită.

Ferm hotărâtă să nu-i mai tolereze nicio insultă în plus, Jessica protestă cu vehemență:

— Nici prin gând nu-mi trece să mă mărit cu fratele dumitale! De altminteri...

— Uite ce e, nu încerca să mă duci, că-ți pierzi timpul de pomană, replică senor Calvadores, disprețuitor. Ții

neapărat să-ți reamintesc cuvânt cu cuvânt ultima dumitale misivă? Când a venit la mine să mi-o arate, Jorge doar că nu plângea de disperare! Sigur, îi plăceau... dar de la asta până la a se însura cu dumneata, așa cum îl somai !... Era atât de înnebunit încât, până la urmă, n-a mai avut ce face și mi-a povestit...

— A venit la dumneata, nu încape îndoială, ca la un maestru în arta subterfugiilor, insinuă Jessica, să nu se lase mai prejos. La banii dumitale, pesemne nu o dată ai fost pus în situații nu tocmai convenabile. Avera și onoarea nu totdeauna fac casă bună.

Nimerise drept la țintă și observă cu satisfacție enervarea luând locul insolenței pe obrazul acela până atunci ca tăiat în cremene. Adusesse atingere și orgoliului masculin, căci, mai mult ca sigur, arătos cum era, spaniolul nu atât banilor le datora succesele sale amoroase. Era oare căsătorit? se întrebă ea brusc, dar, cum n-o interesa de fapt, alungă gândul.

— Înțelege odată, șuieră Calvadores printre dinți: Jorge refuză să mai dea ochii cu dumneata, iar eu, de-ar fi să se răzgândească, sunt gata, ca să-l împiedic să te ia de nevastă, de orice. N-ai fost deloc inspirată când ai pus ochii tocmai pe fratele meu.

— De câte ori să-ți spun că te-nșeli? Repet: nici prin gând nu-mi trece să mă căsătoresc cu el!

— Haida-de! Ai memoria cam scurtă! Poftim, citește ce-ai scris acum trei săptămâni și slăbește-mă cu minciunile!

Acestea zicând, senor Calvadores scoase din buzunarul interior al hainei o hârtie împăturită și, cu dispreț suveran, i-o întinse.

Apucând scrisoarea Isabelei dintre degetele lui, din nebăgare de seamă, Jessica i le atinse o fracțiune de secundă. Un freamăt straniu o străbătu și, luată pe nepregătite, se trase repede înapoi.

Povestea asta trăsnită nu-i mirosea a bine. Iar dacă voia să-i pună punct cât mai degrabă, trebuia să limpezească apele, lămurindu-l pe spaniol cu cine stătea, de fapt, de vorbă... Când despături însă scrisoarea și-și aruncă ochii pe ea, inima începu să-i bată mai repede. Cu obrajii în flăcări, parcurse primele rânduri, apoi, pur și simplu renunță să citească până la capăt. Scria acolo, negru pe alb, că Isabel se culcase cu Jorge și acum îl implora s-o ia de nevastă! Dacă Frank și Alice prindeau de veste, precis ar fi făcut infarct! Și John Wellington, logodnicul oficial, el cum ar reacționa? se întrebă ea stupefiată. De ce nu i se spovedise Isabel așa cum se cuvine, dacă tot o pusese pe drumuri, înspăimântată, chipurile, să nu se trezească cu Jorge peste ei, în Anglia?

După spusele fratelui mai mare, Jorge abia aștepta să se descotorosească până și de amintirea acelei blestemate de aventuri.

— Lămuritor, nu-i așa? remarcă în bătaie de joc *El Senor Conde*. Mai trebuie cumva să adaug și că, într-un târziu, dând din colț în colț, de rușine, Jorge mi-a destăinuit că n-a fost el primul?...

Neîndrăznind să ridice privirile, Jessica se holbă și mai tare la scrisoare. Chiar era cu puțință?!

— Așa că dă-mi voie să ți-o spun clar: degeaba te-ai obosit până aici. N-avem ce discuta!

Prima reacție a Jessicăi, absolut firească, fu aceea de a-și da în vileag adevărata identitate, încercând să iasă din buclucul acela cu obrazul cât de cât curat. Dar ce rost

ar mai fi avut? Tot încasase până atunci palmele destinate Isabellei. S-o țină așa și pe mai departe, înfruntând pentru Isabel furia spaniolului. Altfel, explicându-i acestuia în cele din urmă cum stăteau în realitate lucrurile, te pomenești că se enerva și mai tare și le scria lui Frank și lui Alice o scrisoare, făcându-i și pe ei, absolut pe nemeritate, complici! O asemenea palmă i-ar fi dat gata, sărmanii. Ei bine, fie că-i plăcea sau nu, își asumase rolul ăsta și trebuia să-l ducă până la capăt, protejându-i cât se va putea, pe Frank, pe Alice și pe prostituța de Isabel. De altfel, fără s-o știe, însuși adversarul îi furnizase micul truc, falsa identitate, care să-i fie armă și de atac și de apărare... În fond, ce-o costa? Odată scăpată cu bine din casa aceea, pentru ea contele de Calvadores dispărea de pe fața pământului cu nume cu tot, ca și cum n-ar fi fost decât un vis urât...

— Acum, dacă figura n-a ținut, ce mai sperii?, auzi ea glasul insinuant, batjocoritor al contelui: După câte știi, Jorge te-a pus la curent cu planurile lui de viitor. Se însoară foarte curând, cu fata unor prieteni de familie. Se potrivesc de minune, așa că nu încapе îndoială că vor fi fericiți. Dar probabil ți-ar place să întorci totul pe dos. Să nu te pună dracu' să sufli vreo vorbă despre aventura aia de prost-gust, că vei avea de-a face cu mine, mă auzi? Dacă ar ajunge până și o șoaptă la urechile părinților fetei, oameni absolut onorabili!...

Oroarea insinuărilor o făcu pe Jessica nu doar să pălească, ci să se clatine ca lovită în moalele capului, astfel că trebui să se sprijine la repezeală de spătarul unui scaun care, din fericire, se afla chiar lângă ea.

— Cu ce drept, senor, vă îngăduiți să-mi puneți în seamă astfel de infamii? În viața mea n-am...

— N-am ce zice! Într-adevăr ești foarte bună actriță. Păcat că piesa e o comedie atât de ieftină și de răsuflată, răs spaniolul. Cum crezi că ai putea să mai dai gata cu aerele astea de mironosiță? N-ai de-a face cu un puștan ca Jorge!... Bine. Dacă ții neapărat, să discutăm. Ai încercat să profiți cu tot cinismul posibil de naivitatea fratelui meu, deși trebuie că-ți era clar de la bun început că familia lui n-ar fi tolerat pentru nimic în lume o mezalianță... Prin urmare, ce vrei, sau mai bine-zis, cât?

— Ei bine, cu mine n-ai nimerit-o! se răsti Jessica, la capătul răbdărilor, Nu mă interesează nici banii dumitale, nici ai lui Jorge! Țineți-vi-i sănătoși!

Și, văzând roșu în fața ochilor de indignare, își înghiți plânsul, făcu stânga-mprejur, trase bine umerii înapoi și o porni ca din pușcă spre ușa de la intrare. Dar când, venind cu pași mari pe urmele ei, spaniolul o înhăță de un umăr, mai și scăpând printre dinți o înjurătură îndesată, simți că îngheață de spaimă. Scutură, așadar, cu hotărâre mâna aceea străină de pe umărul ei și, fără să se întoarcă nicio secundă ca să înfrunte vrăjmașul, se năpusti afară. De cum se văzu sub cerul liber, parcă o piatră i se luă de pe suflet și putu, în sfârșit, să răsufle în voie.

*

* *

Taxiul o aștepta. Fără să arunce nicio privire în urmă, cu inima cât puricele, cu genunchii moi, se urcă în mașină și se ghemui pe canapeaua din spate.

Cum ajunsese la hotel, puse mâna pe telefon și comandă o convorbire cu Anglia, s-o ia pe Isabel la întrebări. Fiind, din fericire, după-amiaza când Alice și Frank mergeau săptămână de săptămână la niște prieteni,

pentru câte o partidă de bridge, îi răspunse chiar tânăra în cauză. Care tânără, simțind pesemne, după tonul ei, că pur și simplu clocotește de furie, se grăbi să i-o ia înainte cu uluirea:

— Vai, Jess ! Te pomenești că ai dat peste Sebastian! O, Doamne! Ce-a putut să-ți îndruge?

— În orice caz, nimic bun. Și, luându-mă drept tine, crede-mă, nu m-a scutit de niciun amănunt! Vai, Bella, de ce nu mi-ai spus cum stau cu adevărat lucrurile? De ce ai ținut neapărat să mă duc în casa aia, când știai bine că n-avea niciun rost? Știai că lui Jorge nici prin gând nu-i trece să se însoare cu tine? Lasă cel puțin acum minciunile la o parte, fiindcă am văzut ultima ta scrisoare... Mi-a dat-o s-o citesc contele Calvadores și numai că nu mi-a crăpat obrazul de rușine...

La celălalt capăt al firului, câteva clipe domni o tăcere ca de mormânt, apoi, cu aplombul ei nedezmintit, Isabel încercă să abată oarecum firul discuției:

— Sper că nu i-ai spus nimic despre mine și Jolm, porni ea din nou să turuie.

— Nici nu mi-a lăsat timp, i-o reteză scurt Jessica.

Încă nu se simțea în stare să relateze scena. Îi era mult prea proaspătă în minte și n-o putea analiza cu detașare. Încă nici nu-și revenise din șocul produs de șirul acela interminabil de insulte și acuzații infame.

— Nimic să nu afle! îi ordonă Isabel. Oh, Jess! Încearcă să-nțelegi! I-am scris lui Jorge într-un moment de disperare! Mă temeam să nu fi rămas cumva însărcinată... Jess? Alo?... M-auzi?

Jessica abia de izbuti să-și descleșteze fălcile și, stăpânindu-se cu un efort supraomenesc, zise ceva, numai să zică.

— Fă un efort, totuși, și pune-te în pielea mea! țipă Isabel, ghicindu-i, de la mii de kilometri, dojana mută. Zău, parcă ai fi o fată bătrână de acum o sută de ani! Eu n-aș suporta viața asta pe care o duci tu! Am nevoie de distracții! Când naiba să profit de tot ce-mi oferă viața, dacă nu acum, când sunt tânără?

— Pesemne printre distracțiile vieții, așa cum o vezi tu, se numără și plăcuta primejdie să trănțești un copil din flori ! remarcă Jessica, nemai- ținând-o nervii.

Vădit lucru: la minte, Isabel nu se copsese deloc și, ca orice copil răzgâiat obișnuit să nu i se refuze nimic și niciun rău să nu-l atingă, nu rezista nici unei ispite. Iar acum era, din nefericire, prea târziu ca să poți îndrepta ceea ce stricase atâta amar de ani o educație mult prea îngăduitoare.

— Ei, și tu acum! Sigur că nu, se bosumflă verișoara mai mică. Tocmai de-asta i-am scris lui Jorge! Fiindcă și lui i-ar fi revenit o parte din răspunderi. Nuuu!?

Jessica i-ar fi declarat răspicat să-și descurce singură tâmpeniile, dar erau la mijloc Alice și Frank. Dacă aflau toată povestea, ce lovitură cumplită pentru ei !

— De fapt, mi-am făcut griji de pomană, o auzi ea, de peste mări și țări, pe Isabel. A fost doar o alarmă falsă. Plus că între mine și John lucrurile mergeau iarăși bine...

— Scuză-mă, dar povestea mă depășește! Atunci de ce m-ai pus să alerg cu limba scoasă la Jorge ăsta al tău?

Cu sufletul împărțit între exasperare și negre presimțiri, Jessica aștepta, răbdătoare ca totdeauna, răspunsul verișoarei care, pare-se, la celălalt capăt al firului, cam dădea din colț în colț.

— Când Jorge a primit scrisoarea mea, începu Isabel cu jumătate de gură, i-a arătat-o lui Sebastian, fratele lui mai mare, care mi-a răspuns în locul lui. Mă întreba dacă pot să dovedesc că într-adevăr, copilul ar fi fost al lui Jorge... Ce măgar! M-a jignit îngrozitor, Jess! Ca să nu-ți mai spun ce frică mi-a intrat în oase. Jorge îmi povestise câte ceva despre el. Îi e tutore și aproape că-l terorizează. O sfeclisem de tot la gândul că putea să vină la Merton, să-mi ceară socoteală! De-aia te-am băgat pe tine pe fir. Tot plecai tu în Spania, și încă tocmai la Sevilla! Era, deci, o nimica toată pentru tine să-l cauți pe Jorge și să-i spui că mi-am schimbat complet planurile de viață și, din parte-mi, e liber... Fără îndoială, l-ar fi pus imediat la curent pe Sebastian, să-l domolească.

Iată deci cum socotise Isabel să scoată din foc castanele cu mâinile verișoarei ei, își zise cu amărăciune Jessica. Fără jenă și fără urmă de remușcare, își arunca necazurile în cârca altora, mai și muștrându-i uneori că nu se pricepeau să i le descurce așa cum se cuvine!

— Jess, sper că nu te-ai supărat, își relua imperturbabilă Isabel monologul. Înțelege-mă! Nu puteam să risc să mă trezesc aici cu Sebastian, pus pe scandal! Ar fi aflat și ai mei, și John!

— Și-atunci m-ai trimis pe mine în gura lupului! Știi, nu-i prea frumos din partea ta!

— Totul ar fi mers strună dacă dădeai de Jorge și nu de Sebastian, se apără Isabel. În plus, cum aș fi putut să prevăd că o să te confunde cu mine? Oricum, dacă l-ai convins că Jorge n-are de ce se teme din parte-mi, o să ne lase în pace de-acum înainte.

O, Doamne, cât egoism! gândea Jessica, în vreme ce vară-sa continuă cu dezinvoltură:

— Cum arată Sebastian? Jorge are o adevărată venerație pentru el, de parcă ar fi însuși Dumnezeu. Am auzit că are un succes nebun la femei... Plus averea și titlul de conte, vechi de pe vremea lui Ferdinand și-a Isabellei. Trebuie că-i un înfumurat de n-are pereche.

Ce mai, Isabel era extrem de bine informată asupra familiei Calvadores, dar tăcuse chitic! Furioasă la culme, Jessica tare i-ar fi trântit câteva vorbe de să-i plesnească obrazul de rușine. Se stăpâni, totuși, zicându-și că și-ar fi răcit gura de pomană: pe Isabel nimic și nimeni n-ar mai fi putut-o îndrepta. Pe de altă parte, poate că, într-adevăr, hazardul le potrivise pe toate astfel încât să pună punct o dată pentru totdeauna întregii povești. Ar fi fost, deci, absolut inutil să-i tragă Isabellei săpuneala meritată cu vârf și îndesat. În fond își și primise pedeapsa. Trebuie că o trecuseră toate răcorile imaginându-și-l pe fiorosul conte Calvadores dând buzna, cu o falcă-n cer și alta-n pământ, în vestibulul fostei case parohiale din Merton. Care conte, nu încăpea îndoială, nici că s-ar fi obosit să bată atâta drum pentru aiurelile unei fetișcane.

— Mi-a scris niște lucruri oribile, reluă cu glas gătit Isabel. Eu mă dădeam de ceasul morții, de teamă să nu fi rămas însărcinată, și el mă făcea mincinoasă, îmi scria că nu urmăresc altceva decât să pun gheara pe Jorge și să-l constrâng să mă ia de nevastă! Slavă Domnului că s-a terminat totul cu bine! Nici nu-ți închipui cât sunt de fericită!... Apoi, pe un ton răsfățat, adăugă: Știi, ieri, John mi-a cerut oficial mâna! Ai mei cât pe ce să înnebunească de bucurie!

Jessica se abținu să comenteze în vreun fel vestea, ferm convinsă în sinea ei că Isabel era cu desăvârșire necoaptă pentru o căsătorie durabilă. În plus, acel John

nu-mai-știu-cum nu părea să fie, cel puțin din descrietri, bărbatul cel mai nimerit pentru o zănatică. Dar de ce i-ar fi domolit vară-sii elanul? Fiecare are viața lui, nu?

— Când te întorci? mieună Isabel. O să dăm o petrecere de logodnă, și nici nu concep să nu fii și tu !

„Asta pentru spălarea păcatelor” gândi cu ironie amară Jessica. Oare își putea închipui cu adevărat Isabel prin ce supliciu trecuse din vina ei?

*

**

Pentru descâlcirea îțelor încurcate de Isabel, Jessica își rezervase vreo două zile și, pentru că, după toate aparențele, misiunea ei se încheiase într-un timp record, se hotărî să profite de răgazul ce-l mai avea până la sosirea lui Colin, ca să vadă Sevilla. Cel puțin în punctele ei mai renumite.

Își stabili, așadar, de cu seară, un plan de atac, iar a doua zi dis-de-dimineață, înarmată cu o hartă turistică, o porni la drum... Se pomeni, însă, foarte curând, că în loc să ia aminte, de pildă, la splendorile Alcazarului, gândul mai mereu i-o lua razna, ca un făcut mereu răsărindu-i dinaintea ochilor minții acel teribil senor *conde* de Calva- dores... Trebuie că atmosfera locurilor vizitate i-l amintea. Căci, nu încăpea nicio îndoială, aroganța nemăsurată și intoleranța spaniolul de la strămoșii lui și le trăgea. Nu stirpea aceea, atât de rafinată de altfel, în faptele ei de cultură, mai era încă și acum în stare să treacă prin sabie și să supună cu forța în numele Dumnezeului său... în fond același, unicul Dumnezeu, care veghea asupra tuturor deopotrivă?! Străbătută de un fior ca de gheață, Jessica ieși aproape alergând din palat, căutând căldura molcomă, blândă a soarelui de afară.

Pentru numele Domnului! De ce nu și-l scotea o dată din minte pe omul ăla? De ce se mai frământa și acum pentru o poveste atât de ridicolă? Ce-i păsa ce gândise despre ea Sebastian de Calvadores, de vreme ce acesta se înșelase asupra ei cu totul?!

Se întâmpla, însă, că privirea aceea de dispreț fără margini și de o insolență care cerea palme i se întipărise nu doar în memorie ci și în străfundurile sufletului. Câtă neobrăzare susținută de aerul distant, glacial, menit să-i strecoare veninul disprețului până-n măduva oaselor și astfel s-o dea gata cât ai clipi.

Cu o seară în urmă puțin lipsise să nu plece din nou de la hotel, mergând să-l înfrunte din proprie voință pe măritul conte. Și-ar fi dezvăluit propria identitate, iar apoi i-ar fi trântit vreo două vorbe de la obraz, să-i usture bine și să-l oblige să-și ceară scuzele cuvenite. Doar gândul la ai ei, la Alice și Frank, chiar și la Isabel, o împiedicase să-și pună planul în aplicare, hotărându-se într-un târziu să considere episodul acela oribil încheiat pe vecie.

Și acum, parcă făcându-i în necaz, minunatul decor al Sevillei, în loc s-o ajute să-l dea uitării cât mai degrabă pe Sebastian de Calvadores, i-l reamintea într-una. Zăbovi ore întregi în cele câteva muzee pe care-și propusese să le viziteze, iar acolo ce-i fu dat să vadă, mai ales? Portrete, portrete de gentilomi mai mult sau mai puțin faimoși, toți bățoși, cu trăsături sumbre, dure, implacabile, bărbați păzindu-și cu strășnicie nu doar onoarea și țara, ci și soțiile, zăvorâte între pereții casebr lor ca niște citadele, peste care ei erau stăpâni absoluți, cu putere de viață și de moarte. Cât iar mai fi șocat pe

cerberii ăștia purtarea eliberată de opreliști a fetelor din ziua de azi. Da, lumea li s-ar fi părut de neconceput!

Uluitor la această mentalitate retrogradă, care aici, în fosta Spanie maură, se înverșuna să reziste evoluției firești a societății, era lipsa ei de măsură. Oamenii de aici păreau să oscileze neîncetat între extreme. Orbi la infinitatea de nuanțe a realității, pentru ei lumea nu putea fi decât ori albă ori neagră, fie sfințenie fără-de-prihană, fie patimă demoniacă, imposibil de strunit. Legendele acestui popor orgolios la culme și neîmblânzit le recunoșteau dreptul la existență doar damnaților și asceților. Un amestec morbid de rafinament, sobrietate și cinism răzbea chiar și din tradițiile cele mai banale.

*

**

În fine, veni și ziua sosirii lui Colin, care fără doar și poate avea să-i abată gândurile de la obsesiile acelea nelalocul lor. Se duse să-l ia de la aeroport și, de cum o văzu, Colin se încruntă mirat, apoi o cuprinse pe după umeri, în semn că, crice-ar fi fost, putea să conteze pe sprijinul lui necondiționat.

— Toate sunt în ordine? se interesă el pe coalite în timp ce luau loc pe bancheta din spete a taxiului.

Evident, n-ar fi fost deloc surprins să afle că se iviseră alte și alte complicații. După părerea lui, de la Isabel nu te puteai aștepta decât la un lanț nesfârșit de încurcături...

— Cel puțin așa cred, răspunse evaziv Jessica.

— Perfect! Să-ți spun drept, îmi era frică nu care cumva să trebuiască să plâng și eu alături de junele părăsit sau să-i șterg lacrimile cu batista mea, doar-doar s-o consola.

În sinea ei, Jessica aproape regretă că lucrurile nu stăteau așa! Apoi se întreabă dacă Jorge îi semăna fiorosului său frate. Dar, pesemne, între cei doi era o diferență ca de la cer la pământ. Cu toată nonșalanța ei, Isabel n-ar fi îndrăznit să-i facă ochi dulci unuia... precum contele Calvadores care, se vedea de la o poștă, nu era din aluatul celor slabi de înger... Era, totuși, căsătorit?

— Jess, îl auzi ea pe Colin ca de pe altă planetă.

„Încetează odată! Scoate-ți-l din minte!” își porunci cu asprime. Venise la Sevilla nu ca s-o preocupe viața personală a unui necunoscut, ci ca s-o descurce pe Isabel și, mai întâi de toate, pentru afacerile firmei. În orice caz, întrevederea aceea o marcase cu mult mai mult decât s-ar fi convenit, de vreme ce, cu toată împotrivirea ei, nici acum amintirea celui străin nu-i dădea pace. Sub masca lui de dispreț suveran, Sebastian de Calvadores respira, parcă din toată ființa, o înverșunare senzuală, ca un leu pregătindu-se să se năpustească asupra prăzii...

Cum călătoria îl cam obosise și, ca urmare, nu se prea simțea în apele lui, Colin se hotărî să nu cineze la restaurantul hotelului în seara aceea, ci să ia la repezeală un sandviș în camera lui, ca apoi să se culce și să doarmă pe săturate.

— Ai trecut pe la Centrul de expoziții? întrebă, mai mult ca să umple tăcerea ce se așternuse de minute bune între ei.

Jessica negă cu o clătinare din cap.

— Oricum, abia mâine e deschiderea oficială, reluă el, deodată captivat de subiect. Ce avem noi de făcut e să ne concentrăm toate forțele pe întrevederea cu directorul de la „Calvortex”. Trebuie, mă înțelegi? Trebuie

neapărat să-i smulgem un contract cât mai avantajos pentru noi! Am proiectat toată colecția viitoare special pentru țesăturile lor, și dacă obținem de la ei exclusivitate pe piața noastră, pot zice că am dat lovitura!

— În fond, nici acum nu știu... Ai mai discutat vreodată cu ei?

— Nu. Și nici nu am prea multe informații care să ne fie de ajutor. Cam tot ce știu e că numai directorul lor hotărăște cu cine să se încheie contracte și cu cine nu, și asta, desigur, după ce își verifică fiecare posibil client până la sânge. De fapt, e o afacere de familie, dar extrem de prosperă. În orice caz, eu unul pur și simplu mă dau în vânt după minunățiile fabricate de ei.

Apoi, așa cum îi era obiceiul, schimbă brusc firul discuției, exclamând:

— Slavă Domnului! Bine c-ai rezolvat cu Isabel! Numai de încurcăturile ei n-aveam nevoie. Spune-mi, când ai de gând s-o iași totuși din brațe, să mai umble și pe picioarele ei?

— Ei bine, ca să-ți vină inima la loc, află că s-a logodit, îi dădu Jessica vestea cea mare.

— Oricine-ar fi fericitul, îl plâng de pe acum!

Se despărțiră imediat ce ieșiră din lift și, odată ajunsă în camera ei, Jessica se și puse pe treabă, pregătindu-se pentru negocierile de a doua zi, de la Târg. Dar nu trecu mult și gândul iarăși începu să i-o ia razna, apărându-i înaintea ochilor trăsăturile încremenite într-un dispreț suveran ale lui Sebastian Calvadores. Ba, în fracțiunea de secundă când revăzu în minte privirea nerușinată cu care acesta își îngăduise s-o măsoare pe îndelete în câteva rânduri, se făcu la față roșie ca para. Ce naiba era

cu ea? Cum era posibil să pună la suflet într-atât scena aia stupidă, de să n-o poată da uitării nicicum?

Se culcă neobișnuit de devreme pentru ea. Dar, tocmai când s-o fure somnul, niște bătaii discrete în ușa îi ajunseră la ureche. Se ridică în capul oaselor, deodată trează de-a binelea.

— Jess, sper că încă nu te-ai culcat... auzi ea glasul neajutorat al lui Colin. Mă doare burta îngrozitor. N-ai cumva vreun medicament?

Cu un oftat din rărunchi, se dădu jos din pat și scotoci prin trusa cu medicamente ce-o însoțea cu sfințenie în orice călătorie, oricât de scurtă... Hotărât lucru: Colin era incorigibil! Nu-și găsea liniștea până nu reușea să-i perpelească puțin pe cei apropiați, inventându-și pentru asta mii de boli sau alte asemenea motive ce reclamau intervenție urgentă.

— Ești un înger! exclamă el când, deschizând ușa, îi întinse un tub cu comprimate contra durerilor de burtă.

Apoi, înclinându-se ușor din prag către ea, o sărută pe obraz. În vremea asta, însă, Jessica încremenise, pironind ca hipnotizată o pereche ce se ivise în capul culoarului. Țeapăn de parcă înghițise un băț, nimeni altul decât contele Calvadores trecu prin fața ochilor ei, la braț cu o tânără doamnă prețioasă la culme. Ce-i drept, rochia de seară pe care-o purta era într-adevăr de neprețuit.

Sub căutătura lui apăsată, de un dispreț nemărginit, așa, pur și simplu prostește, simți cum îi piere tot sângele din obraji. Ce-și închipuise spaniolul surprinzând scena aceea ambiguă? Fără îndoială, doar asta mai lipsise pentru ca bănuielele lui infame să devină convingere nestrămutată! Dar, la urma-urmelor, ce-i păsa ei? Calvadores n-avea decât să creadă ce-o pofti! Iar

stânjeneala ei nu doar că fusese idioală, ci mai și putuse ea însăși da de gândit...

Cu toate muștrările astea și chemarea la ordine, nu reușea să-și înăbușe sentimentul foarte acut, amestecat cu rușine, și revoltă, ce-o năpădise din primul moment...

— Jess? Ce s-a întâmplat? o readuse cu picioarele pe pământ vocea îngrijorată a lui Colin. Ce-ai pățit? De când am sosit, mi-am dat seama că scârțâie ceva...

— Aaaa... nuuuu... nu-i nimic... fii pe pace. Sunt cam obosită... atât... minți ea în vreme ce cuplul și dispăruse în penumbra culoarului. O să trag un somn zdravăn în noaptea asta și o să-mi revin...

CAPITOLUL III

A doua zi, însă, nici vorbă să-și fi venit în fire. Nervii îi erau ca niște strune stând să plesnească. La micul dejun, luat în compania lui Colin în restaurantul hotelului, șezu tot timpul ca pe jărat, așteptându-se să-l vadă dintr-o clipă în alta răsărind lângă masa lor pe Sebastian Calvadores, pus pe harță.

Ce mai bădăran! Nu-i lăsase timp nici măcar să se prezinte și se repezise să-i toarne toate insultele alea, de parcă ar fi avut de-a face cu o aventurieră de cea mai joasă speță, pornită să-i prindă în mrejele ei prețiosu-i frate mai mic, inocența întruchipată. Dar, imediat, îi reveniră în minte cuvintele Isabelei... Fir-ar să fie! De unde atâta nesimțire la puștoaica aia? Smintită fusese ea dintotdeauna, dar de aici până la a se ține scai de un bărbat ca s-o ia de nevestă... Fiindcă nu încăpea

îndoială, asta fusese în mintea Isabellei. Ce mai, vară-sa se ținise de tot! Ceea ce nu-l scuza cu nimic pe senor Calvadores pentru blestemățiile pe care le înșirase...

— E timpul să plecăm, declară Colin scoțând-o din viesparul acela de gânduri.

O jumătate de oră mai târziu, se plimbau alene printre standurile expoziției, admitând paleta infinită de culori a exponatelor.

— Ce minunăție! exclamă fermecată Jessica. Lâna este adusă din America de Sud?

— Da. Cei mai mulți dintre fabricanții de stofe spanioli au rude acolo, proprietari de moșii în prerie, unde cresc turme imense de oi. Cum s-ar spurfe, afacerile se fac în familie... răspunse Colin și, arătând spre standul firmei Calvertex: Cu adevărat minunăție! Ce nuanțe superbe! Ca specialistă, ce ai de zis?

La sfârșitul studiilor, Jessica voise să se angajeze ca stilist în industria textilă, profesie pentru care obținuse calificarea necesară. Numai că tocmai atunci, din pricina dificultăților economice, țesătoriile englezești își restrânseseră atelierele de design și de cercetare, astfel că nu găsise loc disponibil. Dar tot răul spre bine. Cum ar fi ajuns mâna dreaptă a faimosului Colin Weaver?

Reușiră destul de anevoie să răzbească prin mulțimea de gură-cască până la standul Cal vortex, unde Colin îi explică delegatului firmei ce anume îi adusese acolo, apoi îi prezentă câteva scrisori de recomandare, pentru ca omul, dacă nu era în temă, să se poată edifica.

— Din păcate, declară stânjenit tânărul, eu sunt un simplu funcționar. O să le aduc, însă, la cunoștință directorilor mei doleanțele dumneavoastră și asta cât mai curând. La ce telefon puteți fi găsit?

Colin îi dădu cartea sa de vizită și câteva lămuriri asupra hotelului la care trăseseră, apoi, nemaiavând, deocamdată, ce căuta în expoziție, se duseră să ia prânzul la unul din restaurantele reputate pentru mâncărurile tradiționale, aflat în zona istorică a orașului.

Jessica arborase una din ultimele creații ale casei, la care, de fapt, contribuția principală îi revenise ei însăși, iar Colin înregistra încântat privirile admirative care o însoțeau. Cât dură prânzul, discutară strict despre proiectele firmei și, la un moment dat, deslușindu-i pe chip frământările, eleva crezu de cuviință să-și îmbărbăteze maestrul:

— Îmi dau seama, desigur, de importanța tranzacției cu Calvortex. Dar dacă, în cele din urmă, n-o fi și n-o fi, n-are rost să ne facem sânge rău. N-o să fie chiar sfârșitul lumii.

— Sfârșitul lumii nu. Sfârșitul casei „Weaver's”, însă, poate că da, replică melancolic Colin. În ultimii ani, cum mai mult ca sigur ai simțit și tu, pe pielea ta, englezii sunt nevoiți să trăiască tot mai cu măsură, drept care clientela marilor case de modă se împuținează văzând cu ochii. Or, Calvortex e o firmă de renume mondial. Ca atare, dacă vor catadicsi să ne acorde exclusivitatea, putem spune că l-am apucat pe Dumnezeu de picior ! Am putea ieși în forță pe piața internațională și în *special*, pe cea americană! De altfel, am și inițiat unele negocieri cu americanii. Un contract cu Calvortex mi-ar permite să scot viitoarea colecție la prețuri cât de cât rezonabile și, pe de altă parte, oricât ar părea ele paradoxal, ne-ar umple de bani!

Ce mai, Colin avea perfectă dreptate. În vremurile astea de criză trebuia să-ți meargă mintea ca să poți fi

mereu cu cei puțin un pas înaintea concurenței, Altfel, oricât te-ai fi străduit, falimentul te-nghițea aproape la sigur.

— Hai să ne întoarcem la Târg, propuse Colin la sfârșitul mesei. În caz că nu ne iese pasența așa cum vrem, va trebui să găsim un alt furnizor. Deși, din nefericire, niciunul din expozanți, în afară de Calvortex, nu mi s-a părut de prea mare clasă. Culori, firește, extrem de frumoase, dar cam atât.

— Oricum, mai frumoase decât cele reușite de Calvortex n-am văzut, recunosc Jessica. Cum le-or obține, mă întreb?

— Țin secretul cu dinții. Marele lor expert e chiar directorul general, se pare.

Petrecură toată după-amiaza vizitând stand cu stand tot Târgul, într-adevăr, nicio firmă nu se putea lua la întrecere cu Calvortex. În schimb, Jessica descoperi o mulțime de nimicuri interesante printre articolele de marochinărie. De câțva timp se străduia să-l convingă pe Colin că ar fi fost cazul să adopte și o linie mai modernă, mai tinerească, mai puțin sofisticată. Ba și realizase de probă o serie de schițe pornind de la ideea folosirii unor materiale încă disprețuite de creatorii de modă, sau pur și simplu ignorate.

Seara, în timpul cinei, Colin fu chemat la telefon și reveni nici după două minute în culmea agitației, dar și radiind de fericire.

— M-a sunat directorul de la Calvortex, o anunță el pe Jessica. Am fixat de comun acord o întrevedere chiar pentru mâine. O să vizităm fabrica, apoi, el și cu mine vom avea o discuție între patru ochi...

Lucru foarte firesc pentru tratativele de început, îndeobște mai delicate... De altfel, pe Jessica o interesa înainte de toate vizitarea fabricii, în speranța că avea să dibuiască pe ici, pe colo câte ceva din secretele păstrate cu atâta strășnicie...

A doua zi se îmbracă și mai cu grijă ca de obicei. Alegerea i se opri la un costum de catifea de culoarea frunzelor moarte, și la o bluză de mătase crem. Haina, cu mâneci bufante, avea o splendidă garnitură de broderie, iar fusta evazată îi puneă în valoare silueta ca trasă prin inel.

O undă de satisfacție luminează chipul lui Colin:

— Bravo! Ca totdeauna, încântătoare, o lăudă el, iar taiorul ăsta îți stă de minune!

Foarte elegant el însuși, într-un costum gri-antracit, cămașa albă imaculată și melon, era întruchiparea perfectă a gentlemanului. Da, generația lui încă ținea de lumea aceea, acum pe cale să apună, atentă la tradiții și la tot ce se cheamă bun-gust, cumpănire... Niciodată n-aveai să-l vezi pe Colin altfel îmbrăcat decât cu rafinamentul discret, tipic oricărui englez cu respect de sine și de ceilalți.

Ca să ajungă la fabrică, aflată la periferia Sevillei, luară un taxi. Acolo, de cum descinseră din mașină, le și ieși în întâmpinare unul din adjuncții directorului, având misiunea să le servească de călăuză.

— Din nefericire, domnul conte n-o să vă poată conduce chiar domnia sa prin întreprindere, îl lămuri Ramon Ferres pe Colin într-o engleză inteligibilă, dar cu un accent înfiorător. Este extrem de prins cu niște probleme urgente. Dar veți putea discuta în voie la dejun. Apoi, întorcându-se spre Jessica, găsi de cuviință

să adauge: Nu mi-am închipuit că senor Weaver va fi secondat la negocieri de o doamnă. Detaliile tehnice, bineînțeles, o să vă cam plictisească...

— Deloc! îl întrerupse Colin râzând ca de o glumă bună, pe când Jessica și începuse să fiarbă în sinea ei.

Firește, ce pretenții să aibă? Doar era în Spania, și încă în Spania de tradiție maură ! Pe aici se trăia ca pe vremea stră-stră-bunicii. De drepturi egale abia dacă se auzise, femeia fiind sortită ca și cu veacuri în urmă bărbatului, odraslelor și cratiței.

— Ați fi de-a dreptul uluit de bagajul de cunoștințe al domnișoarei James, îi dădea înainte cu gura Colin, mândru
nevoie mare, de parcă era vorba de propria-i știință. De fapt aici neștiutorul sunt eu. Vedeți, inițial Jessica se pregătise să lucreze în branșa dumneavoastră, dar spre norocul meu, în cele din urmă a trebuit să opteze pentru creația de modă... Ceva-mi spune, însă, că nici acum nu s-a împăcat definitiv cu ideea...

Două ceasuri abia de le ajunseră să parcurgă aproape în goană fabrica de la un capăt la altul, Jessica încercând să întârzie în fața câte unui utilaj, doar-doar se va lămuri. Oricum, jos pălăria! Spaniolii se echipaseră cu tot ce era mai modern. Ajunși, în fine, în secția de boiangerie, încercă să-l tragă de limbă, cât mai pe ocolite, pe grăbitul domn Ferres, dar acesta se mărgini la generalități știute de toată lumea.

— Folosim numai coloranți vegetali...

— Dar care-s substanțele de fixare? atacă ea direct.

Ferres ridică din umeri și zâmbi, nu tocmai în largul lui:

— Ați auzit, fără îndoială, de noua noastră rețetă, care a revoluționat procedeul. Mai mult nu pot să vă spun...

— Măcar dați-ne o idee cum va arăta viitoarea dumneavoastră gamă de țesături... Ne-ar fi ce mare ajutor să știm...

Dar Ramon Ferres clătină cu îndărătnicie din cap:

— Numai domnul conte vă poate da asemenea informații. Dar e aproape douăsprezece... Să mergem în birou.

Acolo nici nu intrară bine că se și prezentă o secretară care să-l conducă imediat pe Colin la director, Ramon Ferres invitând-o pe Jessica, cu toată curtenia, să ia împreună prânzul la un restaurant, în oraș.

De ce n-ar lua masa la bufetul fabricii? se miră Jessica pe drum spre mașina lui Ferres.

— A... acela nu-i un loc unde să stai de vorbă după placul inimii. În primul rând, e prea multă zarvă, replică spaniolul.

— Și Colin? Colin și directorul dumneavoastră unde vor prânzi?

— Fiindcă directorul nostru nu-și primește partenerii de afaceri decât strict în incinta fabricii, avem o sală pentru recepții.

Hanul la care opriră îi plăcu Jessieței foarte mult. Odinioară, îi explica Ferres, acolo fuseseră pivnițele unui foarte prosper neguțător de vinuri.

— Ca mai toate clădirile străvechi din Sevilla, și asta are niște beciuri enorme, menite cândva să servească de adăpost în vremuri tulburi.

— N-au fost ele pesemne doar loc de refugiu, ci și închisori și camere secrete de tortură... remarcă Jessica, înfiorându-se.

— Ce să-i faci? Avem o istorie tare întunecată. Pe aici nu e familie cu oarecare renume din moși-strămoși, să nu fi recurs la asemenea tainețe, ba pentru una, ba pentru alta.

— Partea asta de Spanie pur și simplu mă fascinează, mărturisi Jessica într-un târziu, savurând un delicios *gazpacho*. Parcă nicăieri altundeva nu găsești un amestec atât de bizar de culori... Bine, sigur, influența maură îți sare în ochi...

— Nici nu-i de mirare. Prin vinele multora curge sânge arab. Unii se mândresc chiar, că se trag din cutare sau cutare maur fiores sau, dimpotrivă, mare ocrotitor al științelor și artelor, care va să zică, om subțire. Dar, nu încape îndoială, și crima poate fi rafinată... Au fost și timpuri când fiecare nu știa cum să-și ascundă mai bine originea maură... Dacă te afla Inchiziția, era vai de tine, nici în gaură de șarpe nu scăpai!

— Și dumneata ai mauri printre strămoși? se interesă Jessica îmboldită de curiozitate.

— Nu, eu n-am. Ai mei au venit din nord, destul de recent. Dar familia domnului conte, de pildă, numără printre strămoși câteva figuri absolut remarcabile. Cum ar fi celebrul cavaler al lui Pedro cel Crud. Există o legendă despre gentilomul acela. Se zice că ar fi răpit-o pe fiica dușmanului său de moarte... De fapt, legenda are mai multe variante... Potrivit uneia dintre ele, lucrurile stau cu totul altfel. Fata fugise, se zice, cu un văr de-al ei; dar știindu-l pe taică-său de frică, făcuse stângă-nprejur și se întorsese acasă, pretextând că fusese luată cu forța de vrăjmașul acestuia, cavalerul de care vorbeam. Și pentru că desigur, străbunul domnului conte era un om de onoare, văzându-și cinstea pusă la îndoială,

s-a văzut obligat să-și înfrângă dușmănia și să-i ceară vrăjmașului mâna fiică-sii.

Chiar dacă era numai o legendă oarecare, nimic n-ar fi redat mai fidel și mai pe scurt aroganța ieșită din comun a andaluzilor. În ținutul acela arid, vitregit de soartă, viața era guvernată de un simț al onoarei de-a dreptul implacabil, deseori întorcându-se chiar împotriva omului pe care-l anima; Jessica și-l închipui cât se poate de lesne pe trufașul, cruntul războinic din vremea deopotrivă cruntului Pedro... Brusc, însă, reveni cu picioarele pe pământ, dându-și seama că imaginația îi mai jucase o festă: dinaintea ochilor minții i se năzărise nimeni altcineva decât Sebastian Calvaderes în persoană. Fir-ar să fie! Parca ar fi fost o puștoaică romantică. De la întrevederea aia abominabilă, imaginea teribilă a contelui n-o mai slăbea nici în somn și ajunsese să nu-și mai dorească decât atât: să-și ia inima-n dinți, să se prezinte la el acasă, să-i spună pe nerăsuflăte cine era cu adevărat... Doar o vedea chipul acela încremenit ca o mască înmuindu-se într-un surâs, umanizându-se!

Se încruntă, contrariată. Care să fi fost motivul că, împotriva voinței ei și a neîncetatei strădanii de de a și-l scoate din gând, Sebastian Calvadores continua s-o obsedeze cu atâta putere? Era pur și simplu absurd. Un om întâlnit absolut din întâmplare, care, ce-i drept, îi lăsase o impresie greu de uitat, atât de dezagreabilă și de umilitoare fusese aceasta, clar și pe care n-avea să-l mai revadă nicidecum !...

Din fericire, cu toată reticența lui față de imixtiunea femeilor în sacrosanctul domeniu al afacerilor, rezervat, desigur, doar minților luminate, adică bărbaților, Ramon Ferres se dovedi totuși destul de amuzant și, indiscutabil,

o foarte prețioasă sursă de informații despre Sevilla și despre oamenii de acolo. Povestea cu mare plăcere, ocolind însă orice subiect legat cât de cât de firma la care lucra, iar, când Jessica încercă să aducă discuția pe acest teren interzis, îi reteză vorba, se înțelege, cu toată politețea:

— Numai domnul conte vă poate lămuri mai în detaliu. Eu unul, cel puțin, nu mă prea pricep la tehnică. Domeniul meu se mărginește la relațiile cu partenerii de afaceri. Dar, desigur, directorul va ști să vă dea orice informație, de vreme ce dumnealui a proiectat și a înălțat fabrica și o cunoaște până la ultimul șurub. Ocupându-se pe vremuri de administrarea uneia din moșiile nașului său din America de Sud, i-a venit într-o zi ideea înființării aici a unei țesătorii care să prelucreze exclusiv lâna extraordinară produsă de turmele de oi ale lui Senor Alvarez. O asociere, deci, între naș și fin, care s-a dovedit grozav de inspirată. Tocmai pentru că folosim ca materie primă numai lâna aceea incomparabilă, fabricăm țesături fără egal. Senor Alvarez este atât de mulțumit de mersul afacerilor, încât, se zvonește, ar dori să pecetluiască înțelegerea dându-i-o finului de soție pe fiica sa...

Observând că sărise peste cal cu dezvăluirile, Ramon Feres se grăbi să adauge:

— Scuzați-mă, vă rog. Dacă află demnul conte că mi-am permis...

— Nicio grijă, am și uitat ce mi-ați spus... îl liniști Jessica, zâmbind amuzată.

Într-adevăr, senor Ferres nu semăna câtuși de puțin cu acei andaluzi de certă spiță maură. Era mai limbut, mai puțin discret... Pesemne, pătimirile din trecut li se

întipăriseră în suflet pe vecie sevilienilor get-beget! Prea ades mustise pământul acela de sângele victimelor nevinovate și oamenii simțiseră în carnea lor mușcătura de foc a suferințelor de tot soiul, ca să nu se închidă în singurul refugiu ce le mai rămăsese, totodată și armă de a rezista fireștii abrutizări: demnitatea umană. Și, pentru a și-o apăra trebuiseră să recurgă la tot felul de subterfugii, printre care se număra, nu în ultimul rând, și această prea din cale-afară muțenie...

Când ajunseră înapoi, la fabrică, Ramon Ferres declară fără să stea pe gânduri:

— Trebuie să vă părăsesc. Am niște probleme urgente de rezolvat. De altfel, cred că Senor Weaver a terminat negocierile, așa că o să apară dintr-o clipă în asta... Eventual, până apare, o să vă țină de urât secretara, Constanția...

Secretara îi adresă Jessicăi un surâs prietenos și se oferi să-i aducă o ceașcă de cafea. Dar abia ieșise din încăpere, că ușa care dădea în biroul directorului general se deschise de perete și un glas, pentru Jessica de neconfundat, răsună:

— Constanția...

Jessica sări de pe scaun ca arsă și păli îngrozitor, dorindu-și de s-ar fi putut s-o înghită pământul pe loc. Numai că Sebastian Calvadores o și recunoscuse și se holba la ea cu niște ochi furibunzi:

— *Dios!* șuieră el scos din țâțâni. Se vede că ai toval în loc de obraz de îndrăznești să vii chiar și aici, mai ales după toate câte ți-am spus! Ori poate nu vrei să-nțelegi că pe Jorge îl doare-n cot de aventura aia a voastră... Oricum, n-ai nicio șansă să dai ochii cu el. E plecat din Sevilla la familia viitoareii lui soții. Apoi, după o scurtă

pauză, adăugă cu un cinism deliberat... O fată dintr-o familie absolut onorabilă care, Slavă Domnului, n-o să-l atragă în cine știe ce bucluc. Cu moralitatea ei ireproșabilă, până și gândul unei legături amoroase înainte de cununie ar îngrozi-o.

Jignită cumplit, Jessica se făcu la față ca racul, dar nu se lăsă:

— Fără îndoială, i-ai făcut vânt de aici lui Jorge, de teamă să nu ne vedem, replică ea luptându-se să-și stăpânească tremurul din glas.

— Ba nici pomeneală ! Nici eu nici Jorge habar n-am avut că aveai să te mai arăți. Și, chiar de-ar fi așa cum spui, află că Jorge mi-ar fi recunoscător că-l scutesc de o asemenea întrevedere. Cum altfel, de vreme ce ții morțiș să-l obligi la o viață pe care nu și-o dorește, o viață împărțită cu dumneata nu pentru că l-ai iubi, Doamne ferește, ci pentru că ai pus ochii pe averea și pe numele lui. Fiindcă, nu-i așa? să fii o Calvadores nu-i chiar de colea!

Jessica nu apucă să riposteze, din camera de alături făcându-și, în sfârșit, apariția și Colin, tot numai un zâmbet:

— Ah, Jessica dragă, iată-te, în fine! Conte, ți-o prezint pe asistenta mea, Jessica James. Jessica, domnul conte de Calvadores, directorul general și președintele Consiliului de administrație al firmei Calvortex.

Câteva clipe ce părură o veșnicie, Jessica și Sebastian se uitară unul la altul, muți de consternare, apoi, revenindu-și el mai întâi, contele întrebă cam nesigur:

— Dumneaei este asistenta pe care mi-ai ridicat-o atâta în slăvi?

Ca lovită în moalele capului, Jessica nu izbutea cu niciun chip să se adune, repetându-și în sinea ei doar atât: că puteau să pună cruce încă de pe acum oricărei speranțe, din moment ce planurile lui Colin depindeau de bunăvoința lui Sebastian Calvadores... Nu încăpea îndoială, acestuia îi pierise tot cheful să mai negocieze cu „Weavers”...

— Ca și domnul Ferres, mai devreme, pesemne că și domnul conte e tot atât de surprins să vadă că o femeie ocupă un post atât de important, se găsi Colin să-i explice Jessicăi, neremarcând, pare-se, nimic necurat.

Iar Jessica, firește, se abținu de la orice comentariu, fără să-i scape însă crisparea și mai strașnică a trăsăturilor lui Sebastian.

— Domnul conte m-a invitat să cinăm împreună diseară, continuă Colin, vădit încântat și doldora de speranțe. Încă n-am epuizat toate aspectele...

Jessicăi numai că nu-i sări inima din piept. Era oare cu puțință ca faimosul Sebastian să lase la o parte răfuielele personale atunci când la mijloc se aflau interesele firmei sale? De bună seamă, un om de afaceri de talia lui s-ar fi cuvenit să-și depășească sentimentele și, mai ales, resentimentele, cei puțin în timpul tranzacțiilor... Dar povestea auzită de la Ramon Ferres despre legendarul strămoș al contelui, o îndemnă să rămână în gardă, prea potrivindu-se bine cu propriile-i temeri. N-ar fi fost deloc de mirare dacă, îmboldit de orgoliu-i nemăsurat, Calvadores ar fi respins, mai devreme sau mai târziu, oferta lui Colin, doar pentru că n-avea ochi s-o vadă pe asistenta acestuia.

Din fericire, apărând Constancia cu cafeaua, Jessica profită de ocazie, așezându-se într-un fotoliu oarecum

ascuns privirilor ca niște fulgere înghețate pe care, când și când, spaniolul le aruncă înspre ea.

Ce dandanaua naibii! Îți stătea mintea în loc cum se potriviseră toate. Nu, fără discuție, se ținea ghinionul de ea ca propria-i umbră!

— ... în plus, Jessica vorbește la perfecție câteva din limbile de circulație internațională. Iată cum s-a făcut că într-un timp atât de scurt a devenit mâna mea dreaptă.

Vocea lui Colin o aduse brusc la realitate. Cei doi discutau fără nicio jenă despre ea.

— O adevărată mină de aur, s-ar zice, auzi ea glasul zeflemitor al lui Sebastian Calvadores, întărâtându-i mai rău furia abia stăpânită. Din câte am înțeles, nici industria textilă nu-i e străină...

— Da, întări Colin și vocea îi vibra de mândrie. De fapt, Jessica a sperat să se poată angaja în atelierul de creație al vreunei mari fabrici de țesături... Deși, desigur, nicio țesătorie de-a noastră nu se poate lua la întrecere cu Calvortex...

— Parcă voiati să dați un telefon, îi aminti Sebastian, schimbând deodată subiectul. Puteți să vorbiți de la mine din birou. Secretara mea vă stă la dispoziție...

Urmărindu-i din ochi, de-a dreptul disperată, pe Constancia și pe Colin cum dispar în biroul de alături, mai și închizând ușa în urma lor, Jessica, fără voie, se făcu și mai mică în impozantul fotoliu ce-i servise până atunci de adăpost.

— Cum știe soarta să le potrivească pe toate, nu-i așa? răzbătu până la urechile ei glasul ca de gheață al contelui. Sincer să fiu, mie toată povestea asta îmi miroase tot mai urât! Nu degeaba ai făcut cunoștință cu Jorge. Știai de la bun început că o parte din fabrica asta îi

aparține. Cu toate ifosele tale de feministă convinsă, în fond nu te deosebești câtuși de puțin de femeile de pe aici, moarte să-și găsească un bărbat cu dare de mână și, dacă se poate, și bun la pat. Numai că, vezi dumneata, ele au bunul simț să recunoască treaba asta, în vreme ce dumneata te pretezi la tot soiul de tertipuri. N-am deci să mă mir de ce tocmai pe Jorge ți-au căzut ochii. Te-ai înșelat, însă, amarnic socotind că ai să-l poți atrage în mrejele tale pe tot restul vieții. Noi, spaniolii, suntem mai de modă veche, așa că pentru nimic în lume n-am lua în căsătorie o femeie de speța ta. Și nici Jorge nu face excepție de la regula asta. Cu tine a căutat să se mai amuze un pic și să capete experiență.

Acum chiar scoasă din sărite de bădărania spaniolului cu pretenții de mare domn și de sânge albastru, Jessica sări din fotoliu precum o pisică turbată și-i arse neobrăzatului o palmă răsunătoare, ca pentru a face zob o dată pentru totdeauna masca aceea cinică al cărei surâs disprețuitor o călca pe nervi de atâta amar de vreme. Doar că, o copleși o teribilă silă de sine. Pentru Dumnezeu, ce se petrecea cu ea? Nicicând nu mai reacționase cu atâta brutalitate!

De altfel, și Sebastian Calvadores își pierduse controlul. Vizibil afectat de cele întâmplate, nevenindu-i încă să creadă că așa ceva fusese posibil, își pipăia cu vârful degetelor obrazul pe care urma palmei ei se lățea văzând cu ochii. Deodată licărul cândva disprețuitor iar, mai adineaori, descumpănit, din privirea de culoarea oțelului, se preschimbă în fulgere grozave. Jessica, însă, deși îi băia inima de frică, izbutise să-și redobândească aparent cumpătul, fiindcă nici moartă nu i-ar fi îngânduit

bărbatului pe care trebuia să-l înfrunte să-i ghicească nemaipomenita tulburare.

— Lepră mică! scrâșni el din dinți, reluându-și grimasa disprețuitoare. Cum crezi că poți palmui un Calvadores fără să-ți iei pedeapsa meritată? Am să-ți dau o lecție!

Și, niciuna nici două, o înșfăcă de încheieturile mâinilor. Scoasă din minți, Jessica începu să se zbată, încercând să-și smulgă mâinile din strânsoarea ca o menghină. Dar spaniolul o smuci cu atâta violență spre sine încât fu cât pe ce să vină grămadă peste el. Dezlănțuirea aceea de sălbăticie stârni în ea o reacție primitivă, imposibil de controlat. Era ca și cum o ură ancestrală, gata să explodeze, îi opunea unul altuia.

Suierând o înjurătură, Sebastian își strivi gura de a ei, într-un sărut de o cruzime oribilă, ținând cu tot dinadinsul, se vede, să-i arate el cine-i mai tare. După un timp, în care se tot luptă să i se desprindă din brațe, aproape sufocată, Jessica gemu implorând îndurare. Degetele lui i se încleștaseră pe umeri de parcă ar fi vrut să îi fărâme... Și totuși, cu toată suferința și cu tot sentimentul crunt de înjosire, treptat, un fel de fascinație amețitoare o cuprinsese. O fascinație care pur și simplu o umplea ce spaimă, fiindcă până atunci niciun bărbat nu-i mai trezise senzații atât de stranii, de răscolitoare, iar tocmai de acestea s-ar fi cuvenit să se apere. Sub masca de om civilizat a lui Sebastian Calvadores se ascundea, de fapt, o fire aprigă, tiranică, aidoma celei a strămoșilor lui barbari. Ca dovadă, sărutul acela de o sălbăticie inimaginabilă, prin care el voia s-o supună puterii lui ce nu îngăduia împotrivire.

Astfel că, după atâta luptă îndârjită, Jessica, spre marea sa disperare, sfârși prin a se da bătută, ba chiar se lăsă în voia plăcerii nemaicunoscute a acelei îmbrățișări. Numai că, de cum o simți că cedează, Sebastian o și respinse:

— Ha... ha, pe mine nu mă cheamă Jorge, miss James! râse el în bătaie de joc. Dulceața gurii tale mă lasă rece. De altfel, prea mulți au gustat-o înaintea mea! Motiv să-mi treacă orice poftă de-a o avea!

— Câtă sfântă ipocrizie! ripostă Jessica trăgându-se un pas înapoi, cam nesigură pe picioare. Voi, bărbații de aici, vă atribuiți vouă înșivă toate drepturile, pe când femeilor le pretindeți inocență absolută până la căsătorie, iar, după aceea, supunere fără crâcnire! Câtă nedreptate! Mă întreb pe ce argumente vă sprijiniți!

— Foarte simplu: așa a lăsat Dumnezeu, deci așa se cuvine: bărbații să-ți trăiască viața cum poftesc, cel puțin înainte de căsătorie, replică spaniolul cu un cinism stupefiant. Dar, hotărât lucru, senorita, noi doi aparținem unor lumi complet diferite. Prin urmare, concepțiile noastre despre bine și rău, despre dreptate și nedreptate, într-un cuvânt, despre cum trebuie trăită viața, sunt diametral opuse.

— Dacă înțeleg bine, în ochii dumitale sunt condamnată fără drept de apel! explodează Jessica, clocotind de revoltă. Presupun că și viitoarea soție a lui tot modelului de călugăriță cucernică, după dumneata femeia ideală, îi corespunde. Jorge ce crede despre modelul ăsta nesărat? Ori poate că dumneata i-ai dictat pe cine să aleagă?

— Bănuiesc că scrisorile lui au fost destul de edificatoare...

— Dacă nu cumva n-ai stat lângă el când le-a scris, întărâtându-l împotriva mea...

Un impuls bizar o îndemna să-l contrazică până-n pânzele albe.

— E clar. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu Jorge, supralicita ea îndârjită.

— Pentru nimic în lume! Îți interzic! se răsti Sebastian fulgerând-o cu o privire atât de feroasă încât o trecură fiorii.

De ce oare, dând naibii orice prudență, îl provoca mereu, turnând gaz peste foc? Dar incapabilă să-și stăvilească pornirea aceea prostească, declară cu îndărătnicie:

— N-ai cum să mă împiedici.

Măsurând-o cu ochi fulgerând de turbare, Sebastian scrâșni:

— Îndrăznești să mă înfrunți? Bagă de seamă. Faci prostie cât tine de mare! Ai să-ți frângi mâinile !

CAPITOLUL IV

— Sigur n-o să-ți fie urât? mai întrebă Colin, pentru a câta oară, înainte să plece.

— Sigur, fii liniștit, răspunse Jessica surâzând cam în silă. Abia îmi mai trag și eu sufletul un pic.

După plecarea lui, ceea ce se întâmplă pe la opt și jumătate, mai stătu un timp în barul hotelului, doar-doar i s-or mai domoli puțin nervii, puși la grea încercare în după-amiaza aceea.

Pe când se întorceau de la fabrică, stătuse o vreme în cumpănă dacă să-i povestească totul lui Colin și astfel să-și descarce oarecum sufletul, dar, în cele din urmă, ajunsese la concluzia că era mai bine să nu-l implice în problemele ei personale. Fără îndoială, Sebastian Calvadores, deși era atât de pornit împotriva ei, n-avea să lase baltă contractul discutat cu Colin.

Acum însă, cu cât încerca să judece lucrurile mai la rece, cu atât își dădea seama mai bine de toată grozăvia. Prin tot ce spusese și făcuse, spaniolul dovedise o nevoie obsesivă de răzbunare. Cu orice preț. Ce-i drept, mai și dispunea de o armă care nu putea să dea greș fiindcă, periclitându-i lui Colin afacerile, lovea, de fapt, în ea. Sigur, deocamdată situația nu era chiar disperată, dar putea deveni! Atunci, lui Colin nu-i rămânea altă soluție decât să se lipsească de serviciile ei. Ea, Jessica, nu-și făcea nicio iluzie în privința aceasta, ca și a faptului că, odată părăsind „Weaver's”, cu toată calificarea și experiența ei profesională, cu greu ar mai fi găsit un post atât de interesant.

Fără să vrea, își aminti sărutul lui Sebastian. Gestul acela brutal, despuiat de orice emoție, avusese asupra ei un efect copleșitor. Siguranța de sine, virilitatea lui arogantă o tulburau copleșitor.

Rugându-se în gând pentru succesul întrevederii lui Colin, urcă în camera ei înainte ca acesta să se fi întors. Colin plecase plin de optimism și o decepție ar fi fost pentru el o lovitură sub centură primită chiar fără nicio vină.

*

**

— Ei, cum a decurs discuția aseară? îl întreabă ea la micul dejun.

— Splendid, splendid, răspunse Colin neobișnuit de pe scurt și evitându-i, nu se știe de ce, privirea. Apoi, după câteva clipe, adăugă: Conteale s-a arătat foarte interesat de oferta mea.

— Și-a dat acordul fără nicio obiecție? stăruie Jessica, alarmată de tonul lui ezitant.

— A... a pus unele... condiții...

— Adică?

Îngăduindu-și un răgaz, Colin aținti asupra ei o privire neajutorată, rugătoare. Cu inima strânsă,

Jessica pricepu imediat: Calvadores batea palma cu Colin numai dacă acesta o concedia pe ea.

— Ți-a cerut să mă pui pe liber, așa-i? întreabă ea cu tot calmul din lume. Eu...

— Ba cum să-mi ceară una ca asta?! sări Colin imediat. Dimpotrivă. Au, pare-se, necazuri cu proiectarea viitoarei game de țeșături. Până acum se ocupa de asta chiar contele, asistat de un stilist, desigur. Cu câțva timp în urmă, însă, designerul i-a părăsit. S-a angajat la o firmă concurentă. Calvadores dă din colț în colț... Așa că mi-a cerut acordul să apeleze la ajutorul tău... Doar atât cât să ducă până la capăt colecția asta...

De uluire, Jessica nu putu să scoată niciun sunet vreme de multe minute.

— De unde până unde ideea asta bizară că ar avea ceva împotriva ta? reluă Colin într-un târziu. Te înșeli. De fapt, l-ai dat gata cu cunoștințele tale. Toată seara m-a bombardat cu întrebări despre tine. Unde ți-ai făcut studiile, de cât timp lucrezi la „Weaver’s”, și câte și mai câte... să-ți spun drept, curiozitatea asta a lui mă cam

pusesese pe gânduri. Dar mi-am zis că, mai mult ca sigur, îi vorbise despre tine tinerelul ăla, Ramon, fiindcă acela a avut timp suficient să te cunoască. Pe urmă, când discuția a ajuns la necazurile cu colecția, m-am luminat de tot.

— Nu înțeleg. O firmă de talia lor poate angaja oricând orice designer pofteste. Nu sunt eu singura, obiectă Jessica, în defensivă.

Chiar că nu pricepea. Ce să se fi ascuns oare în spatele acelui joc cu două fețe? Lăsând la o parte ostilitatea agresivă a lui Sebastian Calvadores, mai era și hotărârea lui nestrămutată de a o ține cât mai la distanță de junele Jorge... Atunci, de ce?...

— Ei, și tu! Conteale vrea să angajeze pe cineva doar pentru două-trei săptămâni, o lună, poftim! Fiindcă, pe urmă, intenționează să-l pună la treabă și pe fratele său mai mic, dându-i tocmai domeniul ăsta, desenarea colecțiilor. Lămurește-mă și pe mine, unde-ar găsi un designer ca lumea care să accepte un contract pe o perioadă atât de scurtă? În schimb, pentru tine, oferta asta n-ar fi doar o recunoaștere care te onorează, ci și o șansă nesperată, ținând cont că ai să lucrezi tocmai în branșa către care te trage inima cel mai mult. Cât despre locul tău de la „Weaver's”, n-ai nicio teamă! O să te aștepte până te întorci.

— Contractul cu conteale depinde de decizia mea? întrebă Jessica posomorâtă.

— Nu mi-a spus-o foarte răspicat, dar cred că lucrurile cam așa stau...

Gândul să lucreze pentru Sebastian Calvadores nu-i surâdea deloc. Dar, dacă respingea oferta, Colin avea în primul rând de pierdut, nu ea. Ce să facă? Cum s-o

întoarce? Măcar de-ar fi putut cere sfatul cuiva... Numai că, din nefericire, nimeni pe lume n-ar fi putut-o descurca!

— Ce este? se interesă Colin cu precauție, parcă tatonând un teren minat. Credeam că o să sari până-n tavan de bucurie când vei afla!

— Prea a picat așa, din senin... Cât timp spui că ar trebui să rămân aici?

— Ei, nu știu sigur. N-am intrat chiar în detalii. Contelegea să aibă mai întâi acordul tău. Pot însă să-ți spun că e dispus să plătească oricât.

E și asta una din trăsăturile personajului! Își zise cu ironie amară Jessica. O clipă, îi trecu prin minte să nu se tocmească nicicum, ci să respingă categoric propunerea, lucru pe care să i-l aducă la cunoștință ea însăși contelui, demonstrându-i prin asta că nu-i păsa de averea lui, cu nume cu tot. Dar rațiunea o aduse la sentimente mai bune. Oricum, știa bine, n-ar fi avut inima să nu-l ajute pe Colin, când tocmai ei îi stătea în putere s-o facă. Și la urma-urmelor, așa cum spusese și el, oferta aceea atât de neașteptată era un prilej binevenit să-și îmbogățească experiența, să-și cântărească forțele într-un domeniu odinioară atât de râvnit.

— Ei, ce zici? o zori, la capătul răbdărilor, Colin.

— Păi... mai am de ales?

— Perfect! răsuflă el ușurat și sări de pe scaun. Mă și duc să-i telefonez contelui, să-i dau vestea cea bună. O să vrea probabil să vă întâlniți ca să discutați diversele clauze.

Jessica își imaginează cât se poate de clar cerul batjocoritor și satisfăcut al contelui Calvadores aflând din gura lui Colin că ea îi acceptase fără prea multe

obiecții ciudata propunere. Acum era prea târziu să mai revină asupra hotărârii. Deși presimțirea sinistă care i se strecurase în suflet de la bun început, avertizând-o împotriva acestei subite slăbiciuni a adversarului, care, părând că bate în retragere nu făcea decât s-o atragă pe teritoriul lui, unde el era atotputernic, presimțirea aceea devenise aproape de nesuportat. Se strădui să-și dea curaj. Dacă spaniolul avea de gând s-o hărțuiască până i-ar scoate sufletul, cu împunsăturile acelea cinice, umilitoare la culme, în care era maestru incontestabil, atunci ea va ști să se apere! Îi va dejuca orice atac opunându-i arma cea mai sigură, o nepăsare glacială.

*

**

Tocrnai dădea să între sub duș când cineva bătu la ușa camerei. Trebuie că era camerista hotelului, aducându-i masa de prânz... Se înfășură în halatul de baie și se duse să deschidă.

Dând însă, nas în nas cu Sebastian Calvadores, rămase ținută în prag, holbându-se stupefiată, dar și venindu-i să între în pământ de rușine, în vreme ce acesta, dimpotrivă, deloc jenat că picase pe neașteptate, mai și surprinzând-o într-o ținută atât de nelalocul ei, o examina pe îndelete, din cap până-n picioare, cu obișnuita-i privire sardonică.

— Nu... nu mă așteptam să dau aici, în prag, de dumneata... reuși în fine să îngaime Jessica, venindu-și cât de cât în fire. Ce dorești?

— Să stăm de vorbă. După câte știu, Colin te-a pus la curent cu oferta mea.

— Da, sigur, numai că...

Vizita aceea neașteptată o prinsese pe picior greșit sub toate aspectele. Total descumpănită, roșie ca focul la față, umilită parcă-n străfundul sufletului, nu izbutea să-și adune gândurile, să judece coerent.

— Pot să intru? Aici, în ușă, nu-i tocmai locul potrivit pentru o discuție de afaceri, observă contele netulburat și, fără să mai aștepte invitație, făcu un pas în cameră, închizând ușa în spatele lui.

— Dar nu sunt îmbrăcată... protestă Jessica, din roșie ca focul acum de-a dreptul purpurie la față.

— Ei, este un truc vechi de când lumea. Numai că, din nefericire pentru dumneata, la mine nu ține. Sunt complet imun la farmece de astea ieftine.

— Fiindcă ai o părere atât de execrabilă despre mine, de ce mi-ai oferit contractul acela?

— Până treci puntea te faci frate cu dracul, nu-i așa?

Câtă bădăranie! Oricare în locul lui i-ar fi propus să se întâlnească și să discute în holul hotelului, lăsându-i cel puțin timp să se îmbrace. Lui Sebastian Calvadores, însă, nici că i-ar fi trecut prin minte una ca asta. Ba chiar era limpede că simțea o plăcere diabolică văzând-o dând din colț în colț...

— Nu înțeleg de ce ții să mă angajezi, stăruie ea, fierbând de indignare sub privirea de un cinism fără margini, care o inspecta centimetru cu centimetru.

— Doar nu aștepti complimente din partea mea! De fapt sunt nevoit să mă bizui pe competența și pe discernământul patronului tău, care, în creația de modă, nu-i un nume oarecare. Și, fiindcă îmi trebuie urgent un stilist bun, sunt obligat să-ți trec cu vederea deocamdată apucăturile rele.

— Probabil chiar ești în dificultate!

— Mai bine-zis mă încolțește timpul din toate părțile, recunosc el cât se poate de calm. În ultimele luni mi-au cam dat bătaie de cap unele probleme tehnice, așa că n-am prea avut vreme și pentru proiectarea colecției. Acum termenele au ajuns să mă înghesuie și Colin, ca om de afaceri și el, m-a înțeles: facem târgul, ceea ce e în interesul lui mai ales, dacă și el mă ajută la rândul lui să ies din strâmtoare. Un schimb de servicii absolut la ordinea zilei în lumea afacerilor.

Într-adevăr, văzute în lumina asta, lucrurile nu păreau să dea de gândit. Totuși, Jessica nu-și putea reprima senzația nelămurită că spaniolul nu avea tocmai gânduri curate.

— Pe cât timp se întinde contractul?

— Cel mult două luni. Atât cât să nu-i încurc nici lui Colin treburile. Decizia e, deci, în mâinile tale. Presupun că o să ai atâta minte, știind cât depind afacerile casei „Weaver’s”. De tine, să accepți fără prea multe mofturi.

Pe Jessica, însă, tot o frământau bănuielile.

— Dumneata...

— Nu mai avem ce discuta, i-o reteză Calvadores cu aroganță. Din două, una: ori te învoiești, ori refuzi. Gândește-te însă bine la consecințe...

Cum să mai fi șovăit? Alegerea se impunea, fie ce-o fi.

— Eu... Bine. E-n ordine. Ce să zic?! În fața unor asemenea argumente mă văd pur și simplu cu mâinile legate, declară ea resemnată.

Dar nici nu termină bine fraza, că o teamă pe cât de cumplită pe atât de absurdă o năpădi deodată, deslușind licărul de triumf ce sclipise timp de o secundă în ochii lui.

— Te lamentezi fără niciun rost. Era singura decizie cuminte, comentă sec Sebastian Calvadores. Să fii gata de plecare mâine dimineață la nouă. O să vin chiar eu să te duc la *hacienda* pe care o am la oarecare distanță de Sevilla. În liniștea de la țară se lucrează mult mai cu spor. De aceea mi-am și instalat acolo laboratorul...

— Ba n-am de gând să mă mișc de aici...

— Ce faci? Iar o întorci? Hotărăște-te odată! Contractul e contract și sunt dispus să plătesc mult prea bine ca să mai stau să mă tocmesc pe tot soiul de mofturi. Îmi accepți condițiile, bine, nu le accepți, nu facem târgul. Gândește-te la proiectele lui Colin... La propriul tău viitor... Așa cum și eu trebuie să țin seama de interesele mele și ale lui Jorge...

— Ce are a face Jorge în toată afacerea asta?! exclamă Jessica nedumerită.

— Are. O să stai în Spania vreo două luni și în ruptul capului n-o să te las să rămâi la Sevilla, ca atunci când Jorge se va întoarce, să i te agăți iarăși de gât! În plus, Dumnezeu știe ce zvonuri ai fi în stare să scornești, numai ca logodna lui cu Barbara să se ducă de râpă ! Lumea bună de aici trăiește într-un cerc foarte închis, așa că e suficient ca o bârfă să ajungă la urechile unuia, și să o afle cu toții cât ai bate din palme. Iar dacă tatăl Barbarei descoperă chiar și o parte din istoria aia sordidă dintre tine și Jorge, atunci adio căsătorie!

— Adică Barbara, ea, n-ar avea niciun cuvânt de spus? Fiindcă, să presupunem, pe ea poate că n-ar deranja-o prea mult trecutele amoruri ale lui Jorge! ripostă Jessica în zeflema, dar fulgerându-și interlocutorul cu o privire ucigașă. Oricum, fi liniștit, n-

am de gând să mă țin scai de Jorge. Cum termin treaba aici, imediat plec în Anglia.

— Nu-mi spune că ai făcut drumul până aici, pentru că avea Colin absolută nevoie de un consilier ! Ai venit tocmai ca să-l vezi pe fratele meu, trecând peste tot ce-ți scrisese sau tocmai de aceea! Așa că dă-mi voie să nu cred în bunele tale intenții și să-mi iau toate măsurile pe care le socotesc necesare ca să nu te mai amesteci în viața lui!

— Văd că le-ai potrivit cât se poate de bine pe toate! se răsti Jessica indignată. Nu știu, zău, cât de multă nevoie ai de mine pentru desenarea colecției, în schimb, dându-mi statutul de salariată a firmei, înăbușești orice zvon necurat. Cine din înalta voastră societate cu ifose de mare nobilime ar insinua vreodată că Jorge cel cu sânge albastru se coboară să facă ochi dulci unei biete angajate de câteva luni?

Sarcasmul ei îl scoase vizibil pe conte din sărite, dar acesta se stăpâni, mulțumindu-se pe moment s-o pironească din ochi cu o căutătură semeată. Într-un târziu, când maxilarele i se mai descleștară, replică veninos:

— Te înșeli. De fapt, lumea o să te creadă amanta mea. Țsta mi-e planul: pentru ca Jorge să nu mai aibă de ce să se teamă, o să las gurile rele să povestească în dreapta și în stânga că eu însumi mi-am adus amanta în casă, chipurile ca mare expertă în creația de modă.

— Ceee?! izbucni Jessica, oripilată la culme. Nu ți-e rușine? Cum îți permiți?!

Calvadores șuieră printre dinți:

— Te-am avertizat să nu mă provoci!

Doamne-Dumnezeule! Chiar că era o comedie de cel mai prost-gust posibil!

— Întreci orice măsură! Cine crezi că o să ia în serios povestea asta absurdă?

— Ba o să am grijă să nu pară absurdă deloc. O să joc cât mai convingător.

— La ce bun, toată mascarada?

— Te mai întrebi? Ca să nu las numele nostru târât în noroi de un nenorocit de șantaj.

Cu ce drept își permitea să o judece? Așa gândi Jessica scoasă din fire de-a binelea, uitând că în ochii spaniolului ea era, de fapt, smintita de Isabel...

— Drept cine mă iei? scrâșni ca turbată. Dacă este așa, atunci chiar că mă împotrivesc! N-ai cum să mă silești să merg la *hacienda* aia blestemată a dumitale.

— Nici să accepți fără condiții contractul nu te-a forțat nimeni. Dar, desigur, dacă te-ai răzgândit...

— Știu, primul păgubit va fi Colin. Și mai vorbești de șantaj, îngână Jessica, brusc copleșită de sfârșeală.

— Eh, cu felul lui îngăduitor de a fi, o să te înțeleagă, n-ai grijă! remarcă Sebastian Calvadores cu subînțeles.

Atât de confuze, de încâlcite îi erau Jessicai gândurile, încât era total dezorientată. Cum să-i explice lui Colin toată povestea? Uite unde-a ajuns dacă a stăruit în minciuna aia, în fond absolut nevinovată! Dacă-i povestea lui Colin, el ar fi sfătuit-o imediat să-i dezvăluie contelui tot adevărul. Dar era prea târziu s-o facă. Ar fi azvârlit-o pe Isabel drept în groapa cu lei. În trufia lui, spaniolul ar fi luat povestea aceea caraghioasă ca pe un afront de neiertat... Nu, nu putea să accepte o asemenea soluție deși, din respect pentru adevăr și pentru dreptate, era, de fapt, singura... Se vedea, deci,

legată de mâini și de picioare, în vreme ce Sebastian Calvadores profita ca un nerușinat de situația în care ea căzuse fără nicio vină. Faptul că trebuia, vrând-nevrând, să capituleze în fața unor șicane absolut dezonorante, era nu doar o nedreptate strigătoare la cer, ci și un chin insuportabil. Și totuși, Jessica își adună tot curajul și toată răbdarea și declară cu un glas ca de pe altă lume:

— Bine. O să merg să lucrez la țară, dar numai dacă ai să respecti cu toată strictețea relațiile cuvenite între patron și angajat. Altfel, o să știu eu cum să mă apăr.

— Ei, taci ! Parcă depinde de tine... murmură contele ironic.

Și dintr-o dată o prinse de umeri, trăgând-o spre el. Jessica înlemni. Cu inima bătându-i, cu răsuflarea tăiată, nu găsi pe loc altceva de făcut decât să-și ferească cât de cât fața, punând bărbia în piept și fixând cu îndărătnicie nodul perfect al cravatei spaniolului.

— Lasă-mă ! Dă-mi drumul ! imploră ea într-un târziu, cu o voce de nerecunoscut, strangulată.

Dar Calvadores parcă nici n-o auzi.

— Tremuri, observă el cu un rânjet cam uluit, apoi, fără să mai stea pe gânduri, își petrecu o palmă pe sub gulerul halatului ei și-i dezgoli unul din umeri. Plimbându-și privirea peste paloarea lui marmoreană, îngână:

— S-a dus așa de repede bronzul, sau cât ai stat la mare te-ai ferit de soare? Știi pesemne că noi, spaniolii, avem o slăbiciune pentru carnația suavă a nordicelor...

Când degetele lui îi atinseră ceafa, Jessica tresări ca arsă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-i dădea pace? Cu mângâierea aceea ușoară ca o părere reușise s-o tulbure până-n străfundurile ființei... Până atunci,

niciun bărbat n-o mai atinsese cu atâta senzualitate, ca și când și-ar fi plimbat grijuliu vârful degetelor peste mătasea cea mai gingașă.

— Vai, câtă pudoare! Și câtă fățarnicie! Dacă nu te-aș cunoaște, aș jura că am de-a face cu o fecioară înspăimântată de avansurile mele, exclamă Calvadores, cu buzele lângă umărul ei.

Apoi, fără grabă, începu să urmărească cu ele linia lui delicată. Incapabilă să se mai împotrivească, Jessica se abandona beției mângâierilor lui, apoi, deodată, cu un geamăt înăbușit, își azvârli capul pe spate.

— O, Doamne, ce piele minunată, suspină Sebastian cu glas răgușit, pe când apele ca oțelul ale ochilor lui se înmuiau ca de un abur absolut straniu.

Numai că, pe nepregătite, își schimbă radical atitudinea, alintul degetelor pe grumazul ei se preschimbă în strânsoare de menghină, iar suspinul deveni șuier șfichiuitar:

— Ce zici, dacă ne-ar surprinde cineva în clipa asta, nu ne-ar crede doi îndrăgostiți puși pe rele?

Dezgustată, Jessica se cutremură. Cât se ura că nu rezistase farmecului diabolic al spaniolului!... Pur și simplu trupul nu-i mai dăduse ascultare...

— Ce părere ai, n-a fost o demonstrație cât se poate de convingătoare? râse încetișor Sebastian, prinzând-o de bărbie și obligând-o să i se uite drept în ochi.

Însă când o sărută pe gură, apăsător, parcă vrând să-i soarbă sufletul, luând-o astfel cu totul în stăpânire, deși pradă încă acelui freamăt al cărnii, fior primitiv, nemaicunoscut ei, Jessica se crispă revoltată. Revoltată împotriva bărbatului, dar mai cu seamă revoltată împotriva ei însăși. Și tocmai atunci, ca un făcut,

pesemne de atâta zbucium, halatul de baie alunecă la pământ! Însăimântată de ce-ar fi putut să urmeze, Jessica îl îmbrânci pe bărbatul care încă nu-și desprinsese gura de a ei. Consimțind, de nevoie, s-o lase din brațe, acesta se dădu înapoi câțiva pași, numai ca s-o poată contempla în voie.

— Ce este? rânji el. Nu-mi spune tocmai mie că-s primul care-și permite cu tine asemenea libertăți.

Dacă-l contrazicea n-ar fi crezut-o, dar trebuia să-l pună cumva la punct. Ca urmare, zise cât se poate de răspicat:

— Eu sunt aceea care trebuie să permită sau nu. Ei bine, dumitale nu-ți permit. Asta-i tot.

Așa cum stăteau lucrurile, nici că mai putea fi vorba să meargă la *hacienda* aceea îndepărtată. Calvadores nu i-ar fi dat pace nicio secundă, pur și simplu terorizând-o tot timpul prin însăși prezența lui acolo, drept care, cum să mai fi avut mintea limpede ca să poată lucra?

— Nu, e clar, nu gândim la fel și, ca atare, refuz să lucrez pentru dumneata, adăugă ea cu un glas întretăiat și, înșfăcând halatul, se înfășură repede în el. Eu...

— Hai, lasă nazurile! Doar nu avansurile mele te-au făcut să te răzgândești iar! replică spaniolul parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor. Lasă aerele astea de fecioară ultragiată. Dacă ți-e frică să nu te siluiască cumva, fii liniștită ! Ți-am spus-o și ți-o repet: femeile ușoare mă lasă rece. Ce s-a întâmplat adineaori n-a fost o dovadă de slăbiciune din partea mea. Dimpotrivă. Am vrut să-ți demonstrez propria ta slăbiciune, cât de ușor pot face din tine tot ce poftesc! Prin urmare, nu mai avem ce discuta. Măine plecăm la *hacienda*. Când voi veni, la nouă, să te gălesc gata de drum. Punct!

*

* *

De-ar fi fost să-și asculte propriile porniri, dictate de demnitatea ei rănită și de rațiune, Jessica s-ar fi cuvenit să-și facă bagajele nu ca să-l aștepte apoi, cuminte, pe Sebastian Calvadores să se înființeze în dimineața următoare s-o ia de acolo... Nu, nici vorbă ! Ar fi trebuit s-o șteargă din Sevilla chiar în seara aceea, cu primul avion sau cu primul tren, gonind fără oprire până s-ar fi văzut, în fine, în micul ei apartament din binecuvântata, bună Londră... Sau cel puțin să plece înainte de nouă, o dată cu Colin, care avea reținut biletul de avion pentru a doua zi în zori. Apoi, pe drum, ar fi avut tot timpul să-i povestească lui Colin de la început încurcătura care amenința să devină pentru ea adevărată catastrofă. Dar... Dar...

În dimineața următoare, se făcuse deja opt și jumătate când închise și ultimul geamantan și se prăbuși într-un fotoliu, epuizată nu de efortul fizic, desigur, ci de zbuciumul sufletesc de-a dreptul oribil. Privea neajutorată în jur. Acum chiar că nu mai putea conta pe ajutorul, pe sprijinul cuiva. Colin pesemne se și urcase în avion...

Aseară cinaseră împreună în restaurantul hotelului. Stătuseră de vorbă până târziu, discutând tot felul de fleacuri, ea încercând să-și ia inima în dinți și să declare ferm că se răzgândise, că, din motive pe care nu i le putea încă dezvălui lui Colin, fiindcă n-o priveau numai pe ea, se vedea nevoită că rupă înțelegerea cu Calvadores, asumându-și, totodată, toate consecințele... N-avusese însă nici curajul, nici sufletul s-o facă...

O bătaie hotărâtă în ușă o scoase pe Jessica din letargie. Băiatul de serviciu al hotelului intră să ia bagajele. Pierdută de spaimă încă de pe acum, părăsi și ea camera și, cu un nod în stomac și altul în gât, coborî în hol, unde veșnicul du-te-vino avea, poate, s-o mai aducă-n simțiri.

Se instalează în barul de acolo și comandă o cafea. Dar cu mare greutate reuși să ia o înghițitură sau două. Oh, de ce nu plecase cu Colin? Fără doar și poate, el ar fi înțeles fără prea multe explicații. Tocmai de asta fusese nevoită să-și pună lacăt la gură, ceea ce n-o împiedica acum să-și frângă mâinile...

Tresări violent pomenindu-se că Sebastian Calvadores răsărise din pământ la nicio jumătate de metru de ea, zorind-o cu un soi de mârâit rău-prevestitor:

— Hai, termină cafeaua și să mergem!

Schimbase costumul la patru ace, de om de afaceri care se respectă, cu o ținută mai comodă, sau oricum, mai puțin convențională, niște pantaloni și o vestă de catifea neagră și, așa cum stătea înfipt pe picioare, ca înșurubat în podea, părea un adevărat colos. Amintindu-și brusc cât de formidabilă putea fi musculatura celui uriaș, un fior o străbătu până-n măduva oaselor. Deși nu știa mai nimic despre omul acela, senzația de putere pe care o răspândea în jurul lui o copleșea într-atât încât i se încâlceau gândurile!

— Sfârșește cu privirile astea terorizate, o îndemnă el cu un surâs amuzat. Cu mine ești mai în siguranță decât cu oricine altul. Bineînțeles, dacă te porți cum se cuvine!

— Dacă nu, mă pui la punct imediat, așa ca ieri...

— Bagă de seamă, senorita James! Te cam joci cu focul! o avertiză senor Calvadores mustăcind motănește.

Ori, poate, felul cum știu eu să pedepsesc îți este pe plac. Mmm? Nu te aștepta, însă, să-ți cânt în strună, n-am de gând să răspund provocărilor de prost gust!

Jessica îl măsură fulgerându-l din ochi. Cum îndrăzneala să insinueze una ca asta? Câtă mojicie! Câtă îngâmfare !

— Te înșeli, scrâșni ea din dinți. În ce mă privește, nu de atracție e vorba, ci dimpotrivă, de scârbă.

O clipă, Sebastian Calvadores avu o privire uimită. Dar își reveni imediat și, apucând-o zdravăn de braț, o săltă ca pe un fulg de pe scaun, forțând-o să meargă, vrând-nevrând. Apoi, trecând spre sentimente mai pașnice sau pur și simplu mimând, ipocrit, bunele maniere, slăbi strânsoarea și o conduse, pășind mândru ca un păun, până la Mercedesul strălucitor care-i aștepta afară.

Când să se urce în mașină, Jessica făcu un pas înapoi, de parcă ar fi vrut s-o ia la fugă.

— Ce-ți veni? șuieră Sebastian. Unde vrei s-o întinzi? încetează o dată cu spaima asta idioată, că nu-ți fac nimic. Ba, dacă sunt tratat cum se cuvine, sunt omul cel mai cumsecade de pe fața pământului.

Porniră, în sfârșit, și străbătură câteva zeci bune de kilometri, într-o tăcere mormântală, când și când Jessica spionându-și cu coada ochiului tovarășul de drum și roșind până-n vârful urechilor dacă se întâmpla ca privirile să li se întâlnească.

— Ce-i cu mutra asta pierită?! se răsti într-un târziu Sebastian, scos din sărite. Doar nu mănânc oameni!

— Dar nu mi-e frică. De ce mi-ar fi? protestă ea, în gardă. Accesul lui de mânie o cam luase pe nepregătite.

— Așa? Atunci de ce nu stai ca lumea pe scaun, ci ghemuită de parcă te-aștepți la cine știe ce atac din partea mea? Ori suntem cumva încă în plină comedie?... Atunci, află că te consumi de pomană! Pe mine nu mă duci! Chiar de n-aș ști nimic de la Jorge, sunt pe deplin edificat asupra moravurilor mai mult decât îndoielnice ale nordicelor!

— Nu ți se pare că exagerezi? Pe de altă parte, nu crezi că și aici sunt destule nu tocmai ușă de biserică?

— Hai să schimbăm subiectul! Ai început să mă plictisești prea din cale-afară! Fă bine și nu-mi mai pune răbdarea la încercare cu rolul ăsta care nu ți se potrivește deloc...

Ca răspuns, Jessica își pironi privirile drept înainte... Habar n-avea încotro mergeau. Drumul pustiu tăia ba câmpii aride, ba crânguri pipernicite și părea să nu se mai termine nicicând. În sfârșit, străbătură un soi de cătun și morocănosul ei tovarăș de drum binevoi s-o anunțe:

— Ajungem tocmai bine pentru masa de prânz.

— Mă întreb: de la o asemenea distanță, cum o să poți rezolva problemele de la fabrică?

— Foarte simplu, prin telefon. Doar nu mai suntem acum o sută de ani. De altfel, o să profit de ocazie să mă mai ocup și de treburile de aici. *Hacienda* o avem de multe generații. Privește, tot ce vezi în jur este al nostru. Viile astea produc un Xeres extrem de căutat.

De o parte și de alta, șiruri de spalieri cu viță de vie se desfășurau cât vedeai cu ochii și Jessica trebui să asculte fără să zică nimic un fel de curs condensat despre soiurile de struguri, bolile viței de vie și obținerea vinurilor de calitate. Între timp, cotiseră pe un drum

îngust, nepietruit, mașina lăsând în urma ei trâmbe de praf până la cer.

Când în depărtare răsări superba reședință a conților Calvadores, Jessicai pur și simplu i se tăie respirația de uimire. Nici în visele ei cele mai frumoase nu-și închipuise atâta splendoare. Soarele poleia piatra albă a clădirilor majestuoase, în stil maur, ridicate în mijlocul unui parc secular, dar foarte bine întreținut unde straturile multicolore de flori și covoarele de gazon alternând într-un joc foarte savant, înconjurau arbori bătrâni de când lumea.

— Construcția principală numără câteva veacuri bune, o informă ca într-o doară Sebastian. Unul din stră-străbunii mei a pus să fie înălțată. Apoi, fiecare generație a mai adăugat câte ceva, respectând însă cu strictețe stilul inițial... Chiar și atunci când orice amintea de mauri era pedepsit exemplar, adică secole și secole la rând cât Inchiziția a fost atotputernică pe meleagurile astea.

Nu încăpea îndoială, nici actualul conte Calvadores nu s-ar fi lepădat în ruptul capului de spița căreia îi aparținea, rasa aceea de oameni trufași și violenți, convinși că însuși Allah îi voia stăpânitorii întregului mapamond.

Trecând pe sub o imensă arcadă de piatră, mașina pătrunse într-o curte pavată cu lespezi de marmură, oprindu-se la umbra unui cedru uriaș. Când coborî, Jessica fu cuprinsă de un fel de sfârșeală. Nici nu era de mirare. Din seara trecută nu mai pusese în gură nimic, ca să nu mai vorbim de încordarea nervoasă tot mai greu de controlat. Cum picioarele nu-i mai dădeau ascultare, atât îi erau genunchii de moi, se agăță repede de brațul lui

Sebastian care, niciuna, nici două, se aplecă, lipindu-și gura de a ei.

Luată prin surprindere și încă sub efectul buimăcelii totale, Jessica se abandonează timp de multe secunde în voia fiorului pe cât de ciudat, pe atât de intens. Ce i se întâmplă? De unde nevoia asta ridicolă să se lipească de trupul acela străin, căutând putere?

Imediat ce mașina intrase în curte, din casă își făcuse apariția o femeie în vârstă, dar de o distincție care-i vădea obârșia nobiliară, care acum venea către ei fără grabă, cu pas măsurat. Dând cu ochii de ea, Sebastian se depărtă brusc de Jessica și, cu tot firescul din lume, exclamă:

— Ah, *Tia* Sofia ! Ți-o prezint pe Jessica!

Preț de două clipe, mătușa o contemplă cu ochii ei negri și adânci și pătrunzători, pe tânăra care se cam pierduse cu firea, roșind până în vârful urechilor. Pe urmă, cu aceeași lipsă de grabă își îmbrățișă nepotul, declarându-i cu zâmbetul pe buze:

— Ca de obicei, de cum a auzit că vii, Lisa parcă și-a ieșit din minți de bucurie. Ca s-o potolesc, a trebuit s-o urc cu de-a sila în pat și să-i spun că dacă se mișcă de acolo, a încurcat-o cu mine.

— Lisa e... fetița... al cărei... tutore... am plăcerea să fiu... îi explică Sebastian Jessicăi, atât de împiedicat de parcă abia ar fi putut să lege vreo două-trei vorbe în engleză; apoi, luându-și avânt, adăugă: Până va împlini vârsta de școală, locuiește aici, și pe lângă guvernanta și ceilalți servitori, o are în grijă *tia* Sofia.

— Așa cum ai dat dispoziție, am pregătit pentru invitata ta apartamentul Rosalindei, schimbă subiectul bătrâna doamnă privindu-și nepotul oarecum nesigură.

— Rosalinda, despre care ai să tot auzi, dacă nu cumva ai și auzit, fiindcă circulă despre ea o legendă, este o stră-străbunică de a mea, soția celui Calvadores care a întemeiat *hacienda* asta, găsi iarăși de cuviință contele s-o lămurească pe Jessica. Apartamentul, anume construit pentru ea, se află în turnul acela. E complet separat de restul clădirii și are propriul lui patio. La el se ajunge intrând pe ușa de la baza turnului, de unde pornește o scară în spirală.

Pricepând de îndată cam ce trebuie să fi fost în mintea Sofiei, Jessica se îmbujoră și mai tare. Fără îndoială, mătușa lui Sebastian era de pe acum convinsă că nepotul său își adusese special amanta acolo, departe de ochii lumii și de orice bârfă... Bănuiala asta nu numai că o indignă, ci îi spori temerile. Deși între ea și Sebastian Calvadores nu putea fi decât vrăjmășie, amândoi disprețuindu-se și detestându-se reciproc la fel de puternic, n-avea cum să ignore sentimentele contradictorii pe care i le stârneau sărutările lui. Putea fi numită aceea plăcere? Nu, imposibil! Purtarea autoritară, înfumurată, a spaniolului o rănise până în străfundul sufletului. Nici vorbă, îl ura pe acest Sebastian, cu ifosele lui de conte.

CAPITOLUL V

Având-o pe Sofia Calvadores de călăuza, urcă pe o scară îngustă în spirală până la locuința ce-i fusese pregătită. Ajungând la capătul cel mai de sus al treptelor

străvechi, bătrâna deschise o ușă și, făcând un pas într-o parte, o lăsă pe ea să între mai întâi.

Apartamentul se compunea din două camere, prima, imensă, octogonală, dând în cealaltă ceva mai mică, printr-o arcadă tăiată meșteșugit în peretele din blocuri de piatră de dimensiuni ciclopice. Ferestrele ofereau o priveliște panoramică asupra împrejurimilor de o superbă sălbăticie.

— Foarte rar se mai întâmplă să locuiască cineva în camerele astea. Când și când, câte un musafir care să nu fie deranjat... Pe vremuri, însă, asta era locul favorit al fetelor din familie, spuse Sofia cu melancolie. Aici își petreceau mai tot timpul.

— E pur și simplu magnific ! nu se putu stăpâni Jessica să exclame, nemaisăturându-se să treacă de la o fereastră la alta și privind cu nesaț fiecare amănunt, cât de neînsemnat.

În prima încăpere, pereții erau acoperiți cu un tapet de mătase de culoarea caiselor coapte, pe jos, un covor moale, în ton cu tapetul, armonizându-se cu strălucirea întunecată a podelei dintr-o esență de lemn pesemne exotică. O bibliotecă impozantă ocupa în întregime unul din pereți, în rest mai aflându-se acolo doar o canapea și două fotolii, toate din piele de Cordoba veritabilă, iar între ele — o măsuță joasă. Atât.

Același gust desăvârșit îl regăseai și în odaia de alături care era camera de dormit. Aici, draperiile bogate de la ferestre și cuvertura de pe pat fuseseră croite dintr-un brocart în aceleași nuanțe văratice, de galben mai pal sau mai accentuat, încălzind cât se poate de plăcut atmosfera cumva austeră conferită încăperii de tapetul alb ca zăpada.

— Baia este aici, zise Sofia, arătând cu privirea spre o ușă. Din fericire, suprafața apartamentului fiind, cum se vede, extrem de generoasă, am putut asigura tot confortul... Acum trebuie să te las... Mai târziu, o să te ajute Maria, una din slujnicele din casă, la desfăcutul bagajelor. Masa de prânz e la unu.

Rămasă singură, Jessica se grăbi să facă un duș. Camera de baie era echipată cum numai în reviste mai puteai să vezi. Ca să nu mai vorbim de pardoseala de marmură și de pereții numai oglinzi, de sus până jos. Ieșind din baie, deschise unul din geamantane și alege de acolo o fustă de culoarea lămâii și o foarte nostimă bluză de dantelă. Trecându-și în revistă puțina garderobă cu care venise, neprevăzând că avea să întârzie în Spania mai mult de o săptămână, își zise că era cazul să-i scrie mătușii ei, Alice, rugând-o să-i trimită cât mai urgent ceva îmbrăcăminte. Fiindcă acasă, slavă Domnului, nu ducea lipsă de taioare, costume, bluze, pantofi și alte asemenea.

În fine, după ce-și perie zdravăn părul și se fardă puțin, își luă inima-n dinți și coborî din turnul Rosalindei. Un soi de neliniște, ca un rău fizic, o domina. Trebui, așadar, să-și adune tot curajul și toate puterile ca să-și poată înfrunta cu chipul senin gazdele.

Chiar dacă nu vedea deloc cu ochi buni prezența ei acolo, Sofia Calvadores nu lăsase să transpară nimic din tot ce gândea. Fără îndoială, în casa aceea nepotul ei era stăpân absolut. El dicta, indiferent că hotărârile lui respectau sau nu principiile rigide, moștenite din veac, ale bătrânei doamne...

Ca orice gazdă ospitalieră, Sofia o întâmpină pe Jessica surâzându-i amabil și se oferă să-i arate în linii mari reședința imensă a conților Calvadores.

— Cel puțin atât cât să nu te pierzi de una singură, comentă ea în glumă.

Pentru început, intrară într-un salon enorm, cu mobile numai una și una, toate purtând patina secolelor ce trecuseră peste ele. Pe un perete întreg se desfășura o somptuoasă tapiserie, fără nicio îndoială creație a neîntrecutelor ateliere de la Aubusson, deci de o valoare inestimabilă. Amuțită de uluire, Jessica simți nevoia să vadă o bucată de cer și se apropie de una din ferestrele ce dădeau spre un patio. Brazde de flori de toate culorile coborau până la scânteierea albastră a unui bazin plin cu apă.

— *Hacienda* are nenumărate curți interioare, marcând diversele apartamente, îi explică Sofia. Secole în șir aici au locuit laolaltă, potrivit obiceiului, mai multe generații, de la bunici la nepoți, sau chiar strănepoți, cu neveste, odrasle, servitori și toate celelalte. Și, ca să poată răsufla cât de cât în voie, fiecare familie ocupa o parte de casă complet separată de celelalte. Tradiția însă impune ca orice primire oficială să se facă în aripa asta, care e și cea mai veche. Tot aici se țin și reuniunile familiei, când se strâng toate rudele, până la a nu știu câta spiță. În restul timpului, fiecare își duce traiul cum crede de cuviință, în apartamentul său.

— Presupun că e fascinant să trăiești într-o casă cu atâtea amintiri, de care sunt legate atâtea legende, zise Jessica, cu gândul la Rosalinda și povestea ei, auzită de la Ramon Ferres.

— Ce-i drept, oricât ai încerca, n-ai putea să desparți istoria familiei noastre de însăși istoria Spaniei, atât sunt de strâns împletite; ca dovadă, majoritatea documentelor aflate cândva în posesia noastră sunt acum la Arhivele naționale, fiind considerate mărturii extrem de prețioase pentru timpurile de demult.

— Primul Calvadores menționat în documente e cavalerul de la curtea lui Pedro cel Crunt?

— Oh, ai auzit ce se povestește despre ei? Nu e o simplă legendă. S-a căsătorit într-adevăr cu fata dușmanului lui, acea Rosalinda pentru care a construit turnul...

Tare i-ar fi plăcut Jessicăi să mai audă și câte astfel de povești romantice, dar, de teamă să nu pară prea indiscretă, trebui să-și înăbușe curiozitatea.

— Aha, aici erai, se auzi deodată o voce de copil. *Tia*, Sebastian, m-a trimis să văd pe unde umbli!

— Lisa! o dojeni senora Calvadores. Nu uita că avem musafiri! Vino să te prezint senioritei James. Dumneaei o să lucreze un timp cu Sebastian pentru colecția de toamnă.

Apoi, întorcându-se spre Jessica, zise în engleză, zâmbind:

— Un copil pe cât de isteț, pe atât de zvăpăiat. Uneori îți cam scoate sufletul.

O fetiță de o șchioapă, cu ochi imenși, întunecați, se apropie și-i întinse serioasă mâna. De pe acum plină de farmec, cu rochița ei de un alb imaculat, încrețită în talie, cu părul lung, negru, strâns la ceafă cu o panglică de satin... și cu ghetuțele acelea de lac, părea coborâtă dintr-o carte cu poze.

Lisa o măsură câteva clipe pe musafiră, cu o privire neliniștită, apoi, strângând din sprâncene, întrebă:

— Sper că *tio* Sebastian n-o să lucreze chiar toată vremea?

— Nu, *pequena*, sigur că nu, îi răspunse însuși contele, a cărui apariție le luă pe toate trei prin surprindere.

— Atunci, după masă mergem la plimbare cu caii, profită Lisa de muțenia subită a adulților; apoi adăugă un ton de răsfăț: Te rog, te rog eu din suflet, *tio*! Numai tu îmi dai voie să galopez!

— Bine, bine, mai vorbim după prânz. Întâi trebuie să aflu dacă ai fost cuminte cât am lipsit.

Fetița se și repezi de gâtul lui, străduindu-se să-l convingă că fusese mai mult decât un înger.

Ciudat, desigur, dar asistând ca simplă spectatoare la scena aceea, la un moment dat, Jessica își simți inima înfiorată de o părere de rău. Ce n-ar fi dat să ia și ea parte la fericirea lor, să se ghemuiască și ea laolaltă cu Lisa în brațele lui Sebastian...

Șocată de cursul neașteptat al propriilor gânduri, se muștră cu severitate. Ce idei extravagante, mai rău, aberante, ridicole puteau să-i treacă prin minte! Dar, de vină era senzația apăsătoare, insuportabilă uneori, de desăvârșită însingurare...

— Sebastian o răsfăță prea mult, i se plânse Sofia, în timp ce o conducea de-a lungul unui culoar, spre sufragerie. Dar îl înțeleg. Lisa e leită maică-sa...

Băgând de seamă, probabil, că o luase gura pe dinainte, tăcu încurcată și abătu discuția, începând să-i prezinte pe rând camerele pe lângă care treceau. Ajungând într-un hol larg, deschise una din uși:

— Biroul lui Sebastian, zise. Dar ai să-l cunoști foarte bine ceva mai târziu, desigur.

Jessica avu doar timp să zărească două, trei mobile de stejar și niște piei de sălbăticiuni exotice risipite pe parchet.

Sufrageria era de un fast impresionant. O magnifică lustră de cristal spânzurând deasupra mesei imense, de mahon, scălda întreaga încăpere în lumina ei înghețată. Neobișnuită să evolueze într-un asemenea decor atât de grandios, de o solemnitate rigidă, Jessica se întrebă în sinea ei dacă va fi în stare să ia și o singură îmbucătură din prânzul acela, pentru ea cât se poate de bine-venit.

— Să luăm câte un aperitiv, ce ziceți? propuse Sebastian și, nemaiașteptându-le să se pronunțe, le și servi cu câte un pahar dintr-o licoare chihiimbarie.

Pentru că Jessica ezita să-i ia paharul din mână, adăugă:

— E vinul casei. Ori poate nu-ți place Xeresul?

Buna-cuviință o obligă, prin urmare, să accepte băutura. Prinsese paharul între palme și începu să-i golească cu înghițituri măsurate, cât mai încet, ca nu cumva, luat pe inima goală, vinul să-i facă vreo figură. Dar, de ce ți-e frică nu scapi ! Nici nu terminase bine paharul, că lumea și prinse să se învâртеască cu ea.

Apoi simți că plutește și-l auzi ca prin vis pe Sebastian declarând că era timpul să se așeze la masă. Zări ca prin ceață un servitor ținând pregătit scaunul pe care ea trebuia să ia loc și o porni într-acolo. De teamă să nu se facă de răs pășea cu multă precauție, însă, când un „Jessica” sever ca un ordin, răsună lângă ea, brusc, încăperea se întoarse cu susul în jos.

Îngăimă: S... sunt... ab... absolut dezolată, și se agăță iute de primul lucru mai de nădejde ce-l avu la îndemână, care se întâmplă să fie brațul lui Sebastian. Acesta, scos din sărite, șuieră printre dinți ceva ca un soi de înjurătură și atunci, ca prin farmec, Jessica își și reveni:

— Vai, scuzați-mă. Vinul e de vină. N-am luat micul dejun și...

— E un vin foarte tare și-l simți imediat dacă nu ești obișnuit cu alcoolul, îi sări în ajutor Sofia Calvadores. Dar în câteva minute o să-i treacă efectul. Sebastian, n-ar fi trebuit să insiști!

Doamne, ce impresie detestabilă trebuie că făcuse! Cu obraji în flăcări, Jessica lăsă brațul lui Sebastian, de parcă ar fi ars-o. El, însă, plecându-se până la urechea ei, îi murmură în bătaie de joc:

— Pe mine nu mă duci. Să i-o spui altcuiva că te-ai amețit dintr-un singur pahar. Mi-a povestit Jorge despre orgiile voastre de pe plajă...

Și fiindcă ea arăta ca picată din lună, adăugă:

— Lasă comedia. Ca să-mi sucești și mie capul, se vede că te-ai hotărât să aplici o tactică nouă. Ei, bine, nu ține. Eu nu mă culc cu orice femeie.

— *Tio*, ce-i șoptești senioritei James de s-a înroșit până în vârful urechilor? se ridică deodată lângă ei vocea Lisei, vădit îmboldită de curiozitate.

Sofia interveni pe loc, dojenind fetița cu asprime... Dar, în fond, ce să fi fost oare în mintea Sofiei? Pesemne, bătrâna doamnă se făcea că nu observă nimic nelalocul lui, însă, chiar dacă nu era pe deplin lămurită, nu se putea să nu fi nutrit oarece bănuieli... Jessica se întrebă cum s-o lămurească o dată pentru totdeauna

asupra adevăratelor motive ale vizitei ei acolo. Când vor fi între patru ochi, cum să abordeze subiectul acela atât de delicat? Sofia ar fi putut chiar s-o ajute să iasă cu obrazul curat din toată încurcătura deși, fără doar și poate, tot nepotului ei i-ar fi dat mai degrabă crezare...

După prânz, Sebastian o invită să-i viziteze laboratorul.

— Pot să vin și eu, *Tio*? întrebă Lisa. Îți promit că n-o să mă ating de nimic!

— N-o să te plictisească? murmură Sebastian spre Jessica.

Ea făcu din cap semn că nu. De fapt, prezența fetei, cu flecăreala ei inocentă, mai destindea atmosfera, iar lui Sebastian i-ar fi impus să păstreze distanța.

Laboratorul fusese instalat în fundul curții, într-o clădire imensă, care adăpostise cândva mica, dar aleasa herghelie de cai arabi a *haciendei*. Un lacăt cât toate zilele îi avertiza pe nepoștiți încă de la o poștă că intrarea le era interzisă, lucru foarte înțelept, de vreme ce acolo se găseau fel de fel de substanțe care mai de care mai periculoase.

— Chiar acum este în curs de testare un nou procedeu de vopsire a fibrelor, își începu Sebastian explicațiile. Folosim numai coloranți vegetali, dar nu aceștia, ci substanțele de fixare ne dau bătaie de cap. Sper, însă, să rezolv problema asta cât de curând.

— Mai mult ca sigur, în coloranți constă secretul. Așa reușiți să obțineți culorile acelea nemaipomenite. După câte știu, restul lumii merge mai mult pe coloranți de sinteză...

— Chiar așa. Numai că marele nostru secret sunt rețetele pentru care am muncit ani de zile. Eu sunt

singurul care le cunoaște în toate amănuntele, pentru că, dacă ar încăpea pe mâinile vreunui concurent, putem pune cruce întregii afaceri.

Jessica simți cum i se înfioară inima de mândrie, la gândul că avea să lucreze pentru o întreprindere fără de egal în lume, al cărei succes depindea acum, cât de cât, și de priceperea ei. Ascultă, așadar, cu și mai mult interes explicațiile competente, amănunțite, pe care Sebastian binevoia să i le dea și o poftă de muncă imposibil de stăvilit puse stăpânire pe ea. Abia aștepta să se așeze în fața planșetei!

Trecură în biroul de lângă laboratorul propriu-zis și, deschizând un seif, Sebastian scoase niște caiete cu schițe și câteva mănunchiuri de mostre.

— Colecția viitoare se va axa pe culorile astea, ca dominante, spuse el. Nu le-am ales eu. E decizia consiliului de administrație în plen. Întotdeauna stabilim nuanțele cu aproape un an înainte. Ele sunt deci obligatorii. În rest, armonizare, desen și celelalte, ești liberă să procedezi cum ți se pare mai bine. Când o să termini toate machetele, ceea ce e de dorit să se întâmple cât mai repede, mi le prezinți, urmând ca eu să mă pronunț ce merge și ce nu, ca și asupra eventualelor modificări.

Jessica scutură din cap cu însuflețire. Degetele începuseră să-i furnice de neastâmpăr și stătea ca pe jărat, atât de mare îi era nerăbdarea să se apuce mai degrabă de lucru, mai ales că nuanțele acelea îi plăceau la nebunie. Tonurile de negru antracit și de gri se potriveau de minune cu acelea de mov, de roz și de bleu. Mintea îi zumzăia de idei cu milioanele. Ce mai, era plină de inspirație.

— Dacă nu-ți convine salonul din turn pentru lucru, poți să te instalezi aici, îi propuse Sebastian cu dezinvoltură, în timp ce, la capătul răbdărilor, luându-l de mână, Lisa încerca să-l tragă afară din locul acela prea plicticos.

— Mi-ai promis că mergem cu caii, repeta ea bosumflată.

— Lisa, nu uita că nu suntem tocmai de capul nostru, îi reproșă cu blândețe contele. Avem un musafir, se cuvine s-o întrebăm și pe miss James dacă nu vrea cumva să vină și ea cu noi.

Lisa se mai astâmpără, dar, auzind-o pe Jessica refuzând invitația aceea pe ocolite, chipul i se lumina de bucurie: *Tio* Sebastian era, în sfârșit, numai al ei în după-amiaza aceea!

— Dacă se poate, o să iau caietele în apartamentul din turn, tăie Jessica nodul gordian; apoi, intercându-se spre fetiță, îi ură surâzând larg „Petrecere frumoasă ție și lui *Tio* Sebastian!”

Înainte să urce și să se apuce de treabă, mai zăbovi însă câțeva vreme în patio-ul de sub ferestrele apartamentului ei. Ciorchini liliachii de glicină cotropiseră străvechile ziduri de piatră, ici-colo răsărind dintre ei violetul mult mai intens al florilor de bougainvillaea. În mijlocul curții, un havuz susura, perechea de porumbei înfoiați de pe marginea lui sporind cu uguiul ei leneș misterul înfiorat al aceluia loc de legendă. Cât trebuie să fie de plăcut să stai acolo în lumina lunii, când șopotul fântânii, netulburat, umple tăcerea ca de pe alte țărâmurі, parfumuri suave răzbătând dinspre parcul majestuos al *haciendei*. Probabil că pe marginea aceluia havuz stătuse cândva și Rozalinda,

singură sau poate împreună cu bărbatul care se căsătorise cu ea, din datorie pentru propria-i onoare... Să fi cunoscut ei oare, până la urmă, și iubirea, adevărata iubire?

Intrând în casă o întâlnește în hol pe Sofia.

— Lisa e o fetiță absolut adorabilă, îi spuse brusc acesteia, numai pentru că simțea nevoia să-și exteriorizeze în vreun fel entuziasmul și simpatia, în fond nejustificată, pentru tot ce-o încuraja.

— Ce-i drept, ți se lipește de suflet din primul moment, îi dădu Sofia dreptate. Dar Sebastian n-ar trebui să fie atât de indulgent cu ea. Prea o răsfăță. Nu-l lasă inima să se poarte mai sever. Bietul copil, n-are pe nimeni pe lume!

— Vai de mine, dar ce s-a întâmplat cu părinții ei? Au murit? se interesă Jessica înduioșată.

Senora Calvadores avu o scurtă și stranie ezitare înainte să-i răspundă:

— Da... Și Sebastian îi este tutore... Din nefericire, nu-i o situație tocmai plăcută. Nu știu cum o să se descurce când are să se căsătorească și o să aibă și el propriii lui copii...

— Ei, să nu le vedem pe toate în negru. De bună seamă, n-o să ia o femeie lipsită de suflet.

— Cel puțin așa sper... Deși nu multe femei ar accepta cu dragă inimă o asemenea situație... Iar Sebastian ar trebui să se grăbească să se însoare, și mâine dacă s-ar putea, ca să aibă un fiu. Nu poate lăsa averea și numele pe seama lui Jorge care, până acum, s-a cam ținut de pozne. Sebastian a fost logodit cu o tânără dintr-o familie foarte bună, dar sărmăna, sunt mulți ani de atunci, a murit într-un accident de mașină.

Sofia făcu o scurtă pauză, oftă și clătină din cap cu tristețe.

— Sunt lucruri care parcă s-au petrecut într-o altă viață. Dar, nu încape îndoială, e mai bine să-ți scoți din minte, dacă poți, amintirile dureroase.

Sebastian și Lisa reveniră spre sfârșitul după-amiezii. În vremea asta, Jessica lucra tot mai cu spor, așezată în fața planșetei pe care și-o instalase în salonul apartamentului din turn. Astfel că, atunci când o slujnică veni s-o invite la ceai, pe terasă, părăsi lucrul cu mare părere de rău. Masându-și mușchii gâtului, amorțiți după atâtea ore de nemișcare, intră în baie și-și răcori obrazii și tâmpile. Apoi coborî să dea curs invitației.

Pe terasă nu le găsi doar pe gazde. Așezată într-un fotoliu de răchită, cu aerul că se simte ca la ea acasă, o brună de vreo treizeci de ani o măsură cu ochii ei mici și pătrunzători, fără pic de îngăduință în felul cum o examinau pe îndelete. Jessica recunoscuse în ea vampa pe care o zărise cu câteva zile în urmă, trecând pe culoarul hotelului din Sevilla, la brațul contelui Calvadores. Surprinsă neplăcut de această prezență, când Sebastian se ridică s-o întâmpine, tresări, fără să vrea, așieptându-se la vreo scenă pentru care nu se simțea pregătită.

— Ah, Jessica, iată-te în sfârșit! exclamă Calvadores și întorcându-se spre necunoscută adăugă: Ți-o prezint pe miss James. O să lucreze aici, pentru mine, câteva săptămâni.

— Sper că-și dă seama de șansa extraordinară pe care o are, remarcă aceasta pe un ton acru.

— Jessica, Pilar Sanchez, vecină cu noi și prietenă, binevoi să ducă prezentările până la capăt Sebastian, pe deplin candid.

— Prietenă nu de azi, de ieri, ci de-o viață, sublinie înțepată doamna Sanchez, fulgerând-o pe noua-venită cu o privire ostilă. De altfel, între noi e mai mult decât o simplă prietenie, așa zice, completă ea. Nu-i așa, Sebastian? La urma-urmelor, dacă biata Manuela ar mai fi în viață, noi doi am fi ca frate și soră...

Și, cu o grimasă provocatoare, își așază posesivă palma dreaptă pe brațul bărbatului. Brusc, Jessica simți drept în inimă ghimpele unui simțământ straniu, nemaicunoscut... Să fi fost gelozie?... Între cei doi era mai mult decât prietenie? Mai pe șleau vorbind, să fi fost dragoste? Puțin probabil, dacă te luai după aparențe... Apoi, logodit cândva cu Manuela, și-ar fi îngăduit Sebastian o legătură amoroasă cu sora acesteia, chiar dacă ea nu mai era acum? Pesemne că regulile draconice ale societății spaniole n-ar fi permis nici măcar o căsătorie între cei doi de față...

Vocea ca un soi de gheață a senoritei sau senorei Sanchez îi abătu gândurile:

— Lisa! Ia-ți mâinile astea murdare de pe rochia mea! Ai să mi-o pătezi! țipă femeia ca scoasă din minți.

Chipul Lisei se întunecă imediat. Chipul lui Sebastian, de asemenea. În vreme ce Sofia interveni grăbită:

— Lisa, hai, șterge-o de aici. Du-te la Maria. Nu mai e mult până la cină. E cazul să tragi un pui de somn.

— Zău, Sebastian, copilul ăsta se întrece tot mai mult cu gluma! comentă Pilar după plecarea fetei. Nu încapе vorbă, numai disciplina de fier dintr-un internat are s-o mai domolească. Mă întreb cât al să mai aștepți până s-o înscrii într-un pension ca lumea? Ca să învețe și ea să se poarte și să asculte de cei mari.

— Așa, ca Manuela? îi reteză vorba Sebastian, sardonice.

Imediat, Sofia se schimbă la față. Ce putuse s-o tulbure într-atât pe femeia asta, atât de calmă îndeobște, ca să nu-și mai poată stăpâni reacțiile? se întrebă Jessica. Ori, poate numele Manuelei îi trezea Sofiei Calvadores amintiri nu tocmai plăcuse?

*

**

Jessica avu de așteptat până după cină ca să-i poată prezenta lui Sebastian schițele creionate în cele câteva ore cât apucase să lucreze. Spre surprinderea ei, acesta nu găsi nimic de obiectat, dimpotrivă, nu-și ascunse satisfacția. Apoi, ținu să-i arate propriile sale crochiuri, declarându-i fără înconjur:

— Special nu ți-am dat nicio sugestie, ca să văd dacă ne potrivim la gusturi sau nu. Acum m-am convins că o să facem treabă bună noi doi. Ai prins exact stilul în care să se înscrie viitoarea colecție. Despre tematică o să discutăm pe îndelete mâine, în biroul meu... Apoi, brusc, schimbă subiectul... Îți convine apartamentul din turn?

Descumpănită de tonul lui amical, cu totul lipsit de obișnuitu-i cinism, Jessica ezită câteva secunde, pe urmă răspunzând cu entuziasm:

— Oh, da! Mă simt minunat acolo! Dar, pentru că veni vorba, cum se termină povestea Rosalindei? A trăit zăvorâtă în turn până la capătul vieții?

— Adică vrei să știi dacă bărbatul ei n-a iertat-o în cele din urmă? puse Sebastian punctul pe i. Ei bine, tocmai așa s-a întâmplat. După cum ți s-a povestit, ea îl acuzase pe Rodriguez Calvadores că ar fi sedus-o... Pe

de altă parte, umbla zvonul că Rosalinda și-ar fi făcut mendrele cu unul din vasalii familiei ei... în fine, pe scurt, minciuna era gogonată, dar simplul fapt că fusese spusă îl obliga pe Rodriguez, din respect pentru propria-i onoare, să treacă peste vrăjmășia de veacuri dintre neamurile lor și s-o ia de soție pe fiica dușmanului său cel mai înverșunat. Prin urmare, Rodriguez s-a căsătorit cu Rosalinda, jurându-se, însă, să nu se atingă în vecii vecilor de femeia care, cu atâta nerușinare, se dăruise unui străin, ca apoi să caute scăpare într-o minciună de-a dreptul ticăloasă. Și lucrurile așa ar fi rămas, dacă Rosalinda nu și-ar fi luat inima în dinți într-o bună zi, mărturisindu-i bărbatului ei adevărul. Că îl mințise pe taică-său nu fiindcă ar fi avut de ascuns vreo legătură amoroasă, ci pentru că era îndrăgostită nebunește de adversarul de-o viață al acestuia, Rodriguez Calvadores și, oricât răsucise în minte planuri peste planuri, altă soluție nu găsisese; pe de o parte îl pune pe taică-său în fața faptului împlinit, pe de altă parte nici Rodriguez n-avea cum să dea înapoi, pentru un gentilom onoarea și numele fiind mai presus decât viața. Era un plan extrem de riscant, Rosalinda expunându-se oprobriului public fără nicio garanție că avea să câștige în schimb, odată, cândva, dragostea soțului ei. Ba mai mult, dezvăluându-i acestuia trucul la care recursese, se putea întâmpla ca ura lui să devină și mai amarnică. Numai că, din fericire, Rosalinda era frumoasa ca o cadră, astfel că lacrimile ei înmuiară, în cele din urmă, inima lui Rodriguez. Și, pentru că se păstrase neprihănită, el nu putu să nu-i ierte planul viclean... Fii deci liniștită! Rosalinda n-a rămas zăvorâtă până la moarte în turnul acela anume înălțat pentru ea!

— Cum se face că dumneata, atât de pornit împotriva mea, care chipurile, am vrut să-l atrag pe Jorge în capcanele căsătoriei, ești atât de înțeleghător când vine vorba de Rosalinda și de povestea ei?

— Păi, deosebirea este ca de la cer la pământ! Rosalinda pusese totul la cale din dragoste, în timp ce tu ți-ai clădit strategia dintr-o nesățioasă poftă de bani, de avere... Ca atare, ei n-ai cum să nu-i ierți viclenia... Ție, însă, nici vorbă!

Hotărât lucru, indiferent de subiect, tot la ceartă ajungeau! Jessica adună în lehamite hârtiile de pe masă.

— Ești palidă ca varul, remarcă Sebastian, neașteptat de grijuliu. Astăzi ai lucrat prea din cale- afară de mult. Nu trebuia să stai atâtea ore închisă între patru pereți.

— Aveați un musafir, replică Jessica, fiindcă atitudinea dușmănoasă a lui Pilar îi era încă foarte proaspătă în minte. N-am vrut să vă stânjenesc cu prezența mea. Pe de altă parte, îmi iubesc cu pasiune munca și, când lucrez, nici nu simt cum trece timpul...

— Pe viitor nu uita unde te afli și caută să ieși la plimbare ori de câte ori e cu putință. Te ții bine în șa? întrebă Sebastian și, pentru că Jessica negă imediat cu o clătinare din cap, remarcă: Păcat! Dimineața, împreună cu Lisa, am fi putut trage niște galopuri pe cînste...

li vorbea oarecum ca unei fete nu mai mari decât Lisa. Contrariată, Jessica încercă să limpezească situația, spunându-și punctul de vedere cât mai clar:

— În ce mă privește, aș prefera să dau zor cu lucrul, ca să mă pot întoarce în Anglia cât mai degrabă. Slavă Domnului, acolo sunt liberă să mă plimb când și cum am chef!

Gura lui Sebastian se subție îndată, sub efectul unei furii cu greu reținute, lucru care pe Jessica o făcu să se cutremure, atât o înspăimântau schimbările acelea bruște de dispoziție... Calvadores își scoase haina și, sub mătasea cămășii descheiate la gât se ghicea musculatura lui formidabilă. Pironind fascinată chipul acela crispat, Jessica se simți stăpânită de o ciudată atracție, ca și cum bărbatul din fața ei ar fi răspândit un magnetism imposibil de înfruntat. Încremenită pe locul unde acea vrajă o surprinsese, își umezi mașinal buzele parcă arse deodată de sete, în vreme ce Sebastian, cu grabă bine gândită, se apropia...

— Jessica... începu el, dar trebui să-și înghită cuvintele, căci, pe neașteptate, ușa se deschise larg, în prag răsărind un tânăr înalt, brun, care dând cu ochii de Jessica, se opri buimăcit.

— Jorge! Ce cauți aici? exclamă stupefiat Sebastian.

La rândul ei, nici Jessica nu era mai puțin descumpănită, ațintindu-l, neștiind cum să reacționeze, pe băiatul care, vizibil, își cam pierduse cumpătul.

— Aveam ceva de discutat cu tine, răspunse el șovăielnic. De fapt, am venit la întâmplare. Nu știam că o să te găsesc aici. Când am vorbit cu tine la telefon, ultima oară, nu mi-ai spus că ai de gând să te arăți la *hacienda*.

— Dar nu stabilisem de comun acord să stai la familia Reajen cel puțin o lună? De ce ai plecat mai devreme?

— Tocmai asta aveam de discutat... Eu... dădu Jorge să riposteze, dar stânjenit de prezența Jessicăi, se îmbujoră, declarând curtenitor... Am impresia că n-am picat tocmai bine. Ai o vizită, văd. Cine e frumoasa domnișoară, dacă nu sunt indiscret?

Trăsăturile lui Sebastian deveniră pe loc imaginea vie a absolutei consternări. Dar revenindu-și repede, împunse aerul cu bărbia, arătând spre Jessica:

— Ce întrebare! Doar o cunoști mult mai bine ca mine pe miss James. Nu tu m-ai rugat în genunchi, acum câteva săptămâni, să te ajut să scapi de insistențele ei?

Cum Jorge făcea fețe-fețe, Jessicai numai că nu i se frânse inima de mila lui. Sebastian, în schimb, părea pornit să nu le ierte nimic, nici unuia nici celuiilalt. Motiv pentru care, Jessica luă taurul de coarne și, adresându-i-se lui Jorge, declară liniștită:

— La mijloc este o încurcătură. Eu sunt vara Isabellei, dar fratele dumitale m-a luat, din prima clipă, drept Isabel în persoană. La început am încercat să-l lămuresc; dumnealui, însă, nici nu mi-a dat voie să vorbesc și, văzându-l cât este de pornit, am considerat că e mai bine, cel puțin pentru Isabel, să-l las să creadă ce-o pofti...

Pe când vorbea ea, Jorge și începuse să se holbeze la fratele său.

— Sebastian, dar nu așa ne-a fost vorba. Nu trebuia să o chemi pe Isabel până aici! Conveniserăm doar că ai să-i scrii...

— Ceea ce am și făcut... Drept care, pentru nimic în lume nu mi-aș fi închipuit că o se se înființeze la Sevilla să-și pledeze cauza... Dar, bag de seamă, am încurcat borcanele... De altfel, nici nu-i de mirare, fiindcă singura mea grijă a fost, tot timpul, cum să te apăr mai bine.

— Când, de fapt, nici nu era cazul, interveni Jessica. Ce-i drept, am cam picat ca musca-n lapte... Isabel îmi spusese câte ceva... Gândul că se putea trezi oricând cu dumneata în Anglia pur și simplu o teroriza. E proaspăt

logodită cu tânărul care va prelua biroul de notar al tatălui ei și desigur...

Copleșită de rușine pentru firea flușturistică a verișoarei ei, amuți. Sebastian, însă, deloc chinuit de remușcări, constată sec:

— Ți-a înșirat numai gogoși.

— N-a făcut-o din rea-credință, sări Jessica imediat. Trebuia să se apere cumva. Era atât de speriată... în pragul disperării... Se hotărâse să rupă legătura cu Jorge și, pentru că tot trebuia să vin în Spania, la Târg, m-a rugat să-i fac serviciul acesta...

Nu era chiar adevărat, dar n-o lăsa inima să adauge la șirul de defecte ale Isabellei, cunoscute celor de față, și pe acela al perfidiei.

— Totuși, nu mi-e deloc clar de ce n-ai căutat să faci lumina în toata încurcătura asta... zise Sebastian, observând-o printre gene.

— Foarte simplu: am vrut s-o scutesc pe Isabel de toate vorbele de ocară pe care mi-a fost dat să le aud. Voiam s-o știu la casa ei, fericită. Așa cum și dumneata vrei să-l vezi pe Jorge. Ca să te răzbuni, ai fi fost, poate, în stare să-i strici viața. Și Isabel, oricâte păcate o avea, nu merită o asemenea pedeapsă.

— Ei, avem tot timpul să discutăm mai târziu despre asta, replică el pe un ton împăciuitoare.

— Deocamdată aveți de vorbit între patru ochi. Înțeleg, cum să nu, îi luă Jessica vorba din gură.

Era chiar foarte încântată să plece de-acolo. Deși sosirea lui Jorge s-ar fi convenit s-o bucure, adevărul ieșind la iveală și ea scăpând cu obrazul curat, o spaimă nouă o năpădise pe neașteptate, o spaimă de-a dreptul ridicolă: acum îi era tearnă să nu fie cumva expediată în

Anglia cu primul avion, fără nicio explicație. Căci, din motive pe care nu îndrăznea să și le lămurească nici sieși, inima nu-i mai dădea brânci să-și strângă lucrurile și să plece acasă...

CAPITOLUL VI

— Ah, aici erai! Pot să mă așez puțin?

Fiindcă Jorge șovăia, Jessica îl invită cu un surâs să ia loc pe scaunul de alături. Se instalase în curtea interioară a turnului Rosalindei, ca să lucreze în tihnă la machetele pentru colecție.

— Sebastian e în laborator, o informă, nu prea în apele lui, tânărul.

De cum făcuse ochi în dimineața aceea, Jessica tot aștepta să fie convocată la discuția promisă de Sebastian și-și simțea inima cât un purice. Crizele subite de furie întotdeauna o îngroziseră prin violența lor.

— Mă simt dator să... să te rog să-i ierți fratelui meu purtarea... Deși îmi dau seama cât îți e de greu... Mi-a povestit în amănunt conflictele dintre voi... Tocmai de-asta sunt uimit cum de ți-a propus să lucrezi pentru el și te-a invitat la *hacienda*.

Jorge vorbea împiedicat, abia găsindu-și cuvintele și avea un aer plouat și năuc. Jessica se abținu de la orice comentariu căci, pare-se, Sebastian nu i se spovedise fratelui său chiar de tot...

— Am stat de vorbă și cu mătușa mea, continuă Jorge tot mai încurcat. E convinsă... adică, în sfârșit... are impresia... că ești amanta lui Sebastian... O aberație,

desigur, dar știi cum e cu bătrânii când le intră ceva în cap... Trebuie să le pun piciorul în prag, și lui Sebastian, și ei, ca să punem punct acestei situații nenorocite... Isabel mi-a vorbit mult de dumneata, așa că nicio secundă n-aș pune la îndoială...

— Moralitatea mea? Îi sugeră Jessica scurt.

Isabel, fără doar și poate, mai degrabă o criticase decât s-o fi înălțat în slăvi. Jorge acceptă formula cu vădită ușurare:

— Chiar așa... Oricum, Sebastian pare să n-aibă habar de bănuiala mătușii... Dacă ar ști... El în ruptul capului nu și-ar îngădui să atragă până și cea mai vagă suspiciune asupra reputației unei femei.

O, Doamne! Te-ai fi crezut în plin roman victorian! Iar Jorge arăta pătruns până în măduva oaselor de sfintele adevăruri pe care le înșira.

— Trebuie neapărat să-l avertizez... Chiar acum... conchise el și sări de pe scaun.

Jessica nu-și făcea iluzii. Fără îndoială, Jorge n-avea nicio putere pe lângă Sebastian. Rămasă singură, reluă așadar lucrul cu îndârjire. Nu trecuse însă o jumătate de oră, că alți pași îi abătură atenția. Și nu mică îi fu mirarea văzând-o înaintând către ea, cu chipul ca o mască dușmănoasă, pe însăși Pilor Sanchez. Care, fără nicio introducere, fără măcar un salut, se răsti la ea, fulgerând-o cu o privire plină de dispreț suveran:

— Degeaba te zbați! Poți să te dai și peste cap. Pe Sebastian tot n-ai să-l cucerești! Pentru el o singură femeie a existat pe lume, sora mea...

Jessica încercă s-o întrerupă, ca să-i explice cât de mult se înșela. Dar Pilar îi închise gura cu un gest furibund... De altfel, arăta și se comporta de parcă nu era

întreagă la minte... Motiv pentru care Jessica socoti că era mai potrivit să-și controleze cu multă grijă atât vorbele cât și mișcărilor.

— Chiar și acum, după atâția ani, Manuela e încă vie în sufletul lui, turuia Pilar cu emfază, de atâta tulburare ochii jucându-i în cap, incapabili să-și concentreze privirea. Dar, cândva, ca să aibă un fiu, tot are să se căsătorească... Și care ar fi mai potrivită pentru el decât mine, sora veșnicei, unicei lui iubite?

— Dar...

Dar dacă lui Sebastian nu-i va fi fost dat să aibă un urmaș, mai era acolo și Jorge, să ducă el mai departe spița acestor Calvedores care se considerau, evident, buricul pământului!... Cam asta vru să spună Jessica, dar nu putu să deschidă gura, că Pilar se și repezi la ea:

— De Lisa vrei să pomenești? Dar unde-ai mai văzut o fată să ducă mai departe averea, și, mai ales, numele?

Prin urmare Lisa era a lui Sebastian? De mânie, Jessica se făcu la față roșie ca focul. Cum îndrăznise omul acela să-i trântescă atâtea obrăznicii și acuzații care mai de care mai infamante, când el însuși...

— Nu știai? șuieră înveninată Pilar, ghicindu-i gândurile. Apoi izbucni în hohote de râs cu adevărat de nebun. De altfel, pare-se, nimeni nu știe ! Ha! Ha! Nimeni nu bănuiește! Ha! Ha! Ei bine, să-ți spun eu cum stau lucrurile! Sebastian era logodit cu Manuela de câteva luni, când, pe neașteptate, ea s-a îmbolnăvit... de nervi, au spus doctorii, ca urmare, i s-a prescris să schimbe un pic aerul, așa că părinții noștri au hotărât s-o trimită la niște rude, în Argentina... Toate bune și frumoase, numai că, la întoarcere, se vedea de la o poștă că sora mea nu mai avea mult până să nască... Și cu cine

ar fi putut rămâne însărcinată decât cu Sebastian, care abuzase de Manuela înainte de cununie? Oricum, trebuia să grăbească data căsătoriei. Pe atunci, fiind eu însămi măritată și la casa mea, nu le aflam chiar pe toate, dar, știind cât o iubea pe sora mea, nicio clipă nu l-am condamnat pe Sebastian. Pur și simplu se întâmplase și gata! La urma-urmelor, totul e bine când se termină cu bine... Numai că n-a fost să fie așa... Cu doar două zile înainte de nuntă, Manuela a venit acasă la mine și mi-a cerut mașina. Voia să facă un drum la Sevilla, să cumpere ceva...

Pilar făcu o pauză, apoi, cu glas vibrând de satisfacție nereținută, ca și cum nu de propria-i soră era vorba, zise triumfătoare:

— Ei bine, pe șosea, chiar când să între în oraș, s-a dat peste cap cu mașina. Abia au reușit s-o scoată întregă de acolo și s-o ducă la primul spital. Doctorii însă n-au avut cum s-o țină în viață, doar copilul din burtă i l-au putut salva... Lisa, pe care o vezi... Când Sebastian a ajuns, înnebunit, la spital, Manuela și trecuse pe lumea cealaltă...

Zguduită și de grozăvia poveștii și de felul în care îi fusese ea relatată, Jessica amuțise, cu oroarea întipărită pe chip. Biată, sărmană Manuela, victimă a destinului, dar și a unei societăți atât de strâmbe! gândi ea dintru bun început. Pe urmă și bietul Sebastian, rămas cu amintirile astea dureroase, cu remușcările și cu grija unui copil de crescut. Așa deci, Lisa e-a fata lui!... Dar atunci cum se face că se dădea doar drept tutorele ei? Trecu ea brusc de la compătimire la revoltă.

— Din primul moment ni s-a dat de înțeles să ne punem lacăt la gură, continuă Pilar în doi peri. Așa se

face că a rămas strict un secret de familie cum a venit Lisa pe lume... Dar știi cum e cu secretele, mai ales că, mai toate, ascund câte o rușine. Ha! Ha!

Ce-i drept, și din gura unui nebun mai iese câte un adevăr. În fond, foarte adesea, deosebirea dintre smintiți și cei socotiți întregi la minte constă doar în curajul celor dintâi de a spune lucrurilor pe nume, fără înconjur.

— Cât despre Lisa, se strâmbă Pilar, amintindu-i Jessicăi cât părea să-și deteste ea nepoata de soră, Lisa și numai prin faptul că există n-o să-l lese pe Sebastian să și-o scoată din minte și din suflet pe soră-mea.

Nebună de gelozie, Pilar nici nu mai știa ce spune, și turuia mai departe ca o moară stricată.

— Pentru mine a fost un an negru, fiindcă atunci i-am pierdut pe toți. Nici n-a murit bine Manuela, că părinții mei vrând să meargă până în insula Minorca, bărbatul meu s-a oferit să-i ducă cu avionul lui. S-au prăbușit în Mediterana, nici nu se știe exact unde... Dar parcă dintre toate catastrofele astea în lanț cea mai mare a fost nașterea Lisei... Soră-mea, aș spune, a avut noroc. Altfel cine știe câte or fi avut de pățimit de pe urma nesăbuițelor ei.

Jessicăi nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce mentalitate deformată! Cum adică? Numai femeia era vinovată? Bărbatul nu avea nicio vină? Un val de mânie justițiară o năpădi. Cum îl lăsa inima pe Sebastian să-și priveze fiica de o copilărie senină, de un cămin pe care să și-l știe al ei de drept, de căldura dragostei părintești? Cum îl lăsa inima, dacă o iubise cu adevărat pe mama fetei?

*

**

După prânz, Sebastian convocându-l pe Jorge la el în birou, iar Sofia având să descurce niște treburi gospodărești, Lisa, lăsată de capul ei, veni la Jessica, rămasă în salon să-și termine pe îndelete cafeaua, și o întrebă timidă dacă-i dă voie să se așeze și ea prin preajmă.

Timiditatea fetei era de-a dreptul înduioșătoare, astfel că Jessica prepuse să nu mai zăbovească acolo, între patru pereți, ci să iasă amândouă și să dea o raită prin împrejurimi, Lisa urmând să-i servească de călăuză. Lucru pe care fetița îl acceptă cu vădită încântare și o porniră la drum.

Colindară încoace și încolo prin parcul multisecular; Lisa sporovăia ca o vrăbiuță, Jessica atentă la sporovăială ei nevinovată și căutând să-și ascundă de fetiță compătimirea tot mai profundă. Fiindcă până și din febrilitatea cu care vorbea răzbatea teribila însingurare a Lisei.

— Pilar ține morțiș să mă trimită la un internat, cât mai departe de aici, îi destăinui copilul la un moment dat, cu glas pierit. Din fericire, are de luptat cu *tio* Sebastian și el n-o să-i dea voie.

Câtă lipsă de suflet din partea lui Sebastian să nu-și recunoască fetița! În Jessica, o dată cu mila pentru copil creștea și revolta față de tatăl denaturat.

Hoinăriră așa câteva ore bune, Lisa povestind cu însuflețire, Jessica ascultând-o, când amuzată, când întristată, apoi, vrând-nevrând, trebuiră să ia drumul spre casă.

La *hacienda*, în salonul cel mare, Sofia avea musafiri și, așa cum se întâmplă ori de câte ori se rătăcește vreun copil printre adulți, mai ales când aceștia sunt niște

doamne trecute de mult și de a doua tinerețe, cum dădură cu ochii de Lisa, doamnele cu pricina începură s-o bombardeze cu întrebări care mai de care mai absurdă și mai caraghioasă... Fără să se piardă cu firea, fetița răspundea cu toată buna-cuviință. „Ce diferență între Lisa de mai adineaori, exuberantă, cu sufletul deschis, și cea de acum!” constată îngândurată Jessica. Dar nici ea nu scăpă atenției musafirelor.

— Jessica James, prietenă cu Sebastian, le-o prezintă acestora Sofia.

— Este adevărat ce mi-a spus nepoata mea? Că ai semnat un contract cu Calvortex și-ai să stai aici să lucrezi, câteva săptămâni? Întrebă înțepată o matroană plină de ifose. Familia dumitale nu a avut nimic de zis?

Și pentru că Jessica îi răspunse doar cu o clătinare din cap, continuă cu un dispreț ce se voia zdrobitor:

— Unde s-ar pomeni una ca asta la noi? Oamenii respectabili nu și-ar lăsa nici în ruptul capului fetele să înnopteze nesupravegheate sub același acoperiș cu un bărbat, holtei sau nu!

— Eu sunt aici ca să muncesc, în baza unui contract, îi reaminti Jessica fără să-și piardă cumpătul, deși gândul o purtă imediat la discuția cu Jorge, despre Sofia și bănuielile ei.

Dacă în mintea deloc obtuză a Sofiei Calvadores putuseră să răsără asemenea presupuneri, ce trebuie că mai cloceau, în creierele lor cât nuca, găștele astea bătrâne? Puțin îi păsa de părerile lor... Deși, privirile astea scormonitoare nu erau plăcute deloc. Cine știe ce bârfe o să mai circule pe seama ei, o străină! Eh, atâta pagubă!

Când guvernanta veni s-o ia pe Lisa de acolo, Jessica profită de ocazie și se retrase și ea. În drum spre apartamentul din turn, privind cu luare-aminte în jur, căută să se liniștească. În fond, chiar și fără vreun resentiment personal, în casa aceasta tot nu s-ar fi simțit în largul ei. Până atunci nu mai locuise niciodată într-un conac, darămite într-un palat. Până și servitorimea, prezentă oriunde întorceai ochii, o stânjenea. Când, în fiecare dimineață, după micul dejun, Sofia Calvadores primea în sufragerie raportul slugilor și distribuia apoi treburile pe ziua respectivă, Jessica nu-și putea stăpâni admirația pentru femeia aceea, care, cu o mână atât de sigură, reușea să conducă aparent fără efort o gospodărie de-a dreptul gigantică.

Ajunsă în salonul din turn, adună într-o mapă toate schițele pentru colecție, și coborând iar în aripa locuită de gazde, se îndreptă cu pas hotărât spre biroul lui Sebastian. Înainte să apuce să bată la ușă, răzbătură, însă, până la urechile ei frânturi dintr-o conversație mai mult decât animată, o ceartă în toată regula, ce se purta între cei doi frați Calvadores. Fapt care o făcu să-și schimbe gândul. N-ar fi fost deloc nimerit să se arate acolo și ea cu problemele care o frământau și căroră, dat fiind scandalul dintre ei, cei doi nu le-ar fi dat nicio atenție...

Tocmai se pregătea să bată în retrage, când se trezi lângă ea, răsărit ca din pământ, cu Rafael, majordomul.

— Voiam să-l consult pe domnul conte într-o problemă, se simți ea obligată să-i explice valetului care o scruta bănuitor. Dar...

— O să-l informez că l-ați căutat, imediat ce va avea câteva clipe libere, o asigură deferent Rafael. N-ați dori

să luați ceaiul? Știu din proprie experiență că englezilor le place, oriunde ar fi, să-și păstreze obiceiurile de acasă.

Într-adevăr, trecuse de șase, și, pentru că la rândul-le, spaniolii obișnuiesc să cineze aproape în toiul nopții, Jessica acceptă cu plăcere invitația. După nici douăzeci de minute se găsea instalată în salonul din turn, dinaintea cu o tavă enormă pe care, pe lângă serviciul de ceai, se mai aflau câteva platouri cu prăjituri, dintre ele distingându-se cele cu migdale, care erau delicioase.

Ajunsese la a doua ceașcă de ceai când o bătaie imperativă în ușă aproape că o făcu să înghită pe alături. Ceva, pesemne un al șaselea simț, ori pur și simplu maniera aceea autoritară de a-și anunța apariția, o avertiza că într-o clipă avea să dea ochii cu Sebastian Calvadores, venit parcă anume ca să-i stea toate bunătățile în gât.

Și nu se înșelase deloc. Sebastian, înnegurat ca și cum i s-ar fi înecat toate corăbiile, vizibil pus pe hartă și pe găsit nod în papură, dădu buzna în cameră fără să mai aștepte invitație. Oftând, Jessica puse binișor ceașca abia începută pe tavă și, cu inima bătând să se rupă, își adună curajul și toată răbdarea, căci se anunța o întrevedere asemenea unui uragan de ultimul grad.

Închizând hotărât ușa în urma sa, pe un ton amenințător, Sebastian intră în subiect:

— Explică-mi, te rog, de ce nu mi-ai spus adevărul de la bun început și m-ai lăsat să mă port ca un idiot? se răsti el și, proptindu-se de zidul din spate, își încrucișă mânios brațele, în tot timpul asta neslăbind-o din ochi.

— Ce aveam de spus am spus, replică Jessica distantă. Țineam s-o feresc pe Isabel de toate...

— Și să o scoți basma curată față de proaspătul logodnic... Despre care Jorge, pare-se, a știut din prima clipă... Eu, însă, abia acum am aflat... Jorge susține că Isabel i-a căzut în brațe, declarându-i că e ca și logodită cu John, de care nici prin gând nu-i trecea să se despartă.

— Toata povestea cu Jorge trebuia luată ca o simplă idila, declară Jessica ridicând din umeri, dezgustată până în străfundul sufletului de Isabel, de toți și de toate, dar neavând încotro și trebuind să-i ia în continuare apărarea verișoarei sale. E Isabel cam smintită, acceptă ea grăbită, dar în niciun caz o depravată pusă pe căpătuială. Pun mâna în foc că nu banii lui Jorge au atras-o...

— Atunci de ce s-a mai ținut de capul lui, amenințându-l cu sarcina?

— Fiindcă se speria se îngrozitor... Încearcă să înțelegi: abia sosită din vilegiatură, i s-a părut... mă rog, s-a înșelat... Cum nu putea fi vorba decât de Jorge...

— Și singura soluție, desigur, era ca fratele meu s-o ia de nevastă! conchise Sebastian clocotind de indignare. Vino-ți în fire! Nu te mai încăpățâna să-i ții partea neapărat! Poți să-ți răcești gura și o mie de ani, pe mine tot n-ai să mă convingi că Isabel a fost de bună-credință.

Fiind vorbele astea o adevărată palmă pe obrazul familiei ei, Jessica împinse bărbia înainte și înfruntându-și adversarul cu fulgere în priviri, ripostă pe un ton cât se poate de sec:

— Oricum, mă lasă rece tot ce gândești. Pentru mine, singurul lucru important este să-mi șterg din minte cât mai curând povestea asta absolut dezagreabilă.

Cine știe cât timp o să treacă până o să-mi iasă din minte? gândi ea, duminindu-se dintr-o dată, că, împotriva propriei voințe și a oricărei rațiuni sănătoase, acest conte

Calvadores, plin de sine și neobrăzat peste poate, îi căzuse cu tronc de la bun început. Așa se și explicau reacțiile ei de-a dreptul aberante, când până și prezența lui în aceeași încăpere o făcea să-și piardă cumpătul. Numai ce-l vedea și inima imediat i-o lua la galop, iar un fel de emoție bizară îi tăia răsufarea. Fără doar și poate, sentimentul acela era nebunesc, nimic nu-l justifica. Ea nu întâlnise om mai arogant, mai brutal și, judecând după atitudinea lui față de propriu-l copil, mai laș...

— De uitat nu uiți când poștești și cât ai bate din palme, constată Sebastian mohorât, pesemne cu gândul la Manuela; apoi plantându-se dinaintea unei ferestre, cu privirile pironite în noaptea de afară adăugă, ceva mai nesigur... Jorge și-a dat osteneala să-mi demonstreze că mătușa mea și prietenele ei sunt tot mai convinse că între noi doi e ceva necurat...

Prinsă pe picior greșit, Jessica trebui mai întâi să-și țină cumpătul, ca să nu se dea de gol. Abia apoi răspunse cu semeție:

— Creadă ce poftesc, din partea mea! N-avem nimic de împărțit! Peste câteva săptămâni nici n-o să ne mai amintim.

— Da, numai că, în ce mă privește, lucrurile stau altfel. Eu rămân aici, printre zvonuri și bârfe, de care nu pot să nu țin cont, fiind în joc și demnitatea mea, și onoarea familiei.

Dacă se temea atâta de bârfe, de ce nu se gândise la ele de la început? Dar, în loc să dea glas acestei observații de bun-simț, pusă pe harță, Jessica observă:

— Cu orgoliul dumitale ieșit din comun, trebuie că nu ți-e ușor să te știi veșnic subiect de bârfă...

— Cum adică? Vorbește mai deslușit! se enervă Sebastian.

— Știi perfect de bine la ce mă refer. Nimeni nu-i atât de orb să nu vadă că Lisa...

— Ei, Lisa! Ți-a îndrugat careva verzi și uscate despre Manuela! Cu povestea aia numai că nu m-au pus la zid! Și nici acum nu mă slăbesc cu calomniile lor. Tocmai de aceea, pentru binele Lisei și, de ce să nu recunosc, și pentru propria-mi liniște, trebuie să fiu cu ochii în patru.

— Dar ei, Lisei, când ai să-i spui adevărul? Pe măsură ce trece timpul, o să-ți vină tot mai greu. Gândește-te că, mai devreme sau mai târziu, în vreun fel sau altul, tot are să-l afle și cu atât mai dureros va fi pentru ea dacă o să audă din gura unui străin.

— De unde și până unde atâta interes pentru soarta Lisei, de care mai alaltăieri nici nu știai că există pe lumea asta? insinuă zeflemitor Sebastian.

— E un copil de care te atașezi din prima secundă. În plus, eu una știu foarte bine ce înseamnă să n-ai părinți. Nimic nu poate înlocui dragostea unui părinte și un copil lipsit de căldură n-are cum să se dezvolte cum trebuie și cum să ajungă om în toată puterea cuvântului.

— Destul! se răsti el apucând-o de umeri și zgâlțâind-o ca turbat. N-am nevoie de lecții! De altfel, vorbești aiurea! Taci odată!

— Pentru Lisa o să mă lupt cât o să stau aici, ridică glasul Jessica, și n-o să ai cum să-mi închizi gura.

— Ba bine că nu! Mai vrei o demonstrație? Nu ți-a ajuns câte ți-am făcut? o contrazise Sebastian, măsurând-o cu cinism.

Un fior de spaimă o străbătu pe Jessica, pe când,
luând-o în brațe, Sebastian își înfipse fără milă degetele
în părul ei, trăgându-i
capul spre spate și
scrutându-i cu ochi sălbatici chipul lipsit de apărare, pe
care lumina cădea din plin. Refuzând să se dea bătută în
fața acestei încercări de intimidare, Jessica își aținti
agresorul cu o privire voit insolentă.

— Prea te-ai întrecut cu gluma, șuieră Sebastian. Iată
pedeapsa!

Și, fără să-i lase timp să se apere, ca scos din minți de
furie, îi strivi gura cu un sărut de o cruzime
inimaginabilă.

Înlemnită de groază în brațele lui, Jessica nu găsi altă
cale să-i reziste decât interzicându-și sieși orice emoție,
ca să poată simula cât mai convingător totala indiferență.

Văzându-și zădărnicit atacul, adversarul schimbă
tactica, păru să se îmblânzească și se porni să-i mângâie
gâtul cu sărutări ușoare, mărunte, până ajunse să dea
târcoale buzelor ei crispate cu îndărătnicie. Privirea lui,
până atunci azvârlind fulgere de mânie, se transformase
și ea în două luminițe sclipind enigmatic.

Jessica rezistă un timp, apoi, nu fu în stare să-și mai
stăpânească emoțiile, se lăsă în voia dorinței copleșitoare
stârnite de mângâierile acelea perfide, închise ochii și, pe
dată, strângând-o și mai tare la piept, Sebastian îi sărută
pleoapele tremurânde.

— Nu ai cum să te împotrivești, îi murmură el la
ureche, cu o voce strangulată. Diavolul însuși ne împinge
unul în brațele celuilalt...

Jessica s-ar fi cuvenit să protesteze, să se zbată, să-i
poruncească s-o lase din brațe. Dar și pe ea o cuprinsese

aceeași înfrigurare imposibil de domolit, astfel că nu mai dorea altceva decât să-și petreacă brațele pe după gâtul lui Sebastian, oferindu-i-se acestuia pe de-a-ntregul, fără nicio condiție. Temerile i se topiseră ca prin farmec, deși, avertizată de gesturile lui tot mai îndrăznețe, ar mai fi avut timp să dea înapoi, stăvilindu-și propriul elan. Numai că, în loc să se dezmeticească, dimpotrivă, ea se lăsa invadată de toropeala care-i pusese stăpânire nu doar pe trup ci și pe minte, de vreme ce nu se mai simțea în stare să raționeze...

Când, cu un suspin, Sebastian începu să-i descheie bluza, ea nu schiță nici un gest de împotrivire, iar când el, depărtându-se un pic, îi contemplă pieptul, acum dezgolit, alb ca zăpada, inima ei se porni să bată și mai năvalnic.

— Doamne, ce frumusețe aproape nepământească, șopti Sebastian, plimbându-și visător vârful degetelor pe umerii ei. Pielea asta ca de alabastru te scoate din minți. Gândul îți zboară la tot ce-i mai pur, mai cast pe lume, chiar dacă știi că nu-i decât o iluzie. Care bărbat ar rezista dorinței să cucerească, să aibă, fie ce-o fi!

O dezbracă fără grabă, admirându-o pe îndelete, ca pe o operă de artă și, poate din pricina asta, Jessica nu se simțea deloc stingherită. Apoi, deodată, un geamăt de nerăbdare o străbătu. Ghicindu-i neastâmpărul, Sebastian începu s-o mângâie cu mișcări leneșe, vădind o senzualitate expertă. Arcuindu-se instinctiv, Jessica nu-și putu înăbuși un geamăt de plăcere, ea însăși nerscunescându-se în geamătul acela gătit.

— Mă disprețuiesc de moarte, dar nu mă pot stăpâni să nu te doresc, îngăimă Sebastian găfăit. Tânjesc... tânjesc după pielea asta mătăsoasă și duice... Mi-ai luat

mințile... Da... Uit mereu, vreau să uit, că am de-a face cu un diavol...

Și, pironind-o fascinat, o ridică de la pământ, purtând-o spre canapeaua largă, care împreună cu cele două fotolii și cu măsuța dintre ele alcătuiau mobilierul salonului.

Venindu-și pentru o clipă în fire, Jessica vru să protesteze, dar nu putu articula niciun cuvânt. De altfel, de unde să fi găsit putere să reziste acelei pasiuni dezlănțuite în amândoi deopotrivă? Voința ei, copleșită de voluptate, mai avu o ultimă tresărire, făcând-o să se crispeze în brațele care-o strâneau cu foc.

— Mă topesc de dorință, bâigui iarăși Sebastian.

Cuvinte care parcă nu erau decât ecoul propriilor ei gânduri. Niciodată nu-i mai fusese dat să dorească cu atâta ardoare un bărbat. Revelație șocantă, care o făcea să se condamne cumplit. Dar, ce-i drept, până atunci nici nu mai iubise cu adevărat... Acum dragostea i se dezvăluia în toată grozăvia ei de neocolit, ca o fatalitate. N-avea deci rost să se mai amăgească, să creadă că i-ar putea rezista. Așa arăta, prin urmare, iubirea pătimașă...

— Jessica...

Sebastian îi scruta chipul, pe care citea frământarea teribilă. Dintr-un elan imposibil de stăvilit, ea își cufundă degetele în părul lui bogat, negru ca smoala, revărsându-se în bucle leneșe peste gulerul cămășii de mătase, albă ca neaua.

— *Dios!* murmură el. De când aștept momentul ăsta! Din prima clipă când te-am văzut! Și tu... Și tu tot așa simți? Același foc...

Jessica ar fi vrut să-i explice că pentru ea nu era vorba de o simplă dorință fizică... Dar Sebastian își scoase

cămașa și dinaintea acelei nudități de o virilitate copleșitoare, voința o părăsi chiar de tot. Aștepta ca hipnotizată pieptul și brațele pe care mușchii se împleteau formidabili...

— Dumnezeule! se înălță pe neașteptate un glas îngrozit, venind dinspre ușă. Sebastian!... Ce se petrece aici?

Fascinați unul de celălalt, pesemne că lumea întreagă de s-ar fi prăbușit, și ei o dată cu ea, tot nu și-ar fi dat seama. Cum să fi auzit, așadar, când ușa apartamentului Rosalindei se deschisese, în prag făcându-și apariția Sofia Calvadores și, în spatele ei, plesnind de curiozitate, Pilar Sanchez.

Desprinzându-și în fine privirile de la Sebastian, Jessica descoperi îngrozită, la oarecare distanță de ei, chipurile celor două, răvășit de revoltă, cel al Sofiei, exultând de satisfacție înveninată, al scorpiei pe nume Pilar.

— Vezi, nu m-am înșelat ! Știam eu ce zic! îi șuiera aceasta din urmă mătușii lui Sebastian. De la bun început puteam să pun mâna în foc că-i este amantă.

Pe jumătate ascunsă de torsul lui Sebastian, care deocamdată nu schițase nicio mișcare, ținând-o mai departe în brațe, Jessica își dori s-o înghită pământul cât mai degrabă, atât era de mare dezgustul de sine care o năpădise. O, Doamne, ce rușine! Cum să mai fi întârziat și o singură clipă în casa aceea?

— Sebastian! reluă Sofia, pe un ton pe cât de scandalizat, pe atât de sever. Nu am cuvinte cât de jignită mă simt eu personal de o asemenea nerușinare! Cum ai avut îndrăzneala chiar aici, în casa asta, să...

— Gata, gata, ajunge, îi tăie vorba Sebastian, încă ferind-o pe Jessica de privirile celor două. Duceți-vă în salon și așteptați-mă acolo. Vin imediat.

Când le văzu, în sfârșit, plecate, abia atunci o lăsă pe Jessica din brațe și începu să se îmbrace zorit, cu spatele la ea.

— Te rog să mă ierți, declară el scurt. Nu mi-am închipuit că...

Ce să nu-și fi închipuit? se întrebă ea cu amărăciune. Regreta cumva că se lăsase dominat de o dorință întâmplătoare, dând uitării ostilitatea instinctivă, dovedită până atunci de amândoi deopotrivă, firească de altfel, de vreme ce lumile lor erau atât de diferite?

— Trebuie să cobor, să stau de vorbă cu mătușa mea, mai zise el, și fără să mai aștepte vreun răspuns, plecă imediat.

Rămasă singură, Jessica numai că nu-și frângea mâinile de disperare. Cum de putuse să cedeze acelei beții a simțurilor pe care Sebastian i-o stârnise cu atâta perfidie? Și cum, cu ce obraz, să se mai arate în fața celor două femei, a Sofiei, înainte de toate? Se simțea murdărită, înjosită. Fusesse gata să i se dea lui Sebastian din dragoste, dar intervenția neașteptată a celor două dăduse dintr-o dată întregii povești o cu totul altă lumină. Acum era conștientă că, de fapt, nu fusese decât o jucărie în mâinile acestui Sebastian Calvadores, îngâmfat și egoist, care, în disprețul lui suveran, nu văzuse în ea decât un trup bun să-i satisfacă o toană; să-i risipească un pic plictiseala unei vieți prea monotone.

Nu apucă însă să-și facă sânge rău prea mult timp, că o slujnică bătu la ușă, poftind-o din partea gazdelor în salonul cel mare. Ce aveau oare să-i comunice? se

întrebă Jessica, cu moartea în suflet încercă să-și dea singură curaj, întârziind câteva clipe în fața oglinzii și ațintindu-se bine, cu toată intensitatea, ca la o ședință de hipnotism. Apoi, adunându-și voința și luându-și inima-n dinți, coborî la parter.

Spre surprinderea ei, când intră în salon o întâmpină privirea plină de înțelegere a Sofiei. Pilar, în schimb, o fixa cu nedisimulată dușmănie, în timp ce, continuând discuția la cuțite, cu Sebastian, tocmai îi declara acestuia:

— Se vede că ți-a luat Dumnezeu mințile! Cum să te gândești cu adevărat serios la una ca asta?

— Nu te amesteca! Singurul care are dreptul să hotărască sunt eu, numai eu! o puse la punct Sebastian cât se poate de ferm, apoi aruncându-i Jessicăi o privire cu subînțeles, avertizând-o, pare-se, să-și țină gura când va auzi ce era de auzit, declară indiferent, dar hotărât:

— Tocmai le-am anunțat pe mătușa mea și pe Pilar că m-am hotărât să te iau de soție. Așa cum mi-a atras atenția Jorge ceva mai devreme, nu e prima oară că aduc atingere bunei reputații a unei femei. Ei bine, nu pot îngădui încă o dată ca numele familiei noastre să fie târât în noroi!

— Dar, Sebastian, nu e deloc cazul să te simți obligat la un asemenea pas! N-ai decât s-o expediezi chiar mâine înapoi, în Anglia ei, pe femeia asta. Deocamdată, toată povestea n-o știm decât noi,ăștia de aici. Sper că ați fost destul de discreți...

— Nu, interveni Sofia, liniștită dar fermă, Sebastian are dreptate. În fond, ăsta e un lucru care ne privește doar pe noi, cei din neamul Calvadores. Știu că Jorge e de

aceeași părere cu Sebastian, iar eu una, Jessica, sunt gata să te primesc cu toată inima în casa și familia noastră!

Așa zise Sofia și, venind către Jessica, îi luă mâinile într-ale ei și o sărută pe amândoi obraji, apoi, întorcându-se spre Pilar, ca pentru a preveni vreo izbucnire, chiar o criză de isterie în toată regula din partea acesteia, o îndemnă cu blândețe:

— Hai, Pilar, vino!

Pilar însă, părea hotărâtă să nu se lase dusă cu una, cu două.

— Dacă Sebastian e chiar așa de hotărât să se însoare cu ea, șuieră ea împingând disprețuitoare cu bărbia spre Jessica, atunci să fixeze acum, pe loc, data căsătoriei. Cel puțin acum să nu mai avem parte de o naștere, și de un botez înainte să se fi oficiat cuvenita cununie!

— Destul! Nu te întrece cu gluma! scrâșni Sebastian, scos din sărite.

Dar furia lui păru să n-o impresioneze în niciun fel pe vipera stârnită. Ridicând cu nonșalanță din umeri, aceasta o măsură cu toată insolența pe viitoarea mireasă, care, aproape împietrită, asista neputincioasă la scena de o incredibilă josnicie... După ce, chipurile, Pilar se sătură de privit, sâsâi către victimă:

— Nu te invidiez. Până la capătul zilelor n-o să-ți iasă din minte cum și de ce te-a luat de nevastă!

Încă o dată, Pilar văzuse bine și, în nebunia ei, spusese adevărului pe nume, recunoscuse Jessica în sinea sa. Și totuși, patima cu care o dorea Sebastian era cât se poate de reală. Cine știe dacă o dată cu trecerea timpului, simpla atracție carnală n-avea să devină dragoste adevărată, statornică? În Spania, căsătoriile erau puse la cale de părinți, uneori viitorii soți nici măcar văzându-se

la față până la oficierea logodnei. De altfel, țineau de tradițiile moștenite din moși-strămoși. Iar foarte multe dintre ele se dovedeau, cu vremea, cât se poate de potrivite. Așadar, de ce n-ar fi avut și viitoarea lor căsnicie șansa asta? Ea, Jessica, iubind cât pentru amândoi la un loc încă de pe acum, mai că se simțea în stare să câștige dragostea lui Sebastian. Fiindcă, nu-i așa? ca orice sentiment, ca orice emoție profundă, nu-i oare contagioasă și dragostea?...

Cum, rămași acum doar ei doi, desluși în ochii lui Sebastian o furie abia reținută, trebui însă să-și alunge din minte orice iluzie.

— Nu văd ce te obligă la un asemenea pas, declară, deci, dar pe un ton cam nesigur. Pot chiar acum să-mi fac bagajele și mâine dimineată, la prima oră, să iau avionul. Totul e cum ajung la Sevilla?

— Uite ce, îți convine, nu-ți convine, nu mă interesează! Am hotărât și gata! În ruptul capului n-am să le mai dau gurilor rele prilej să mă bârfească. E în joc însuși numele nostru! replică Sebastian, oscilând între mânie și amărăciune. De fapt, căsătoria asta nu se poate să nu-ți surâdă cât de cât! Fizic, între noi există o atracție. În rest... Slavă Domnului, o să muncesc pe rupte, timp să am să-mi pot pune în practică toate ideile, așa că n-o să ne vedem decât rareori. Iar când o să mai vină și un copil pe lume, nici tu n-o să mai știi de ce să te ocupi mai întâi.

Jessicăi, nimic din ce-i fusese dat să audă până atunci nu-i căzu mai greu decât fraza asta din urmă. Parcă un pumnal i se împlântă drept în inimă, răsucindu-se acolo și iar răsucindu-se, pe când ea și vedea dinaintea ochilor tabloul existenței cenușii, petrecute între patru pereți,

care o aștepta. Ce deosebire, ca de la cer la pământ, față de viitorul pe care ea și-l visase!

— Ar fi trebuit să iau aminte la pățania lui Jorge cu Isabel și să mă țin cât mai departe de tine. Dar acum e prea târziu... Repede, cununia se va oficia cât mai repede... Nu are rost să ne luăm după tradiții. De acord?

În loc să protesteze împotriva acestei căsătorii cu de-a sila și a felului incalificabil în care era tratată, Jessica nu găsi putere decât să îngâne un „da” pierit, răspuns ce-i atrase din partea viitorului mire o căutătură de un dispreț zdrobitor.

— Înțeleaptă decizie! comentă el în bătaie de joc. Unde mai pui că va fi un fapt cu adevărat unic: un Calvadores să aducă în fața altarului o mireasă ce și-a pierdut fecioria cine știe de când și cu cine!

— Atunci de ce te simți obligat să faci pasul ăsta? îngăimă Jessica, încă dominată de senzația că tot ce i se întâmpla nu era decât un coșmar. Urât, josnic, absurd, mă rog, ca toate coșmarurile cele mai negre.

— Fiindcă viața a ținut să-mi mai joace un renghii. De aceea! Dacă nu mă însor cu tine, toți o să mă socotească un om fără onoare, de vreme ce nu una, ci două femei și-au pierdut bunul renume din pricina mea. Prin urmare, din respect pentru toți ai mei, morți și vii, dacă nu neapărat din respect pentru mine însumi, mă văd nevoit să salvez cel puțin aparențele. Uneori, ca să rămâi cu obrazul curat, intri în noroi și până la gât...

— Eu cred că pentru ce s-a întâmplat sau, mai bine-zis, nu s-a întâmplat, prețul este din cale-afară de exagerat.

— Ba deloc. Onoarea merită orice sacrificiu... Pe de altă parte, bun este Dumnezeu! M-o răsplăti el cumva pentru faptele bune! Cel puțin cu un fiu, doi!

„A, copiii eu însămi o să mi-i cresc și n-o să vă îngădui să le vârâți în cap prejudecățile voastre de acum o mie de ani! Pe viață și pe moarte o să mă lupt să nu mi-i nenorociți cu ideile voastre retrograde. Ce se întâmplă cu Lisa mi-e prea de-ajuns !” gândi fierbând de indignare Jessica, dar dezmeticindu-se brusc, se înfioră: se frământa pentru soarta unor ființe care nici nu veniseră pe lume, dacă aveau să vină vreodată, dar pe care le și simțise în carnea ei. Care va să zică, împotriva oricărei rațiuni și a propriei voințe, ea, în străfundul sufletului, se și învoise să-și lege soarta de aceea a lui Sebastian Calvadores,

CAPITOLUL VII

Căsătoria s-a celebrat la Sevilla, trei zile mai târziu, cu o grabă care tocmai ea putea da de gândit. Ce-i drept, distant dar politicos, Sebastian își întrebase viitoarea soție dacă nu voia să și-i invite la ceremonie pe cei apropiați... Jessica ezitase câteva clipe, gândindu-se cu inima frântă la Frank și la Alice, la Colin, care întotdeauna se dovedise un prieten de nădejde, dar, în cele din urmă, renunță la bucuria să-i vadă... Curioși, cum era și firesc, prea ar fi chinuit-o cu întrebările lor, mai directe sau mai pe ocolite... La atâtea frământări și atâtea tristețe câte închidea în suflet, numai îngrijorarea lor fără rost îi mai lipsea. Avea deci să-i anunțe prin câte

o scrisoare abia când toată tevatura va fi luat sfârșit și apele se vor fi limpezit.

Doamne, câtă nedreptate, să nu se poată gândi la evenimentul ăsta, unic pentru ea, decât ca la o teribilă încercare, iar la viața ce o aștepta de acum înainte ca la o copleșitoare povară pe care va trebui s-o poarte, până la capătul zilelor... De altfel, tristețea părea să fi cuprins toată casa. Singură Lisa nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Oh, cât sunt de fericită! Dacă *tio* Sebastian s-ar fi însurat cu Pilar, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine, fiindcă Pilar nu mă are la suflet! îi destăinuise ea Jessicăi în dimineața nunții.

Ceilalți membri ai familiei se resemnaseră, chipurile, să o știe una de-a lor. Jorge, de pildă, declarase fără înconjur că Sebastian nu avusese de ales.

— De la bun început trebuia să se păzească de Pilar. Știe doar cât îi place ei să se amestece unde nu-i fierbe oala și cu câtă satisfacție ponegrește pe cine vrei și pe cine nu vrei. Nimeni nu scapă de gura ei veninoasă. Iar aici, în casa noastră, a fost lăsată să se simtă ca pe propria-i moșie.

Numai că, iată, de data asta, lui Pilar nu-i ieșiseră socotelile precum își pusese în gând, ba planul ei ticălos i se întorsese chiar împotriva.

Jessica aruncă spre Sebastian o privire furișă. Ce gânduri ascundea oare masca aceea severă? Ceremonia se încheiase cu câteva ceasuri în urmă; astfel că ea devenise pentru întreaga lume proaspăta contesă de Calvadores... încă nu-i venea să creadă în realitatea celor trăite. Atinse discret verigheta ce-i strălucea pe inelar, să se asigure că nu visează.

Se aflau în casa somptuoasă din Sevilla, unde Sofia organizase o recepție în cinstea mirilor. Vrea cincizeci de invitați, cu toții rude ale conților Calvadores, se agitau continuu în cele două saloane mari de să te plimbi cu bicicleta prin ele, în mijlocul cărora tronau două mese încărcate cu bunătăți.

— În ochii tuturor, Sebastian este șeful de drept și de fapt al întregii familii, îi explicase Sofia, Jessicăi. N-am cum să-i invit pe unii și pe alții nu, că nu ne-ar ierta, și nimic nu-i mai neplăcut decât o ceartă și zăzanie în familie. Și așa, până acum au mai găsit câte unii de cuviință când și când, să-l vorbească pe Sebastian de rău absolut degeaba...

Fără îndoială, Sofia se gândea la povestea cu Manuela... Jessica nu avea însă să-i reproșeze absolut nimic. Față de ea, mătușa lui Sebastian se purtase cu toată corectitudinea, ba chiar se străduia să o trateze ca pe una de-a casei. Nicio secundă Jesisca nu mai surprinsese în ochii bătrânei privirea grea, înghețată, de condamnare fățișă, care-o umpluse de umilință în după-amiaza când, împinsă de la spate de Pilar, Sofia urcase până în apartamentul din turn... În dimineața nunții, ea venise acolo din nou, aducându-i miresei un magnific colier de perle.

— Pune-l la gât chiar acum, stăruise ea la protestele Jessicăi. Tradiția o cere.

— Dar nu merit onoarea asta, se împotrivise tânăra. Cât trebuie să fiți de dezamăgită! Nu pot să nu înțeleg că pentru Sebastian ați sperat cu totul altceva...

Tristă, tristă de moarte își simțea inima proaspăta contesă de Calvadores. Ce n-ar fi dat s-o fi avut lângă ea cel puțin pe mătușa sa, Alice...

Răspunsul Sofiei la protestele ei fusese de-a dreptul năucitor:

— Îl iubești. Și asta e mai mult decât suficient, fiindcă înainte de toate, Sebastian are nevoie de iubire și de înțelegere. Știu, uneori e foarte greu de suportat, adăugă bătrâna cu un surâs de încurajare. Nu-și poate stăpâni mereu firea dură și arogantă. Din păcate, asta pare să fie una din trăsăturile dominante ale oricărui Calvadores. Și bărbatul meu tot așa era. Dar Sebastian a și avut parte de multă nefericire, lucru care l-a făcut și mai închis, mai aspru... Când i-au murit părinții, a trebuit să ia pe umerii lui o grămadă de responsabilități, prima și cea mai dificilă fiind grija lui Jorge, pe atunci un băiețel în primele clase. A urmat povestea cu sărmana Manuela... Cât a suferit și atunci. De mult voiam să-l văd căsătorit și știu, presimt, și nu cred că mă înșel, ai să fii pentru el cea mai bună soție.

— Dar Sebastian nu mă iubește! exclamase Jessica din suflet.

— Deocamdată poate că nu. Dar se vede cât de colo că îl atragi. Pornind de aici, ai toate șansele să-l câștigi pe de-a-ntregul.

...Cu privirile ațintite în gol, Jessica, surdă la zarva din jur, sucea și răsucea în minte cuvintele Sofiei. Pentru o ocazie atât de solemnă, ea, fosta asistentă a faimosului Colin Weaver, era îmbrăcată cum apucase, cu un taior de mătase cumpărat la repezeală, care nu aducea rici pe departe cu rochia de mireasă dintotdeauna visată, lungă până la pământ, de dantelă, și un vâl ca o spumă... Și totuși, chit că toate merseseră alandala, nu putuse să nu observe respectul ieșit din comun pe care i-l arătau invitații. Acum, nu numai că era trup și suflet a familiei

acesteia, ci și aleasa dintre alese, având menirea să aducă pe lume râvnitul moștenitor al averii și al numelui, fără seamăn...

Fiindcă Sebastian respinsese dintru început, ca de la sine înțeles, ideea obișnuitei călătorii de nuntă, urmau să se întoarcă, chiar în seara ceea, la la *hacienda*, iar a doua zi să-i dea zor cu lucrul pentru viitoarea colecție. Abia apoi, după ce vor termina treaba, puteau să plece la Sevilla, la țară, mă rog, unde li s-ar fi năzărit. Asta însă, abia apoi...

Întorcând cu băgare de seamă capul spre Jorge, Jessica îl observă o vreme pe furiș. De când declarase răspicat că nici prin gând nu-i trecea să se însoare cu Barbara, fata pe care familia i-o sortise, el și Sebastian erau oarecum pe picior de război.

— Pentru familia noastră încă o căsătorie din obligație ar fi prea mult, protestase Jorge, ca să curme o dată pentru totdeauna discuțiile inutile.

Jessica prinsese cuvintele lui în clipa când se pregătea să bată la ușa biroului lui Sebastian, unde și de data asta, cei doi frați se certaseră la cuțite. Deznădăjduită, fugise într-un suflet în apartamentul din turn, răsucind cheia în broască și plângându-și apoi tot amarul.

Cum avea oare să arate viața ei? Va fi oare ea în stare să îndure fără crâcnire existența lângă un bărbat care s-o considere doar un obiect bun să-i satisfacă poftele și, tocmai de asta, disprețuit?.

Când, în fine, petrecerea luă sfârșit, Sebastian, grăbindu-se să plece, dădu s-o apuce de braț, pentru că ea, furată de gânduri, părea să nu fi observat că musafirii se evaporaseră. Cum o atinse, Jessica sări de pe scaun, ca arsă.

— Hai, lasă fasoanele, scrâșni el enervat. Ce faci pe speriața, ca o jună neprihănită?

Dar cum altfel? Oh, de ce nu-i spusese cum stăteau lucrurile cu adevărat? De ce se încapățânase s-o țină așa, prefăcându-se că în materie de dragoste nimic nu-i era străin?

Pe drum, închizându-se în sine, Jessica se dojeni și iar se dojeni, cu tot mai multă asprime, pentru prostia de a se fi lăsat antrenată în comedia asta absurdă, care iată, pentru ea devenise un soi de capcană. Se vede că-i luase Dumnezeu mințile de acceptase cu atâta ușurință să-și lege viața de un om care nu avea față de ea decât dispreț, crezând-o o flușturatică, în vreme ce ea, de fapt...

Când și când, Sebastian îi azvârlise printre gene câte o privire impasibilă.

— Ești foarte palidă, remarcă el cu glas tare, într-un târziu. Nu te simți bine?

— Am o migrenă cumplită, îngână ea.

— Nu spera, pe motivul ăsta, să te sustragi. Acum suntem soț și soție... Dar ce ai? Ce te frământă?

Venise momentul să-i mărturisească... Jessica își dresese ușor glasul, șovăind, negăsindu-și cuvintele... Doamne, cât de greu îi venea... Măcar dacă Sebastian ar fi oprit câteva clipe și ar fi luat-o în brațe... Mult mai lesne i-ar fi fost...

— Încetează cu comedia asta! o avertiză el scos din sărite. Ce naiba! Suntem oameni în toată firea! Mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai trebuie să-ți dau eu primele lecții... Atunci, în după-amiaza aia, ne-au întrerupt mătușă-mea și Pilar, dar o să recuperăm timpul pierdut chiar în noaptea asta.

— Te grăbești, pesemne, să-ți iei răsplata pentru onoarea pe care mi-ai făcut-o...

Sebastian se încruntă, agasat:

— Ce tot îndrugi? Și tu ești la fe de nerăbdătoare. Chiar tu ai recunoscut...

Ei, multe spusese! Oricum, între ce simțea unul și ce simțea celălalt era o deosebire fundamental: el, stăpânit de o simplă dorință de moment, ea, cu inima arsă de dragoste și de teamă... Cum, dar, să-i fi putut explica?

— Astă-seară n-o să fim decât noi doi la *hacienda*. Dacă tot ne-am lipsit de călătoria de nuntă, mătușă-mea a găsit cu cale să ne lase singuri cel puțin în noaptea asta. De altfel, unii dintre invitați, când au aflat că nu plecăm nicăieri în luna de miere, au fost cam nedumeriți.

— Nicio grijă, o să-i lămurească Pilar cu prisosință, comentă cu amărăciune Jessica. O să le povestească de-a fir-a-păr cum ți-am sucit capul și cum te-am îmbrobodit și altele, câte în lună și-n stele... Orice aș face, tot de vinovată rămân. La început, când mă luaseși drept Isabel, m-ai bănuir de planuri perfide privindu-l pe Jorge, acum, când în fine, nu mai sunt Isabel...

— Fii liniștită, Pilar n-o să trăncănească verzi și uscate, o asigură Sebastian calm. Și mai potolește-te odată! Pari gata să-mi trântești o scenă de isterie ! Zău dacă mai înțeleg ceva.

Era chiar orb, ori avea o piatră în loc de inimă? Pentru că, altfel, nu s-ar fi putut să nu bănuiască motivul neliniștii ei...

Când ajunseră la *hacienda*, se făcuse noapte adâncă. Dinspre parc, răzbea un parfum greu, numai bun să-ți dea o migrenă, și greierii își țeseau de zor cântul

monocord, adâncind cumva senzația de părăsire ce-ți înfiora sufletul în lumea cufundată în somn.

Cu capul în pământ, Jessica luă imediat drumul turnului Rosalindei, dar nu apucase să facă mai mult de doi pași, că glasul zeflemitor al lui Sebastian o țintui locului:

— Nu ți se pare că ai pornit-o într-o direcție greșită? Știi doar că de azi înainte facem casă comună!

Tremurând ca o frunză, trebui deci să se lase condusă spre o altă aripă a clădirii, unde mai întâi pătrunseră într-un salon vast, cu aspect auster, unde domnea o atmosferă absolut masculină. Într-un colț se vedeau un divan și câteva fotolii, de catifea brună, în rest — nimic. Pe podea, de la un capăt al camerei până la celălalt, se întindea un magnific covor cafeniu.

— Dormitorul este acolo, zise fără să stea nicio secundă pe gânduri Sebastian.

Jessica îl privi stupefiată. Abia dacă trecuseră șapte ore de când se aflaseră în fața altarului! Prea o lua repede! Nu știa ce să facă sau să spună ca să mai tragă de timp, să mai amâne, doar o reuși să-i mărturisească... Dar mintea n-o mai ajuta... Sperase, mai spera încă, să poată vorbi cu el, atunci când vor rămâne între patru ochi, cât de cât omenește, adică fără grabă. Luându-l cu binișorul poate că ar fi izbutit să-l aducă la sentimente mai bune față de ea și de tot ce se întâmplase. Și apoi, abia ar fi avut curajul să-i spună...

— Mi-e foame, minți ea. Aș vrea...

— Hai, lasă mofturile, i-o retează Sebastian. Ori crezi că așa mă stârnești mai tare?

— Nu i protestă ea aproape strigând. Eu...

„O, Doamne, ajută-rnă să găsesc cuvintele potrivite”, se rugă în gând, dar acolo sus, pare-se, n-o auzi nimeni.

— Mai întâi de toate vreau să fac un duș și să-mi schimb rochia, declară așadar cu o demnitate de-a dreptul patetică.

— N-ai decât, replică Sebastian sec. Baia este acolo, adăugă el arătând cu bărbia spre celălalt capăt al camerei, apoi, amintindu-și ceva, adăugă: Scuză-mă câteva minute. N-ai grijă, mă întorc imediat!

Jessicăi, răgazul ăsta nesperat îi dădu oarecare curaj. Auzind ușa închizându-se în urma lui Sebastian, scoase un oftat de ușurare și se îndreptă șovăind spre dormitor, oprindu-se în prag și căutându-și din ochi bagajele. Care, însă, nu se zăreau pe nicăieri. Unde-i erau lucrurile? Cum, atunci, să-și mai schimbe rochia?

Năpustindu-se pe culoar, în intenția să alerge până în turn după haine, dădu nas în nas cu Sebastian, care nelăsându-i timp să se dezmeticească, sardonice, o și luă la întrebări:

— Hei, unde o ștergi?

— Eu... Să-mi aduc lucrurile.

— Nu mai este nevoie. Au făcut-o în locul tău slujnicele, azi-dimineață. Le-au aranjat pe toate cum trebuie într-unul din dulapurile din dormitor, o informă el, cercetându-i indolent fața roșie ca racul. Ce-i cu tine? Doar nu-i nimic extraordinar în tot ce ți se întâmplă acum?

— Ba da! N-am mai fost niciodată măritată, i-o întoarce Jessica, imediat uluită ea însăși de aplombul de care nu se știuse în stare până atunci, dar tot atât de repede revenind la realitate în fața fălcilor încleștate de

furie ale lui Sebastian și zicându-și în sinea ei că mai bine și-ar fi înghițit limba.

— Rafael ne-a ținut pregătită într-o frapieră o sticlă de șampanie. E timpul s-o aducă. Poate așa te voi mai îndulci!

Într-adevăr, în dormitor se găseau două dulapuri și într-unul din ele Jessica își descoperi lucrurile așezate în ordine. Din fericire, chiar cu o zi înainte sosise prin curierul rapid cușărul cu haine și altele, trimise de Alice la rugămintea ei... Năpădită brusc de dorul de casă, mângâie cu vârful degetelor vrafurile de lucruri și alese în cele din urmă, dintre taioarele și rochiile puse frumos fiecare pe câte un umerăș, o rochie ușoară, în care să se simtă, pe cât posibil, mai în largul ei. Apoi, cu rochia și cele câteva obiecte de lenjerie în brațe, se îndreptă cu pas ferm spre camera de baie.

Dar, oricât lupta cu spaima din suflet, pare-se că nu avea sorți de izbândă. O teamă primitivă, viscerală creștea în ea, umplând-o de panică... Se purta de-a dreptul ridicol! Parc-ar fi fost eroina unui roman victorian răpită de un sadic!... Pentru ce să se teamă, de vreme ce îl iubea pe Sebastian cu toată ființa ei?

Da, numai că el, la rândul lui, n-o iubea și nici nu știa că era primul bărbat cu care ea avea să facă dragoste...

Apa caldă a dușului o mai destinse, astfel că, săpunindu-se pe îndelete, căuta să se liniștească, să-și recapete cumpătul. Dar tocmai când să iasă din cadă, se pomeni cu Sebastian în pragul camerei de baie. Înhață primul prosop care-i căzu în mână, un cearșaf de baie alb, plușat, dar n-apucă să se înfășoare în el.

— O, câtă feciorelnică sfială! râse Sebastian, luându-i-l imediat din mâini. Nu văd de ce mă ții la distanță... Zău, nu mai are rost!

— Sebastian! Te rog!... îngână ea cu glas ciudat, răgușit, pe când o senzație nemaîștiută, imposibil de definit, începea să-și croiască drum din străfundurile ființei sale încă înspăimântate cumplit.

Dar, cu totul nepăsător la timida ei împotrivire, Sebastian continuă pe același ton zeflemitor:

— De ce mi-ai ascunde, *querida*, trupul ăsta desăvârșit? Da, poate un pic cam subțire, dar încolo absolut perfect, făcut să-ți ia mințile... O, și parfumul ăsta înnebunitor, adăugă el apropiindu-se mai tare și alintându-i un umăr.

Sub atingerea lui, Jessica se crispă, dar, neluându-i în seamă reținerea, el își continuă mângâierile. Deodată, întunecându-se la față, șuieră:

— Ce-i cu tine? Ce se întâmplă?

— Aș vrea să mă îmbrac, bâigui Jessica, pierită.

— Uite ce, ți-am mai spus și ți-o repet: nu spera să mă păcălești astă-seară, o avertiză el. Sau, avem toată viața înainte, dar cât să mai aștept? Prea mă ții pe jărat.

— Te rog! Lasă-mă! Nu! se împotrivi Jessica, numai că el o și luase în brațe, ducând-o pe sus până la pat și așezând-o binișor în mijloc.

— Câtă frumusețe! Ce piele delicată! murmura vrăjit.

Jessica arătă rugătoare cu ochii spre lustra din tavan, ce scălda toată încăperea în lumina ei crudă.

— Ce-i? Nu vrei lumină? Ți place mai mult pe întuneric? se enervă Sebastian. De ce? Ca să nu mă vezi la față? Să te închipui în brațele altuia? Haida-de! Cu mine nu-ți merge! Nu permit asemenea murdării. În plus,

m-ai lipsit de plăcerea să te admir cum am chef. Simt că iau foc de pe acum... Tare mi-ar fi plăcut să te dezbrac ca mâinile mele, numai că tu n-ai așteptat și-ai și dat fuga la baie!

— Pentru Dumnezeu, doar nu-s o păpușă! strigă Jessica scoasă din fire.

Dar Sebastian nici n-o auzea, ci, ca într-un fel de transă, își desfășura monologul în continuare:

— Ce-mi pasă mie de trecut? Acum îmi aparții pe de-a-ntregul și ai să fii numai a mea. O să ți-i scot eu din minte pe toți ceilalți... Ai să ajungi să-mi cerșești mângâierile...

Amintindu-și brusc de sângele lui maur, care pesemne îl făcea extrem de pretențios în rafinamentele dragostei, Jessica se înfioră de teamă: cum avea oare să reacționeze când va descoperi cât era ea de neștiutoare?

De spaimă, începuse să tremure atât de tare, încât și dinții din gură îi clănțăneau. Motiv pentru care, dându-i pace câteva clipe, Sebastian luă o cupă de șampanie și i-o aduse până la gură:

— Te-a luat cu frig. Ia o înghițitură, să te încălzești, îi porunci el.

Stângace, se execută și se înecă apucând-o o tuse cumplită. Impasibil, Sebastian așteptă doar să-și recapete suflarea și imediat, aplecându-se deasupra ei, o sărută cu atâta sete încât ea simți că-și pierde din nou suflul și i se pune un nod în gât. Apoi, treptat, sub mângâierile lui, spaima o părăsi, lăsând locul unei beții vecine cu leșinul. Cu un suspin se agăță de umerii lui Sebastian.

— Stai, nu așa repede. Lasă-mă să gust cum se cuvine pielea asta ca piersica.

Apoi, fără s-o slăbească din ochi, se ridică să se dezbrace și el.

— Mă privești de parcă n-ai mai fi văzut până acum bărbat gol, observă el după un timp. Oh, cum să-ți reziste cineva? Prea mare-i ispita!

Se întinse din nou lângă ea și-și relua mângâierile, trezindu-i senzații de o violență atât de uluitoare încât Jessica nu mai găsi putere să se controleze. Își petrecu brațele pe după gâtul lui, răspunzându-i la sărutări, iar când îl auzi gemând de plăcere, un fior de fericire o străbătu.

Trecură astfel minute interminabile de voluptate, până când, atingând paroxismul dorinței, Sebastian o posedă. Imediat, o flacără de mânie i se aprinse în priviri, în vreme ce ea își strivi sub pleoape lacrimile și sclipirea de spaimă din primul moment... Euforiei îi luă locul o nemărginită tristețe.

— De ce nu mi-ai spus că erai virgină? o luă la întrebări pe un ton inchizitorial, Sebastian, ceva mai târziu.

În picioare lângă pat, cu un halat pe ei și cu părul în dezordine, o pironea cu o privire împărțită între consternare și furie.

— Cum s-o fi făcut? murmură Jessica. Pe drum încoace, când am vrut să-ți spun, tu mi-ai luat-o înainte, declarând că, slavă Domnului, nu ești nevoit să-mi dai lecții. În fond, ce te supără? Ce-mi reproșezi? Ar trebui să te bucuri. Doar nu o dată mi-ai spus cât de neprețuită e castitatea unei femei.

— Trebuia să mă previi, insistă el cu o îndărătnicie dușmănoasă de-a dreptul inexplicabilă.

— De ce? se miră ea iarăși, abia stăpânindu-și lacrimile, fiindcă, în adâncul sufletului, sperase că tocmai prin asta avea să și-l apropie și uite că se întâmplase exact pe dos!...

— De ce? Tot m-ai fi făcut să sufăr... adăugă ea fără să-și fi cumpănit dinainte cuvintele.

De fapt, instinctiv, recursese la învinuirea asta cam puerilă pentru că umilința și disperarea ei dădeau să depășească limita suportabilului.

— Ei bine, dacă așa stau lucrurile, ripostă Sebastian, cum nu-s sadic și nu-mi plac sacrificiile din obligație, din partea mea poți fi liniștită. O să ne trăim viețile fiecare cum crede de cuviință, dar separat.

— Sigur, Pilar abia te așteaptă! Ea nu-ți refuză nimic, nu-i așa? se revoltă Jessica. O femeie cu atâta experiență ca ea e întotdeauna la înălțimea pretențiilor tale.

Sebastian râse amar și, ridicând din umeri, conchise:

— Om sunt. Nu mă deosebesc cu nimic în dorințele mele de restul bărbaților de pe pământ. Am sperat că o să ne potrivim, să împărțim aceeași dorință și aceeași plăcere. Tu însă preferi să nu privești realitatea în față, preferi rolul ăsta răsuflat, de mironosiță. N-ai decât! De acum încolo n-o să-ți mai tulbur liniștea.

CAPITOLUL VIII

„Ce dezastru!” medita Jessica în sinea ei, copleșită, în vreme ce asculta doar cu o ureche conversația cam dezlănătă pe care Sofia se lupta s-o închege cu ea, alegând ca subiect apropiata vizită a nașului lui

Sebastian, împreună cu fiica sa. Se aflau în salonul Sofiei și-și beau pe îndelete cafeaua, Lisa, cocoțată pe genunchii Jessicăi, asistându-le tot mai nerăbdătoare.

— Jessica, nu te simți bine? schimbă brusc subiectul Sofia, vădit îngrijorată. Ești foarte palidă. N-ar trebui să muncești atât. Nu te mai închide între patru pereți cât este ziua de lungă. Mai ieși și tu la aer curat...

— Mi-ai promis că n-o să fie zi să nu facem câte o plimbare împreună, profită de ocazie Lisa, pe un ton de reproș.

Jessica îngăimă câteva explicații banale, ca s-o liniștească pe Sofia, ba chiar se sili să suradă. Dar cum să fi arătat în al nouălea cer, când între ea și Sebastian lucrurile mergeau din rău în mai rău? După acea primă noapte de-a dreptul catastrofală, ea voise să revină să locuiască în apartamentul din turn, dar Sebastian, hotărât parcă s-o chinuie cu tot dinadinsul, se opusese ferm. Fără îndoială, mai era la mijloc și orgoliul lui, drept care ținea morțiș să salveze aparențele. Și astfel, noapte de noapte, Jessica se vedea condamnată la umilința de a împărți patul cu bărbatul ei legitim, care n-o atingea nici măcar din greșeală, fiind atent să păstreze distanța și păstrându-și pe chip aceeași neclintită mască de indiferență glacială.

Cum atunci să nu i se citească Jessicăi pe față disperarea și marea tensiune nervoasă? Chiar în dimineața aceea surprinsese de câteva ori privirea plină de compasiune a Sofiei urmărind-o. În ce măsură ghicise oare mătușa lui Sebastian cum stăteau lucrurile cu adevărat?

Dar Lisa își pierduse răbdarea și, sărindu-i de pe genunchi începu s-o zorească, tregând-o de o mânecă.

Înlătură, deci, din minte gândurile mohorâte și, ca să-i facă pe voie fetei, plecară să hoinărească un pic.

În frumoasa ei rochiță roz, strânsă în talie cu o panglică lată de saten alb, Lisa părea coborâtă dintr-o cadră, deși, după părerea Jessicăi, ca orice copil, mult mai la largul ei s-ar fi simțit în niște jeanși și un tricou de bumbac.

— Când se întoarce *tio* Sebastian de la Sevilla? întrebă Lisa pe când se îndreptau spre acareturile din fundul curții.

— Diseară, răspunse Jessica încercând să-și stăpânească tulburarea subită.

Dacă altădată se temuse de crizele lui de furie, acum și mai mult o teroriza indiferența lui glacială, de dispreț absolut! Cât de proastă putuse să fie când își închipuisse că era cu puțință să-i înmoaie lui Sebastian inima cu nimic altceva decât forța propriei ei iubiri! Acum el nici măcar trupul nu i-l mai dorea...

— Hai să-ți arăt ascunzătoarea mea! exclamă Lisa, adăugând cu un aer important... N-o știe decât *tio* Sebastian, nimeni altcineva. Iar acum ai s-o știi și tu. Dar e un mare secret!

Mai întâi, însă, trecură pe la grajduri, unde Lisa dădu binețe poneiului ei, îl mângâie pe bot și-i strecură între dinți o fărâmă de morcov. Apoi o călăuzi pe Jessica spre o clădire cât un hangar.

— Demult, aici se făcea vin, o informă ea și intrând, o porni, cu Jessica pe urmele ei, printre butoaie și teascuri de struguri, către celălalt capăt al halei. Vino după mine. Acolo e, dedesubt.

Printr-o ușă solidă dar stând cam într-o rână, pătrunseră pe o bucată de loc cât palma, năpădită de

pânze de păianjen, de unde porneau spre adânc niște trepte roase de timp și de umezeală. Coborând cu o uluitoare agilitate, Lisa se pierdu în întuneric, dar Jessica nu prea se îndura să meargă pe urmele ei.

— Vino, șușoti de undeva, din măruntaiele pământului, glasul fetei. Nu-i așa că este grozav?

În loc de răspuns, Jessica strânse din umeri, și mai tare din dinți, și începu să coboare cu precauță. Hotărât lucru, genul ăsta de aventură nu era pe gustul ei. Când ajunse la capătul treptelor răsuflă ușurată, pentru ca, de cum ridică ochii, să se îngrozească din nou. Se aflau într-un beci enorm, luminat de un singur bec chior. De jur-împrejur se zăreau ziduri mucegăite, măcinându-se de la sine într-o pulbere ca o ceață, suspendată

În aerul înfiorător de umed și de rece, pe care-l simțai cum îți intră în oase, Lisa, fericită la culme, nu observă evidentul dezgust al Jessicăi și, cu fața toată un zâmbet, nemaîncăpându-și în piele de mândrie, spuse:

— Aici se țineau butoaiile cele mai mari. Acum nu mai intră nimeni în afară de mine.

Pivnița aceea este o adevărată capcană, își zise Jessica pe când se întorceau spre casă. Plafonul, teribil de fisurat, oricând se putea prăbuși. Ea una, când se văzuse iarăși sub cerul liber, simțise că i se ia un bolovan de pe suflet. Decise prin urmare, în sinea ei, să-i ceară chiar în seara aceea lui Sebastian, singurul de care Lisa asculta fără crâcnire, să-i interzică fetei să mai între vreodată în hruba aceea.

Pe drum se întâlniră cu Jorge, îmbujorat de plimbarea călare pe care tocmai o făcuse. Cum o văzu pe Lisa, acesta o și înhăță de subsuori aruncând-o în aer și prinzând-o cu o dibăcie de acrobat.

— *Tio* Jorge, lasă-mă jos! se văită Lisa, de fapt în culmea fericirii.

— Numai dacă-mi dai un pupic aici, pe obrazul ăsta, o necăji el.

Și pentru că Lisa se execută bucuroasă, Jessica izbucni în râs.

— Smulgi sărutări prin amenințare! glumi ea.

— Fii atentă, să nu folosesc aceeași tactică și cu tine, îi răspunse Jorge, glumeț.

Dar Lisa sări imediat:

— N-ai voie s-o săruți pe Jessica. Numai *tio* Sebastian are. Fiindcă sunt căsătoriți.

— Gura inocentului niciodată nu iartă, mormăi Jorge pe același ton glumeț. Să mai spună careva că Sebastian n-are noroc, când uite ce mândrețe de nevastă și-a găsit!

Veneau către casă râzând, Jorge la mijloc, ținând-o pe Lisa de mână, iar pe Jessica pe după umeri, cu un aer protector. Dar, deodată, dând cu ochii de Sebastian care, vădit scos din fire, îi urmărea de pe terasă cum se apropie, Jessica se schimbă la față, pierindu-i ca prin minune buna dispoziție, atitudinea lui Jorge, aparent cam ambiguă, făcând-o să nu se mai simtă tocmai în apele ei.

— Jessica, ai uitat că Pilar vine astăzi în vizită? auzi ea vocea iritată a lui Sebastian și, fără să vrea, tresări.

De fapt, n-avusese habar de vizită. Nimeni nu-i spusese nimic și nici nu auzise pe cineva pomenind de ea. Oricum, nu găsea de ce ar fi primit-o tocmai ea pe Pilar, de vreme ce antipatia lor reciprocă era cât se poate de vizibilă. Iar dacă dușmănia pe care i-o purta Pilar o putea înțelege și trece cu vederea, în schimb, nu-i ierta acesteia purtarea față de Lisa, sânge din sângele ei.

Ca să evite discuțiile inutile, bâigui câteva scuze de forma și dădu să se retragă, dar vocea acră a lui Pilar o pironi locului:

— Nu face nimic, îi răspunse scorpia. Cum să nu înțeleg? Tovărășia lui Jorge e mult mai plăcută.

Cu tot dinadinsul, Pilar turna gaz peste foc. Sebastian, după cât era de negru la față, fiind pare-se în pragul unei fulminante crize de furie. Drept care Jessica socoti că era mai cuminte să se prefacă a nu fi priceput unde bătea Pilar cu vorbele ei, întrebându-se totodată de ce acorda Sebastian atâta importanță vizitei unui musafir care doar de un timp îi mai slăbise cu prezența și se considera ca fiind unul de-al casei. Pe de altă parte, remarcă mutra plouată a lui Jorge, care, parcă simțindu-se cu musca pe căciulă, își ferea privirea de fratele său. Ei bine, în momentul acela, Jorge s-ar fi convenit să intervină, povestind cum se întâlnise cu ea și cu Lisa nici cu zece minute în urmă... Dar Jorge tăcea mâlc...

Atmosfera era atât de încordată încât până și Lisa își dădu seama. Se apropie stângace de Sebastian, ațintindu-l cu o privire rugătoare, apoi vru să se înalțe pe vârful picioarelor, ca să-l sărute pe obraz. Și dezastrul se produse cât ai clipi. Pierzându-și echilibrul, Lisa se agăță la întâmplare, de brațul lui Pilar, pe când aceasta ducea paharul cu Porto la gură. Nici că se putu catastrofă mai mare: o pată brună prinse a se lăți pe rochia de mătase bej a musafirei, care sărind în sus ca înțepată, o înșfăcă pe nepoata ei de umeri și începu s-o zgâlțâie ca ieșită din minți, pentru ca apoi să se întoarcă spre Sebastian, sâsâind precum o viperă întărâtată:

— Copilul ăsta întrece orice măsură. A devenit absolut insuportabil. Cât mai amâni s-o trimiți la

pension? S-o strunească în fine careva așa cum se cuvine?... Explică-i soției tale, care pare să aibă atâta influență asupra Lisei, că la noi, în Spania, buna creștere e încă la mare preț.

Apoi, săgetând-o pe fetiță cu o privire teribilă, se răsti la ea:

— Cum se poate să fii atât de neatentă? Eu, la vârsta ta, pentru o greșeală ca asta aș fi fost pedepsită aspru de tot!

Jessica, în sinea ei, clocotea de mânie: cu ce drept își permitea Pilar să terorizeze fetita pentru o nimica toată, un accident cât se poate de banal?

Replica lui Sebastian căzu ca un duș înghețat:

— Ai dreptate, Pilar. Lisa, cere iertare și du-te imediat în camera ta.

— Și Jessica trebuie că are partea ei de vină, stăruie Pilar pe același ton veninos. N-ai observat în ce hal de agitație e Lisa de la o vreme?

— Da, acceptă cu lehamite Sebastian, apoi glasul i se înăspri: Lisa, n-ai auzit ce ți-am spus? Sau mai trebuie să-ți spun o dată? Cere-i lui Pilar iertare și urcă la tine în cameră. Să nu te miști de acolo!

Văzând că Sofia, deși dând semne că ajunsese la capătul răbdării, nu intervenea nicicum, Jessica izbucni:

— A fost pur și simplu un accident. De ce v-ați repezit așa amândoi la Lisa? Sebastian, eu...

— Fii atentă, îi tăie vorba Pilar batjocoritoare, Sebastian nu îngăduie să i se discute deciziile. Ce-i hotărât e bun hotărât. Ce-ai de spus, Sebastian?

Dar Jessica binevoi să-i ignore pe amândoi și, înduioșată de aerul de câine bătut al fetei, i se adresa acesteia cu blândețe:

— Hai, Lisa, vino ! Haidem în camera ta!

Ce nevoie avusese Sebastian să se arate atât de nedrept? Nu-l învățase nimeni cât de sensibili sunt copiii la orice dojană sau pedeapsă nemeritată ori exagerată? Lisa îl idolatriza. Or, cu atât mai dureroasă e nedreptatea când ți-o face cineva la care ții ca la ochii din cap! Ba, uneori, iubirea devine amărăciune, chiar ură.

*

* *

Dacă fără excepție, în casa conților Calvadores cina se desfășura într-o atmosferă solemnă, în seara aceea, în marea sufragerie domni o solemnitate de îngropăciune, fiecare dintre meseni păstrându-și gândurile pentru sine și tăcând astfel cu toții până când înainte de desert, Sofia se hotărî să curme liniștea și remarcă, adresându-i-se lui Sebastian:

— Te duci mâine la aeroport să-i întâmpini pe senor Alvarez și pe Luisa?

— Nu pot. Am de lucru, replică scurt nepotul său, enervat fără motiv.

Oare și el regreta în aceeași măsură mariajul lor? se trezi Jessica întrebându-se, pentru a câta oară? Încordarea relațiilor dintre ei părând aproape de apogeu.

— Mă duc eu, propuse Jorge. Aș putea să le iau și pe Lisa și pe Jessica, să mai schimbe puțin atmosfera.

— În niciun caz! îi reteză elanul Sebastian. Cu cei doi Alvarez plus câte bagaje vor avea, n-o să încăpeți în mașină cu toții! Pe urmă, Lisa e pedepsită. O să stea și mâine închisă în camera ei. Trebuie să i se dea o lecție.

— Mie nu mai puțin, nu-i așa? întrebă Jessica indignată. Pesemne că și eu s-ar cuveni să stau închisă

între patru pereți fiindcă am făcut greșeala să-mi iasă din minte vizita lui Pilar!

Gura lui Sebastian se subție de furie, până deveni doar o dungă.

— Lisa, din fericire, mai este încă la anii când caracterul poate fi îndreptat. Ceea ce, evident, la tine, nu e cazul... Acum, scuzați-mă, trebuie să mă duc în birou, aștept un telefon! declară el și trântind șervetul pe masă, sări de pe scaun, năpustindu-se afară din sufragerie.

— Ei, ce ziceți?! exclamă Jorge strâmbându-se. Ce are de tună și fulgeră așa, din senin? V-ați certat cumva? o întrebă el pe Jessica.

Aceasta abia își stăpâni o constatare sarcastică: Cum să se fi certat de vreme ce, atunci când se aflau între patru ochi, nu scoteau un cuvânt, ignorându-se reciproc? Ea și Sebastian erau deună ființe paralele, despărțite de un abis.

— Pe Sebastian l-a răzbit oboseala. Prea muncește mult, interveni Sofia cu înțelegere. Nu o dată l-am rugat să se mai menajeze și el un pic...

— S-a supărat de pomană. Habar n-am avut de vizita lui Pilar, se dezvinovăți Jessica.

— Lui Pilar i-ar plăcea să ne vadă pe toți jucând după cum încearcă ea să ne cânte. Pe Sebastian în primul rând, comenta Jorge, adăugând zorit: Ceea ce nu înseamnă că ar vrea să bage zăzanie între voi doi!

Convinsă că lucrurile stăteau tocmai pe dos, Jessica tăcu.

— Ți-a vorbit ceva Sebastian despre povestea cu Barbara? se interesă Jorge ceva mai târziu, pe când se plimbau încoace și încolo prin parc.

— Nu, nimic, se mulțumi Jessica să răspundă, de teamă să n-o ia gura pe dinainte și să-și descarce sufletul.

— S-o fi supărat el, dar nu pot să mă însor cu o fată care mă atrage în niciun fel...

— Firește, îi dădu ea dreptate, aruncându-i o privire compătimitoare.

Luna plină scălda firea în lumina ei melancolică. Era o noapte aproape insuportabil de caldă, fără niciun firicel de adiere.

— Ne paște și la propriu o furtună, remarcă Jorge pe când se îndreptau către casă. Numai că asta va fi binevenită. După o asemenea secetă, pământul ar avea nevoie de câteva ploi cu găleata.

Atingând din nebăgare de seamă, cu mâneca hainei, brațul gol al Jessicai, o idee îl străfulgera făcându-l să se oprească din nou și să-și așeze palma pe umărul tovarășei lui de plimbare:

— Ce deosebire, ca de la cer la pământ, între tine și Isabel, murmură. Nu te lăsa copleșită de firea tiranică a lui Sebastian. Autoritar a fost de când îl știu, dar, după moartea Manuelei, a devenit și foarte închis. De la un timp, pur și simplu pare alt om, cu pretențiile astea exagerate ca să nu-i iasă nimeni din cuvânt.

Ce încerca Jorge să-i spună? Că, bântuit cum era de amintirea Manuelei, Sebastian n-avea să mai poată iubi altă femeie? Gârbovită, cu capul în pământ, cu ochii înotându-i în lacrimi, atât de grea era povara ce-i apăsa sufletul, după ce intrară în casă, Jessica o porni automat către scară, să urce în apartamentul pe care îl împărțea cu Sebastian doar de ochii lumii.

În fiecare seară se străduia să tragă de timp cât mai mult, amânând și iar amânând momentul acela. De altfel,

niciodată nu-l găsea pe Sebastian acolo, după cină el închizându-se în biroul lui de la parter, de unde nu mai ieșea decât mult după miezul nopții. Abia atunci venea să se strecoare în patul larg, în care ea se prefăcea a fi cufundată într-un somn fără vise.

O, cât ura nopțile acelea interminabile!

Deschizând ușa apartamentului, tresări surprinsă și făcu un pas înapoi, zărindu-l pe Sebastian în patio.

— Ah, iată-te, în sfârșit! exclamă el pe un ton cât se poate de potolit. După scena la care, fără să vreau, am asistat, mă gândeam că poate nu mai vii în noaptea asta. Că poate ai să preferi tovărășia lui Jorge.

Un timp, Jessica îl pironi ca picată din lună, abia într-un târziu amintindu-și gestul afectuos al lui Jorge...

— Ne-am plimbat puțin prin parc și am sporovăit ba de una, ba de alta... Asta a fost tot... îngăimă ea, jignită de insinuările lui.

Sebastian izbucni într-un râs răutăcios:

— Ca și azi după-amiază, presupun, șuieră el printre dinți.

Inutil să se fi justificat. Tot n-ar fi crezut-o. Preferă să atace un alt subiect care-i stătea pe suflet: Lisa.

— Dacă tot vrei să discutăm despre după-amiaza care a trecut, explică-mi, te rog, cum ai putut să fii atât de nedrept cu Lisa? O simplă stângăcie nu se cuvine să fie pedepsită. Fetița asta ține la tine ca la ochii din cap. Vrei să ajungă să te urască? Nu te mai lua după Pilar, care, deși îi este mătușă, n-o poate suferi. Nu... nu pot să pricep de ce, în loc s-o aperi pe Lisa, tu, dimpotrivă, te-ai aliat cu Pilar.

— Uite ce e, nu la asta îmi stă gândul acum... Când m-am decis să mă însor cu tine nu mi-am închipuit că, de fapt, mă așteaptă o viață de ascet...

— Da, ce-i drept, se cuvenea să-ți spun tot adevărul de la bun început, recunosc Jessica. Și asta am și vrut, dar...

— Dar până la urmă ai preferat să taci, făcându-ne rău amândurora deopotrivă. Iar acum încerci să te consolezi cu Jorge! Ei bine, n-o să îngădui una ca asta. Nu Jorge are dreptul să te țină în brațe ci eu!

Și-i înăbuși protestele apăsându-și gura de a ei. Imediat, împotrivirea Jessicăi se topi ca prin minune la flacăra patimii. O nevoie imperioasă să-l atingă, să-l mângâie, puse stăpânire pe ea. Din prima, singura lor noapte de dragoste, numai la asta tânjise, să redescopere vraja...

— Doamne, cât te doresc, îi șopti la ureche Sebastian. Ți-l scot eu din minte pe Jorge, ai să cunoști cu mine plăcerea desăvârșită.

Lumina lunii îi scălda chipul crispat și Jessicăi i se păru că deslușește în apele cenușii ale ochilor lui o nemărginită suferință. Vorbindu-i ei, nu tot la Manuela îi stătea, oare, gândul? Parcă un cuțit i se răsuci în inimă și un geamăt îi scăpă printre buze, fapt ce înteti și mai mult nerăbdarea lui Sebastian, care începu s-o dezbrace zorit, scrutându-i tot timpul fața îmbujorată.

În fața acestei frenezii, Jessica fu copleșită de o fericire cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci. Încet, cu o mână nesigură, descheie rând pe rând nasturii cămășii lui Sebastian, ca să simtă sub palme torsul acela statuar, dar, la iuțea, el îi prinse degetele conducându-

și-le în dreptul inimii, ale cărei bătaii năvalnice găseau un straniu ecou în propriul ei piept.

Spre deosebire de prima lor noapte, Jessica nu mai încerca acum nicio sfială, dominată cum era de nevoia de a mângâia și a cunoaște, astfel că, nu încă foarte hotărâtă, codindu-se încă, nesigură pe celălalt și pe sine, îndrăzni să-și plimbe degetele peste liniile virile ale corpului din fața ei și încetul cu încetul, până și ultimul fir de teamă o părăsi; în vreme ce o expresie de intensă plăcere se așternea pe chipul lui Sebastian. Pentru ei, clipa se opriese în loc.

În noaptea aceea Jessica descoperi, chiar dacă era poate simplă amăgire, extazul de neînchipuit al iubirii împlinite. Copleșită de fericire, cu fața luminată de un surâs aproape nepământesc, adormi, o mână odihnindu-i-se tandru pe inima lui Sebastian.

*

* *

În următoarea dimineață, când se trezi, era singură în pat. Un soi de sfârșeala ciudată o năpădi când puse picioarele pe podea. Simțind că-i fuge pământul de sub tălpi se sprijini repede de spătarul unui scaun. De unde să-i fi venit oare slăbiciunea asta subită? se întrebă. Cel puțin să fi fost acolo Sebastian, s-o ia în brațe, s-o liniștească și să-i dea putere, fiindcă, nu-i așa, de acum înainte erau un singur trup și un singur suflet... Dar alungă repede gândul ăsta din minte, conștientă că-și făcea iluzii deșarte. La Sebastian nu de iubire era vorba, ci de dorință fizică, atâta doar că, după tot ce se întâmplase între ei în noaptea trecută, pesemne că viața lor împreună avea să între pe acel făgaș de înțelegere reciprocă pe care sunt clădite mai toate căsniciile. Și,

cine știe, poate, cu timpul, și sufletul lui Sebastian se va lăsa pătruns de fiorul iubirii...

Coborî în sufragerie unde, ca în fiecare dimineață după micul dejun, avea să se desfășoare obișnuita întâlnire cu slujitorii. Acea imensă *hacienda*, cuprinzând sub acoperișul ei atâtea și atâtea opere de artă cu adevărat inestimabile, cerea o minuțioasă, neîncetată îngrijire și treburile erau atât de diverse încât nu le puteai răzbi, necum îndeplini ca lumea, adică fără să dregi într-un loc stricând în altul, dacă fiecare angajat nu-și cunoștea în amănunțime rolul său pe ziua respectivă. Iar acum, ca stăpână, cel puțin cu numele, peste întreaga casă, Jessica trebuise să se înhame și ea la jugul ăsta, adică nu numai să asiste la acele întâlniri, ci și să-și spună părerea și să încline într-un sens sau în altul balanța deciziilor luate în final tot de Sofia, după îndelungată cumpănire. În primele zile, Jessica fusese nemaipomenit de surprinsă de respectul cu totul ieșit din comun pe care i-l dovedeau servitorii. La primul lor conclav se prezentase cu inima strânsă, temându-se să nu fie luată în derâdere de oamenii aceia aflați, unii dintre ei, în slujba conților Calvadores, de generații. O ajutase însă foarte mult atât atitudinea Sofiei de față cu servitorii, cât și cuvintele ei de îmbărbătare. Căci, știind în ea un aliat sigur, Jessica îi mărturisise fără ocol această teamă a ei: că nu va putea face față răspunderilor copleșitoare presupuse de buna întreținere a *haciendci*.

— Oh, ba da, n-ai nicio grijă, o asigurase Sofia zâmbind. Problema cea mai dificilă ai și rezolvat-o, le-ai câștigat încrederea și respectul. Cu felul tău de a fi, pot spune că le-ai câștigat chiar și inima... Cum, dar, să nu meargă totul ca pe roate?

Uitând că în dimineața aceea Sebastian trebuia să fie la Sevilla pentru semnarea unor contracte, când ajunse în sufragerie și nu dădu cu ochii de ei, așa cum se aștepta, parcă un ghimpe o împunse în inimă și încremeni în prag vreo două secunde. La masă, luându-și micul dejun pe îndelete, Jorge se strâmba în fel și chip, doar-doar o reuși să-i descrețească Lisei fruntea, fetița arătând, ca și în seara trecută, de mai mare mila... precum un cățel alungat de stăpân. Dar Lisa, pare-se, nu se lăsa îmbunată cu una, cu două, astfel că Jorge trebuind să-i întâmpine pe cei doi Alvarez, tată și fiică, Jessica se hotărâ să-i țină ea de urât. Terminase și ultima schiță pentru colecție și, până să-și dea avizul Sebastian, nu prea mai avea nimic de făcut. Numai bine, așadar, să se ocupe puțin și de Lisa...

Și, fiindcă descoperise cu câteva zile în urmă, rătăcite într-un sertar, niște cărți de joc ponosite, ca s-o mai distreze pe fetiță, se apucă s-o învețe câteva jocuri. Dar, oricât se strădui, nu izbuti să alunge din ochii ei privirea aceea de câine bătut. Dumnezeuule, cum îl lăsase inima pe Sebastian să-și năpăstuiască propriul copil? Ca să nu mai vorbim de lașitatea lui de a nu-și recunoaște paternitatea. Dacă toate celelalte defecte, orgoliul, aroganța, firea tiranică îi mai puteau fi înțelese și iertate, pentru slăbiciunea aceea nu existau nicio justificare, nici iertare.

— *Tio* Sebastian e chiar hotărât să mă trimită la internat când începe școala? n-o mai răbdă, într-un târziu, sufletul pe Lisa și, cu ochii în lacrimi, puse întrebarea care-o ardea, se vede, încă din seara trecută.

— Nu, nici vorbă. Pot să pun mâna-n foc că nici nu se gândește la una ca asta, îi spuse Jessica, să-i dea curaj.

— Dar când o să aveți propriii voștri copii, n-o să mai vreți să vă stau și eu pe cap... Așa mi-a spus Pilar...

Cutremurată de atâta răutate îndreptată cu bună-știință împotriva unui copil neajutorat, Jessica pur și simplu sări de pe scaun și, dând ocol măsuței la care ședea, veni lângă Lisa, cuprinzând-o în brațe și lipindu-i capul de pieptul ei.

— Lisa, îți promit să nu ne despărțim nici măcar pentru o singură zi, declară ea cât se poate de solemn. Hai, spune, ce-ai poftă să facem azi după-amiază?

Dar Lisei, pesemne, numai o promisiune rostită de însuși Sebastian i s-ar fi părut demnă de crezare, așa încât vorbele și strădaniile Jessicăi nu reușiră s-o abată de la gândurile ei negre.

Imediat după prânz, Jorge reveni la *hacienda* aducându-i pe oaspeții din Argentina, proaspăt descinși din avion. Senor Alvarez, un om trecut bine de vârsta mijlocie, scund, rotunjour și nemaipomenit de comunicativ, de cum o văzu pe Sofia îi și declară:

— Tânără și fermecătoare, exact ca ultima dată când ne-am văzut!

— Glumești, sau ții neapărat să mă fletezi! răspunse Sofia râzând. Doar nu ne-am văzut de cel puțin douăzeci de ani!...

— Dar parcă ar fi fost ieri! o asigură ei, râzând la rândul-i. Ce-l mai invidiam pe vărul meu pentru norocul de a avea asemenea mândrețe de nevestă! Acum i-a venit și lui Sebastian rândul să-l invidiez! adăugă după, o pauză, întorcându-se spre Jessica. După câte am înțeles de la Jorge, finul meu e încă la Sevilla, cu treburi. N-ar trebui să-l lăsați să se obosească atât.

— Într-adevăr, Sebastian nu arată bine deloc de la o vreme, se băgă în vorbă Jorge. Pare extenuat și-și iese repede din fire. Ieri a căzut năpasta pe capul bieteii Lisa. Pe ea s-a găsit fratele meu să-și descarce supărarea. Și asta numai din pricina scorpiei ăleia de Pilar Sanchez.

— Ah, Pilar, așa care va să zică! exclamă senor Alvarez strâmbându-se de parcă ar fi luat din greșeală o gură de oțet. Trebuie să fiu cu ochii în patru, nu care cumva să intre și mica mea Luisa în colimatorul ei.

Încă de când se făcuseră prezentările, Jessica remarcase cum o sorbea din priviri Jorge pe fată. Subțirică, delicată, cu părul bogat, negru, ajungându-i până aproape de mijloc. Luisa Alvarez cu ochii ei imenși, cu privirea catifelată, fascinantă, avea de pe acum acel magnetism specific latino-americanelor. Când Jorge se oferă să-i arate *hacienda*, ea nu șovăi nicio secundă și acceptă încântată.

— Aveți o fiică fermecătoare, îi complimentă Jessica pe senor Alvarez după plecarea tinerilor.

— E ca o floare exotică. Nu puțini sunt însă aceia care apreciază mai mult rozele septentrionului, replică argentinianul, galant.

Și, pentru că aflase de preocupările ei profesionale, începu să-i povestească pe larg, vădit mândru de realizările lui, despre moșia din Argentina, despre turmele nenumărate pe care le creștea acolo și despre secretele unui comerț cu lână prosper. Jessica îl asculta cu mare interes, remarcând nu doar cât de docte erau explicațiile, ci și felul extrem de amuzant în care îi erau prezentate, într-o spaniolă cu multe înflorituri, senor Alvarez dovedindu-se un neîntrecut povestitor, care știa

să păstreze măsura. Ce deosebire între omul acesta și Sebastian, gândi ea la un moment dat, cu inima strânsă...

Sebastian își făcu apariția chiar înainte de cină. Cină, la care, fiindcă era o veche cunoștință a familiei Alvarez, fusese invitată și Pilar. Arborând o rochie de seară neagră lungă până-n pământ, și strânsă pe trup ca o mănușă, ca să-i secată în evidență formele generoase, de cum dădu ochii cu Sebastian, Pilar își exercită tot farmecul, încercând să-i acapareze atenția. Așa încât atmosfera ar fi fost de-a dreptul insuportabilă dacă n-ar fi înviorat-o cu prezența lor cei doi musafiri, senor Alvarez, volubil și totodată discret și fiica lui, Luisa, într-o superbă rochie de un alb imaculat, potrivindu-se de minune cu tenul ei de creolă.

— Ai fost până la Lisa s-o vezi? îl întrebă Jessica pe Sebastian ceva mai târziu, în drum spre sufragerie. Toată ziua n-a avut liniște din pricină că ai certat-o ieri.

Vorbise cu glas coborât, ceea ce n-o opri pe Pilar, veșnic cu urechile ciulite, să audă cuvânt cu cuvânt. Drept care, de unde până atunci pășise plină de ifose la câțiva metri înaintea lor, aceasta făcu brusc stângamprejur, fulgerându-și presupusa adversară cu o privire înveninată.

— O să urc și eu să-i spun noapte bună, șuieră ea, apoi, numai miere, adăugă pentru urechile lui Senor Alvarez: Nu știu ce are de la o vreme, că nimeni nu-i intră în voie și nu-și mai găsește locul. Ieri, de pildă, prea a sărit peste cal cu obrăznicia. De piatră să fi fost și tot mi-aș fi ieșit din răbdări. Și-a meritat pedeapsa cu prisosință.

Cum Sebastian nu găsi de cuviință să facă vreun comentariu, Jessica amână subiectul pe mai târziu, când

se vor fi aflat între patru ochi, deși de cum îl văzuse intrând în salon în seara aceea, parcă și mai distins, și mai închis în sine ca oricând, îi pierise orice speranță că ei doi s-ar fi putut înțelege cu adevărat vreodată. Din politețea cu totul formală cu care o întrebase cum își petrecuse ziua, ce altceva să priceapă decât că n-avea rost să-și facă vreo iluzie? S-o fi iubit oare Sebastian cu atâta disperare pe acea Manuela încât până și acum, la atâția ani de la moartea ei, inima lui să refuze orice altă iubire, mai bine-zis, chiar să-i fi zdrobit inima moartea aceea?

De cealaltă parte a mesei, amorezat lulea, Jorge se întrecea pe sine ca să cucerească bunăvoința Luisei, aceasta răspunzând atențiilor lui asidue cu o privire strălucitoare și un surâs de-a dreptul divin. Pare-se, Sebastian nu remarcase încă înduioșătorul spectacol. Fără doar și poate avea să-și exprime dezacordul ferm și răspicat, în binecunoscutu-i stil, în ruptul capului neiertându-i lui Jorge faptul că refuzase cu încăpățănare să-și lege viața de Barbara. Probabil că niciodată nu avea Jessica să se obișnuiască cu aceste reguli ale societății spaniole, mereu revoltându-se în sinea ei împotriva căsătoriilor aranjate de familii peste capul viitorilor soți.

Era o noapte sufocant de caldă și umedă. Din depărtări răzbătea bubuitul tot mai stăruitor al tunetelor. Poate că din pricina apropiatei furtuni, cam pe la mijlocul cinei, pe Jessica, o prinse un soi de leșin. Din fericire, starea de sfârșeală nu ținu mai mult de câteva clipe, astfel că nimeni, în afară de Pilar, căreia nimic nu-i scăpa, nu băgă de seamă. Desigur, își zise Jessica în timp ce Pilar o pironea cu dispreț suveran, numai încordarea nervoasă și atmosfera aceea apăsătoare puteau fi de vină.

Slavă Domnului că Sebastian, stând de vorbă cu simpaticul senor Alvarez, arăta acum în apele lui.

— Sebastian e tare mândru de marele dumitale talent de designer. Nu contenește cu laudele, i se adresează la un moment dat musafirul, zâmbindu-i cu prietenie. Te consideră de-a dreptul inspirată.

Jessica ignoră privirea înveninată a lui Pilar, din nou ațintită asupra ei. Complimentele lui Sebastian, chiar dacă le auzea prin gura altuia, îi încălziseră sufletul. Viitorul, gândi ea, poate că nu avea să fie chiar atât de negru... Dacă Sebasoan îi prețuia munca, poate că, treptat, avea s-o prețuiască și s-o respecte și pe ea însăși. Cu vremea poate, avea chiar s-o iubească. Cine știe?...

CAPITOLUL IX

— *Tia* Sofia, n-ai văzut-o pe Lisa?

De mai bine de o oră, Jessica o căuta pe Lisa. Scotocise prin toate cotloanele casei, dar degeaba. Fetița dispăruse imediat după prânz și, pare-se, nimeni nu știa unde se află. Parcă o înghițise pământul!

Afară era un adevărat potop. Doar nu s-o fi aventurat Lisa prin cascadele acelea de apă, care de zile întregi nu mai conteneau?!

Știrile de la radio anunțau inundații catastrofale, ba chiar și victime, oameni înecați în râurile ieșite pe neașteptate din matcă... Aici, la *hacienda* lor, din fericire, fuseseră feriți de prăpăd, nici măcar viile pentru soarta cărora Sebastian se cam temuse, neavând de suferit prea multe stricăciuni. Alți viticultori, în schimb,

nu scăpaseră așa de ușor. Motiv pentru care, Sebastian pusese bazele unei asociații de ajutorare a celor mai năpăstuiți de soartă.

— Ce mai încoace-încolo, fratele meu își ia tot mai mult în serios rolul de șef al clanului și mare feudal, glumi Jorge când se întâmplă să rămână o dată între patru ochi cu Jessica. Spun asta pentru că eu unul găsesc că exagerează cu gesturile de bunăvoință. Dar, probabil, de vină e faptul că a trebuit să se înhame prea de timpuriu la atâtea și atâtea treburi. Numai așa pot să-mi explic cum de se simte răspunzător până și de ce se petrece pe Lună.

Și pesemne, moartea Manuelei nu fusese decât picătura care umpluse paharul.

— Sunt foarte îngrijorată, îi spuse Jessica Sofiei. Pe unde s-o fi ascuns copilul ăla?

— Nu știu ce să-ți spun. De câțva timp nu mă mai înțeleg cu ea. Mai bine-zis, de când cu cearta aia pe care i-a tras-o Sebastian. Lui, de altfel, i-am și declarat că prea se întrece cu severitatea, dar am vorbit degeaba. Ce poate să-l macine într-atât, de nici de Lisa nu se mai îngrijește?

— Plec din nou pe urmele ei. Trebuia să fie pe aici, pe undeva. Pe un timp ca ăsta n-are cum să fie pe afară.

— Dacă nu dai de ea într-un sfert de oră, îi pun pe toți din casă s-o caute. Numai de nu i-ar fi venit cine știe ce idee trăsnită. Din partea unui copil care se simte nedreptățit te poți aștepta la orice.

Nici urmă de Lisa în camerele de la primul etaj, dar pe culoar, Jessica o întâlnește pe Maria, guvernanta fetei, care și ea o căuta, neliniștită. Se întreabă una pe cealaltă aproape într-un glas:

— Unde e Lisa?

Apoi, venindu-și în fire, Maria bombăni:

— N-am mai văzut-o încă de dimineață. Sărăcuța, era tare înspăimântată de când, aseară...

Guvernanta se opri brusc din vorbă, șovăi, apoi preferă să-și țină gândurile pentru sine. Dar Jessica stăruia:

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat aseară?

— Aseară, reluă codindu-se Maria, aseară... înainte să plece... senora Sanchez a urcat până în camera Lisei... Eu nu eram acolo... coborâsem să aduc un pahar cu lapte... întorcându-mă, de pe scară am auzit pe cineva vociferând. Era senora Sanchez care, ca scoasă din minți, răcnea la biata Lisa. N-a îndrăznit să mă arăt la față, m-am ascuns pe culoar într-un ungher și, când în sfârșit a ieșit din camera Lisei, senora Pilar nu m-a văzut... Pe Lisa am găsit-o într-un hal fără hal. Plângea sărăcuța, plângea în hohote, de-ți rupea sufletul. Senora Sanchez îi spusese că întrucât nu e cuminte și nu știe să se poarte, senor *conde* are s-o trimită la un internat foarte aspru, cu o disciplină de fier, de unde să nu mai revină niciodată aici.

De oroare, Jessica se albi la față ca varul. Totuși n-o crezuse în stare pe Pilar de atâta răutate îndreptată împotriva propriei nepoate, sânge din sângele ei! Și Sebastian, el, ce păzea? În fond, e a vorba de fiica sa! Ei de ce nu-i spusese nimic? Oricât avea Pilar drept de decizie asupra educației Lisei, Sebastian ar fi trebuit să se sfătuiască și cu ea, soția lui. La urma-urmei, nu era nevoie de niciun internat. Puteau foarte bine s-o înscrie pe Lisa la una din școlile din Sevilla, ei urmând să locuiască în casa de acolo, de luni până vineri, în fiecare

săptămână. Cum îl lăsa sufletul pe Sebastian să se arate atât de neînduplecat cu propriul lui: copil?

— Am încercat eu s-o consolez, dar n-am reușit, continuă Maria. Lisa a adormit abia către ziuă, când a doborât-o oboseala de atâta plâns. De fapt, spaima nici în somn n-a lăsat-o. Gemea și se zbuciuma!

— Trebuia să mă chemi, replică Jessica, dojenindu-se în sinea ei că, în seara trecută, pe când Lisa avusese atâta nevoie de încurajare, ea își văzuse liniștită de cină și de conversațiile desigur captivante, dar, la urma-urmelor, complet fără rost. De dimineață cum arăta? Ce spunea?

— Nici n-a deschis gura. Era neagră la față de supărare și n-o trăgea inima la nimic.

Îngrijorată la culme, Jessica alergă la Sofia.

— Nu pot să cred că Sebastian ar lua vreo decizie în legătură cu Lisa fără să ne consulte în prealabil și pe noi, declară ferm bătrâna doamnă. Fără îndoială, Pilar, cum o știi, a exagerat numai ca s-o bage pe Lisa în sperieți.

Totuși, ar fi îndrăznit Pilar să debiteze o minciună chiar așa de sfruntată? Nu există oare în spusele ei și o fărâmbă de adevăr, vreo intenție încă numai de ea știută, a lui Sebastian?

Fără întârziere, alergară, ea și Sofia, într-un suflet, să-i povestească și lui Jorge ce se petrecuse. Întâmplându-se să fie de față și senor Alvarez, acesta conchise că trebuia întoarsă cu susu-n jos toată *hacianda*, până la ultimul cotlon.

— Și trebuie prevenit Sebastian imediat, adăugă el.

— Îi telefonez chiar acum, zise Jorge. Ori poate vrei să-l anunți tu, șovăi el privind-o în ochi pe Jessica.

Ea însă clătină din cap, refuzând; nu se simțea în stare să lege nici două cuvinte, atât era de îngrijorată pentru

soarta Lisei. Imaginându-și disperarea și neajutorarea fetei, inima parcă i se opri să mai bată câteva clipe. De spaimă îi venea să vomite. Ori să nu fi fost doar spaima de vină, ci mai ales sfârșeala aia care devenise de-a dreptul sâcâitoare, năpădind-o pe neașteptate...

— Ce-i cu dumneata? Nu te simți bine? o întrebă senor Alvarez remarcându-i paloarea.

— A, nu, nu-i nimic, căută ea să-l liniștească. A fost așa, un rău absolut trecător. Acum mi-am și revenit...

Schimbând o privire plină de subînțeles cu musafirul, Sofia veni lângă ea și-i murmură.

— Ești foarte trasă la față și palidă ca varul. Să fie cumva din cauza unei sarcini?

Jessica tresări ca arsă. Țsta să fi fost adevărul? Și o nouă spaimă o invadă. Nu se simțea pregătită să-și asume responsabilitatea pentru o altă viață. Cum să pui bazele unei familii în toată puterea cuvântului când relațiile dintre viitorii părinți sunt atât de încordate și de nesigure? Astfel că, socotea, nici ea nici Sebastian nu aveau dreptul să aibă un copil al lor. Cel puțin deocamdată. Ca să crească și să se dezvolte cum se cuvine, orice pui are nevoie de un climat de pace și de iubire, și cu atât mai mult puiul de om! Or, iată nu mai departe, ce se întâmplă cu Lisa! Dar ce să se mai frământa de pomană! Oricum era prea devreme ca să știe cu precizie.

— Sebastian sosește cât poate de repede, îi anunță Jorge. Până atunci să nu stăm cu brațele încrucișate. Poate reușim să dăm de Lisa înainte de sosirea lui...

Imediat, senor Alvarez luă conducerea cercetărilor, repartizând fiecăruia câte o bucată de casă spre scotocire. Luisa și Jorge, desigur, formară o singură echipă, acum

că erau de nedespărțit. De altfel, gândi Jessica, dacă Sebastian ar fi avut chiar și numai un dram de realism, ar fi trebuit să încurajeze dragostea lor, renunțând la planul lui de a-l căsători pe fratele său cu Barbara.

Ajunsa la primul etaj, Jessica se opri brusc, chiar în capătul scărilor, străfulgerată de o idee și, imediat, făcu stânga-mprejur, coborând ca o furtună. Apoi, nemaîntârziind nici măcar să-și caute vreo umbrelă sau vreun impermeabil, se năpusti afară din casă alergând cât o țineau picioarele, prin potopul de apă, spre grajduri. Acolo, însă, nici urmă de Lisa. Nici rândașul Enrique nu se vedea pe nicăieri. În afară de cei câțiva cai, moțâind pe picioare în boxele lor, nu era nici țipenie. Neavând timp să mai caute ajutor sau să aștepte apariția cuiva, căci de pe drum îi sărise în ochi povărnirea nefirească a hardughiei sub care se afla tainița Lisei, Jessica o luă la goană într-acolo. Și, într-adevăr, avusese de ce să fie îngrijorată: cum pași înăuntru văzu șuvoaie de apă năvălind prin acoperișul pe jumătate prăbușit... Se năpusti așadar spre ușa ce ducea la hrubă și, din capătul scărilor, zărind lumină în beci, începu s-o strige pe Lisa cât o țineau puterile. După câteva chemări, printre tunetele fioroase de afară, prinse cu urechea un scâncet venind ca din măruntaiele pământului. Examină cu sufletul îndoit scara măcinată de timp și zidurile mucezite peste care apa șiroia, pe urmă, neavând încotro, cu stomacul strâns de spaimă, o porni în jos cu multă băgare de seamă, încercând din vârful piciorului treaptă de treaptă, un gând călăuzind-o și îndemnând-o să aibă curaj. Acolo, în hruba aceea stând să se năruie dintr-o clipă într-alta, se afla Lisa, singură, înnebunită de groază...

Cam pe la mijlocul scării, șovăi o secundă. N-ar fi fost oare mai înțelept să se întoarcă la *hacienda* după ajutor? Un geamăt neajutorat răzbătu însă până la ea, printre vuietele înspăimântătoare ale furtunii. Ascultă încordată, apoi niciun sunet nu mai răzbi din adâncul beciului. Strigă din răputeri:

— Lisa! Sunt eu, Jessica! Vin la tine. O clipă doar și sunt lângă tine! N-are de ce să-ți mai fie teamă!

În fracțiunea de secundă când pași în hrubă, răsună chiar deasupra capului ei un vuiet de să-i înghețe sângele în vine... Ceva ca o avalanșă de bolovani... O, Doamne, fie-ți milă, se rugă în gând Jessica, pentru că ce s-ar mai fi ales din Lisa și din ea însăși dacă tavanul beciului se prăbușea?! Simțind panica dând să i se strecoare până-n măduva oaselor, alungă gândul primejdiei, dar instinctiv, își aduse brațele peste pânțele, ca pentru a proteja mugurele de viață care mijise acolo. Căci, dintr-o dată, îi devenise cât se poate de limpede că-și dorea, cu orice preț, copilul lui Sebastian...

Instinctul matern trezit pe neașteptate parcă îi ascuți mintea și simțurile. Scrută cu disperare de jur-împrejur, căutând-o pe Lisa și, într-un târziu, dădu cu ochii de ea, ghemuită în penumbra cea mai adâncă a unui ungher, tremurând și scâncind ca un cățeluș părăsit.

— Oh, Lisa, în sfârșit am dat de tine! Slavă Domnului că n-ai pățit nimic !

— Jessica, nu pot să merg, şușoti, moartă de spaimă, fetița. Am venit de-a dura pe scări și nu știu ce mi s-a întâmplat la una din glezne. Dumnezeuule, cât m-am temut că n-o să mai pot ieși de aici și n-o să mai știe nimeni de mine.

— Hai, drăguțo, vino-ți în fire. Acum nu mai ai de ce să te temi, o încuraja Jessica, ghemuindu-se lângă ea. Ia arată-mi piciorul lovit.

După ce palpă cu băgare de seamă glezna umflată, răsuflă ceva mai ușurată. Părea să fie o simplă entorsă. Cum, însă, nu putea fi sigură că lucrurile stăteau chiar așa, era mai bine ca Lisa să nu se sprijine pe picior.

— Ia-mă pe după gât, i se adresă ea pe un ton potolit, afectuos, ca să-i mai domolească spaima. O să încerc să te duc în brațe. Gata, ți-am spus, n-ai de ce să te mai temi. Acum suntem două și o să reușim noi să ajungem acasă. De altfel, dintr-o clipă într-alta trebuie să sosească și *tio* Sebastian...

Înghețată până-n măduva caselor nu doar de teamă, ci și de frig, Lisa era atât de năucită încât nu reacționa nicicum. Doamne, în căzătura pe care-o trăsesese, nu cumva se lovise și la cap sau pățise ceva la șira spinării? Deodată, fetița se lipi de ea, îngăimând:

— N-ai să-l lași pe *tio* Sebastian să mă trimită la internat, nu-i așa?

— A, de asta ai venit tu aici? De asta te-ai ascuns? De frica internatului? Începu Jessica să glumească.

— Nu... negă Lisa, clătinând din cap. Am venit fiindcă voiam să fiu singură, ca să pot să chibzuiesc...

Dar nu apucă să ducă fraza până la capăt, că un trosnet sinistru le făcu pe amândouă să sară în picioare, Lisa uitând și de gleznă și de internat și de tot...

— Nu-i nimic. A tunat pe undeva prin apropiere, declară cu tot calmul din lume Jessica.

Ridicând însă privirea în tavan, contemplă înfiorată fisura ce se căsca văzând cu ochii, împărțind plafonul în două. Nu trecu mult și prin ea se porniră să cadă bucăți

de moloz, pământ și pietre, apoi, culmea ororii, lumina se stinse. În noaptea neagră ce le împresură, parcă fiecă zgomot prevestea un dezastru de neocolit... Pe undeva prin preajmă, se auzea plosnetul unor picături căzând cu regularitate, ca și cum le-ar fi numărat clipele. Tot mai dese, trosnetele apocaliptice, însoțite de avalanșe de pământ și de pietre păreau să le încolțească încetul cu încetul, din toate direcțiile. Iar cu fiecă picătură și cu fiecă trosnet, pericolul era tot mai aproape, un pericol de care trebuia să fugă, să fugă imediat.

— Nu mai putem întârzia niciun minut în plus aici, hotărî ferm Jessica.

— Da, băigui Lisa pierită. Tavanul stă să cadă pe noi...

— Hai, ține-te de gâtul meu și să pornim, comandă Jessica luptându-se să-și păstreze sângele rece și, cu o forță pe care nici ea nu și-o cunoscuse până atunci, o săltă pe Lisa de la pământ ca pe un fulg.

Prin bezna adâncă, n-avea cum înainta decât pe băjbâite pe lângă ziduri, la adăpost de bolovanii care cădeau fără încetare, ca și de o eventuală prăbușire a tavanului, care le-ar fi putut prinde sub el.

Înainta de-a lungul zidurilor, nu atât de repede pe cât ar fi vrut, cu toate simțurile încordate și străduindu-se s-o protejeze pe Lisa cu propriu-i trup. Când, pe nepusă-masă, trosnetele macabre se amestecară într-un haos oribil, n-o mai rabdă inima și strângând fetița și mai tare în brațe, se năpusti într-acolo unde instinctul îi spuse că trebuie să se afle scara. Când lovi cu piciorul treapta cea mei de jos, abia își înăbuși un strigăt de bucurie. Din momentul în care pătrunsese în beci încerca să-și țină în frâu imaginația, cum ar fi dacă tavanul s-ar fi prăbușit

peste ele, îngropându-le de vii în hruba aia sinistră. Sleită de puteri poate și din pricina tensiunii nervoase, tremura din toate încheieturile și trebui să-și adune întreaga voință ca, încet, anevoie, tot mai anevoie, să urce cu Lisa în brațe scara cea șubredă. Ajunsă în fine pe treapta de sus, nu un singur strigăt de fericire ar fi slobozit dacă ar fi ținut-o puterile ci un șir de chiote, numai că, acolo, le aștepta alt necaz: ușa enormă se strâmbase de tot și refuza să se mai miște. În van se opinti Jessica, în van imploră în gând forțele miraculoase, ușa se înțepenise!

— S-a blocat! șușoti Lisa înfricoșată. Ce ne facem acum?

— Aici, cel puțin, nu mai suntem atât de mult în pericol, zise nu prea convinsă Jessica. Ce să facem? Ne așezam frumușel lipite de zid și așteptăm. Mai devreme sau mai târziu i-o da cuiva prin cap să ne caute și aici. Ți-am spus că *tio* Sebastian era pe drum.

— Numai tu și el știați de ascunzătoare...

— Ba știe și Jorge, minți Jessica, doar i-o mai da puțin curaj Lisei. I-am spus chiar înainte s-o pornesc încoace.

— Deci acum suntem patru care cunoaștem taina asta, conchise îngândurată fetița.

Un val de speranță o năpădi pe Jessica și o părăsi cu tot atâta viteză, pentru că era foarte probabil ca lui Sebastian să nu-i treacă prin minte să îndrepte căutările spre hardughia asta, bună doar de dărâmat... Desigur, careva tot avea să observe în cele din urmă acoperișul pe jumătate prăvălit, dar pesemne nici măcar Sebastian nu și-ar fi închipuit că cele două fuseseră prinse de capcana aceea uriașă.

Imagini de coșmar porniră să-i defileze prin minte. Tablouri înfiorătoare, povești așijderea, răsărind de te miri unde, de prin care cotlon ai aducerii aminte... Dacă nimănui nu-i trecea prin cap să ia la cercetări și fosta pivniță de vinuri, cât timp avea să dureze agonია? Înghețată de spaimă, cu greu reuși să se controleze, fiindcă altfel s-ar fi năpustit cu pumnii în ușa îndărătnică, strigând, răcnind cât ar fi ținut-o puterile. Nu, oricât ar fi fost pericolul de mare, trebuia să-și păstreze cumpătul. De ajuns că Lisa era înspăimântată cât pentru amândouă. Dar groaza nu se lăsă alungată cu una cu două, și totuși, în culmea disperării, o fulgeră o idee macabră: nu peste mult, Sebastian avea să rămână iarăși singur. De data asta, însă, mai degrabă o să răsufle ușurat...

Se cutremură. Nu, nu de frică, pur și simplu de frig. Abia acum observă că Lisa, îmbrăcată doar într-o rochiță subțire, tremura de-i clănțneau dinții. La iuțeală își scoase jerseyul și-l înfășură în jurul fetei, care se strânse și mai tare la pieptul ei. Și așa, lipite una de alta, fără să mai schimbe niciun cuvânt, așteptau și iar așteptau. Încetul cu încetul, Jessica pierdu noțiunea timpului. Când și când, aceleași trosnete înfricoșătoare rupeau tăcerea adâncă. Undeva, deasupra lor, șarpanta continua să cedeze, lăsând să se prăvălească în hala mare, de care le despărțea îndărătnica ușă, moloz și țigle.

Într-un târziu, Lisa nu-și mai putu stăpâni plânsul:

— Nu mai ieșim niciodată de aici. Aici o să murim.

— Hai, lasă prostiile. Mai bine să-ți spun o poveste, să treacă timpul mai ușor, zise Jessica și începu să însăileze un basm cam fără cap și fără coadă. Fetița însă asculta mai mult ce se petrecea în jurul lor.

— Ssst! Taci! o opri ea din vorbă când basmul ajunsese aproape de sfârșit. Mi s-a părut că aud ceva.

Cu inima strânsă, Jessica își încordă auzul. Da, așa era, Lisa nu se înșelase: ca de foarte, foarte departe, ca de pe altă lume, răzbăteau până la ele niște bufnituri.

— Să strigăm, propuse Lisa. Să strigăm! Să le dăm de știre că suntem aici !

— Nu, mai bine să batem în ușă. Dar nu ca nebunele, ci cu rost, un fel de SOS, și nu foarte tare, decise Jessica, de teama ecoului care putea să năruiască totul.

Începu deci să bată ușor, cu lovituri oarecum sacadate. După un șir de bătăi, se opri și ascultă, dar de dincolo nu veni niciun răspuns. Să fi fost doar o părere? Ori poate, cei de afară să-și fi îndreptat atenția în altă parte?

— Trebuie să insistăm, declară ea îndârjită, dar și pentru ca Lisa să nu se piardă cu firea.

Încheieturile degetelor o dureau cumplit, dar strânse din dinți și începu să bată din nou, în același fel. Bătu și bătu câteva minute în șir. Tocmai când era să renunțe, un zgomot deslușit, deși încă de foarte departe, îi confirmă că nu se chinuise degeaba.

— În sfârșit! exclamă ea gâtuită de emoție.

Cu fiecare clipă, strădaniile salvatorilor se auzeau tot mai clar. Dar între ei, ca un făcut, mereu răsăreau, parese, și alte obstacole, vuiete de-a dreptul apocaliptice dându-le de veste celor două prizoniere că părți întregi din acoperișul halei se prăbușeau. Iar timpul, timpul presa tot mai tare. Da, ceea ce se desfășura acolo era o veritabilă cursă contracronometru.

Acum și de această parte construcția începuse să cedeze. De undeva, dintr-unul din pereți, o bucată de

mortar se desprinsese și-i căzu Jessicăi peste picioare. Luată pe nepregătite, scoase un strigăt de durere.

— Crezi că mai au mult până să ajungă la noi? îngână Lisa.

— Cel mult un minut.

Deodată lemnul ușii se despică și o rază de lumină răzbătu, apoi, încet, încet în fața ochilor lor o lamă de ferăstrău croi o miraculoasă fereastră.

— Jessica, Jessica, unde ești? tună de dincolo de ușă glasul lui Sebastian, vădit îngrijorat.

— Aici suntem, aici, chiar în spatele ușii, abia reuși ea să șoptească:

— Ascultă-mă cu atenție! strigă iarăși Sebastian prin vacarmul stârnit de o nouă prăbușire. Acoperișul e complet la pământ, iar ușa nici cu tancul n-am putea-o urni. O să tăiem, deci, o bucată din partea de sus, unde lemnul e mai subțire. Nu vă mișcați, înlemniți acolo un timp, să nu se prăvălească cumva scara și să vă tragă după ea.

— Lisa a pățit ceva la o gleznă. Cred că e o entorsă, nu mai mult.

Când, în sfârșit, lumina scaldă în întregime refugiul, Jessica constată înfricoșată grozăvia primejdiei. Din scară nu mai rămăsese decât jumătate, treptele de jos și hruba în totalitate fiind acum doar un munte de dărâmături. Dar, ridicând ochii spre fereastra croită în ușă îl văzu pe Sebastian și, imediat, chipul i se luminează de speranță.

— Pe Lisa, pe Lisa scoate-o de aici cât mai repede, zise săltând fetița spre el.

— Sebastian, grăbește-te, se auzi vocea lui Jorge. Dintr-o clipă într-alta se duce naibii toată hardughia.

Deschizătura în ușă fiind mult prea sus pentru ca Jessica să iasă de acolo fără ajutorul cuiva, până ce Sebastian avea s-o ducă pe Lisa și să revină, ea trebuia să aștepte neclintită în capcana ce stătea să se închidă asupra ei. Ghicindu-i pesemne spaima teribilă, Sebastian, cu Lisa în brațe, șovăi un moment, neîndurându-se să plece. Jessica îi surâse cât putu mai convingător și-l grăbi cu un semn din cap, dar cum nu-l mai zări, o teamă cumplită, un crunt sentiment de neajutorare și de părăsire o copleși. În disperare, se chinui să se salte peste marginea deschiderii, fără să reușească însă. Dintr-o dată, un trosnet sinistru, apoi un vuiet pe potrivă îi îngheță sângele în vine. Apoi, într-o clipită, îi fugi pământul de sub picioare și, instinctiv, se agăță de marginea ferestruicii tăiate în ușă... Dar cât timp avea oare să reziste atârând așa, cu palmele însângerate de așchiile lemnului croit în grabă, deasupra hăului?

— Jessica, gata, n-ai teamă, te-am apucat și te țin zdravăn! exclamă Sebastian lângă urechea ei și brațele lui vânjoase o saltară de umeri purtând-o dincolo de hotarul infernului.

Ajunsa pe pământ ferm, Jessica putu să-și dea seama de riscul enorm pe care Sebastian și-l asumase ca să le vină în ajutor ei și Lisei. De altfel, abia apucară să iasă dintre zidurile halei, că acestea se și năruiră ca o construcție din cărți de joc.

— Doamne, ce potop! A reușit să dărâme construcții de sute de ani, de parcă ar fi fost din chirpici ! exclamă Jorge.

Lângă el, ațintind mut de uluire muntele de sfărâmături, stătea senor Alvarez, ținând-o în brațe pe Lisa. Arătau cu toții jalnic, muiți de ploaie, cu chipurile

marcate de oboseală, dar mai ales de spaima pe care-o trăseseră... Vântul îi pătrundea până-n măduva oaselor, ploaia se revărsa peste ei din cerul negru, amenințător, dar Jessica se simțea în culmea fericirii. Parcă niciodată nu mai cunoscuse o asemenea stare de plenitudine.

— În vecii vecilor n-am fi dat de voi, dacă Sebastian nu și-ar fi amintit de ascunzătoarea Lisei, observă senor Alvarez în timp ce, târâș-grăpiș, o luară din loc, către casă. E un adevărat miracol că v-a găsit tocmai la timp.

Jessica se lipi înfiorată de Sebastian, pentru ea parcă însăși întruchiparea a tot ce era indestructibil pe lume.

În holul cel mare al casei, pierită de spaimă, Sofia îi aștepta ca pe jărat. Când micul lor grup, zgribulit și sfârșit de puteri își făcu apariția, un zâmbet larg descreți fața până atunci crispată a bătrânei care, pe moment, de bucurie, nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Lisa și-a scrântit o gleznă, o anunță Jorge, cu fetița în brațe.

— O să-i telefoniez doctorului să vină cât poate de repede, spuse Sebastian. Dar deocamdată, după spaima pe care au tras-o, au nevoie întâi de toate de liniște. *Tia*, ocupă-te dumneata de Lisa, du-o în camera ei...

Dar, cu toate că abia mai avea glas, Lisa protestă, cerând-o lângă ea pe Jessica. Sebastian nu se lăsă însă înduplecat de lacrimile fetei și repetă cât se poate de ferm:

— *Tia* Sofia, du-o, te rog, pe Lisa în camera ei. Și Jessica are nevoie de îngrijire, lucru de care o să mă ocup eu însumi...

Și fără zăbavă, își săltă nevasta în brațe, purtând-o astfel până în camera de la etajul întâi, o cameră de dormit, decorată în tonuri de verde și de portocaliu.

— Fiindcă vrei probabil să nu te deranjeze nimeni un timp, până îți mai revii, cred că ăsta e locul cel mai potrivit, declară el sec. Asta a fost camera mamei mele. Deși se cuvine ca soții să împartă aceeași cameră de dormit și același pat...

Oprindu-se brusc din vorbă o ajută să se întindă în pat, apoi adăugă:

— Am aflat despre sarcină și sunt absolut dezolat. Nici nu-ți închipui cât îmi pare de rău...

Făcu iar o pauză și dispăru pe o ușă ce dădea spre camera de baie... Ce voia să spună în fond? Că aflase? De la cine?...

— *Tia* Sofia mi-a spus... continuă el, făcându-și apariția cu un lighean și niște prosoape.

— Deocamdată e doar o presupunere, murmură cu inima strânsă Jessica.

Așadar, Sebastian nu-și dorea copilul ăsta. Și astfel o respingea și pe ea...

— Poate... replică el, dar nu prea convins. Acum o să încerc să îndepărtiez cât de cât praful ăsta de pe tine și pe urmă te las să te odihnești.

Să se odihnească? Dar cum și-ar fi găsit liniștea, acum că el spusese ce spusese? gândea Jessica, simțindu-și inima grea ca plumbul, în vreme ce, cu mișcări grijulii, Sebastian îi trecu prosopul umed mai întâi peste față, apoi peste mâini și, în fine, peste gambe. Se purta cu ea de parcă avea de-a face cu un copil nu mai mare ca Lisa și, foarte curând, aerul calduț și liniștea desăvârșită din încăperea o moleșiră. O plăcută toropeală contropind-o în asemenea măsură încât chipul lui dur, glacial abia îl mai întrezărea printre gene.

— Mare noroc ai avut, remarcă el fără pic de căldură în glas. Puteați s-o pățiți urât de tot amândouă...

— Din fericire, știai și tu de ascunzătoarea Lisei...

Parcă abținându-se cu tot dinadinsul de la orice comentariu, Sebastian strânse cu putere din dinți. Ce voia să-i dea de înțeles? Că le salvase și pe una și pe cealaltă, pur și simplu din obligație? Ținând seama de felul răspicat în care îndeobște își spunea el părerile, oricât de dureroase, acum se purta extrem de ciudat. Tăcut, o luă în brațe, trase deoparte cuvertura de pe pat și o așeză în așternutul răcoros și imaculat, apoi, aplecându-se peste ea, începu să-i potrivească grijuliu pătura și pernele. Un moment, Jessica fu cât pe ce să i se agațe de gât, implorându-l să n-o părăsească în camera aceea străină. Simțea o nevoie cumplită să i se ghemuiască în brațe, să se lipească de el. Dar ce rost ar fi avut? El ajunsese să regrete că se căsătorise cu ea...

Nu trecu mult și, tocmai când Jessica se lăsa în voia somnului, apăru în cameră doctorul, însoțit de Sofia Calvadores. După ce o examina cu țoală meticulozitatea, senior Bartolo îi zâmbi și o felicită pentru curajul de care dăduse dovadă.

— Dacă sarcina ar fi fost mai înaintată, probabil că ai fi pierdut-o, adăugă el calm.

Deci era adevărat? Purta în pântec pruncul lui Sebastian. Lacrimi mari, grele porniră să-i șiroiască pe obraji. Doamne, ce avea să se facă? Dar nu apucă să se frământa prea mult timp. Printre feluritele medicamente ce-i fuseseră date se aflase pesemne și un somnifer, astfel că, abia rămasă singură, un somn de nestăvilit o copleși și se cufundă în el ca într-o apă adâncă.

Când se trezi era dimineată. Soarele scălda încăperea cu lumina lui aurie, până în cele mai îndepărtate unghere, doar în inima ei domnea o tristețe de moarte. Pentru ce o surghiunise Sebastian din camera lor? Cu ce se făcuse ea vinovată ca să fie astfel pedepsită? Îi devenise atât de nesuferită încât nu mai suporta nici s-o vadă? Sau poate, în sufletul lui, vestea că vor avea un copil redeșteptase fantoma Manuelei? Să fi fost aceea moarte o lovitură atât de cumplită pentru Sebastian încât să n-o recunoască pe Lisa, copilul ce-i rămăsese de la femeia iubită? Câtă lașitate pentru un om atât de orgolios. Dar ieri, cum de nu șovăise să-și riște viața ca să le salveze?

După vizita doctorului Bartolo, Sofia o anunțase că trebuia să nu se miște din pat câteva zile, iar timpul încă de pe acum parcă abia se târa.

— Consolează-te, glumise Sofia. Și Lisa stă în vârful patului. Asta până i s-o vindeca glezna. Dar o să vină din când în când câte cineva să-ți mai tină de urât. De pildă, ceva mai târziu, o să-ți facă o vizită Jorge și Luisa.

— Sebastian unde este?

— Sebastian a fost nevoit să plece la Sevilla, răspunse bătrâna ocolindu-i privirea. Hai, Jessica, fruntea sus! Nu-i viitorul atât de negru pe cât îl vezi tu. Întâi de toate trebuie să te gândești la copil!

Parcă într-adins, primul musafir care-i bătu la ușă fu însăși scorpia de Pilar Sanchez.

— Ah, nu dormeai! exclamă ea înțepată. Cu atât mai bine, fiindcă avem de vorbit.

— Ce-am avea de vorbit noi două? i-o reteză Jessica.

Dar Pilar, ca totdeauna, nu se lăsă impresionată, ci replică:

— Cum ce? Despre Sebastian... Cum poți fi atât de proastă să crezi că o să reușești vreodată să-l legi de tine? Doar știi bine că s-a însurat numai pentru ca să-și salveze onoarea, la care ține mai mult ca la ochii din cap!

Un dezgust cumplit o cuprinse pe Jessica, de toate și de toți. Știa, sigur că știa asta mai bine decât oricine altcineva. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, tocmai pentru că știa, de ce nu-i dădeau pace, să-și vadă de suferința și necazurile ei?

— Nici dacă îi torni un copil n-o să ți-l apropii. Fiindcă Sebastian o să-i rămână fidel în sufletul lui, până la capătul zilelor...

— Manuelei, sora dumitale, îi tăie vorba Jessica, cu glas sfârșit. Cu toate astea, Pilar, soție eu îi sunt, iar copilul nostru tot o să vină pe lume...

— Dar faptul că nu mai locuiți împreună, nu mai împărțiți același pat, nu-ți dă de gândit? remarcă spanioloaica, înveninată. Îți spun eu, nici dacă faci un băiat n-o să-l câștigi pe Sebastian. De-ai avea minte, ți-ai lua catrafusele și te-ai căra în Anglia ta. Până să nu te dea el afară. Nu mai are ochi să te vadă... Un pasional ca el nu s-ar fi despărțit de tine dacă l-ai mai atrage cât de cât. Prin mișcarea asta vrea și să-ți dea de înțeles că e timpul să nu-i mai stai pe cap. Pune-ți mintea la lucru, așa, poate, în cele din urmă vei înțelege!

Acestea zicând, senora Sanchez părăsi ca din pușcă încăperea, nemailăsându-i Jessicai timp să riposteze. Aceasta, de altfel, nu putea să nu-i dea dreptate în sinea ei. Dacă voia să iasă cu fruntea sus din aventura aceea în care se lăsase antrenată cu atâta nesăbuință, atunci trebuia să părăsească *hacienda* și Spania imediat ce își va fi venit în fire atât cât să se poată ține pe picioare.

CAPITOLUL X

— Jessica, cum îți mai este? întrebă Jorge din prag. Pentru nimic în lume n-aș vrea să te deranjez...

— Ba vizita ta îmi face chiar mare plăcere, răspunse ea surâzând. Ce face Lisa? Cum îi mai merge? Încă n-am fost s-o văd...

— Lisa? Tot mai bine. Oricum, își revine mult mai repede ca tine. Deși, pare-se, a moștenit de la maică-sa o sănătate nu tocmai strălucitoare. Ar fi putut să facă o pneumonie de toată frumusețea... Dar să vorbim de tine... Doctorul Bartolo e foarte îngrijorat... Nu arăți deloc bine. Ești palidă ca hârtia.

— Sunt puțin obosită. Atât... Hai, povestește-mi ce mai fac senor Alvarez și Luisa...

— Se pregătesc de plecare... Știi? Senor Alvarez m-a invitat pentru o vizită mai îndelungată în Argentina... o informă el cu prefăcută nepăsare. Am acceptat, dar totul depinde de Sebastian... Nu cred că o să fie încântat de proiectul ăsta...

— I-ai spus cum stau lucrurile între tine și Luisa?

Jorge clătină din cap:

— Parcă niciodată n-a fost mai greu de abordat ca acum... Mă întreb ce naiba îl frământă atât...

Ce să fi fost altceva decât regretul că-și ratase viața cu mariajul lor prostesc... răspunse Jessica în sinea ei. Da, Pilar avea perfectă dreptate. Cel mai înțelept era să plece de acolo cât mai repede cu putință.

Pe neașteptate, ușa se deschise larg și în prag apărură chiar cel despre care vorbeau, al cărui aer istovit o izbi pe Jessica din primul moment. Dar, de cum intră, pe

chipul lui se așternu o expresie de furie abia stăpânită care crispă trăsăturile supte ale epuizării.

— Eeh... Mai vin eu să te văd... Să mai schimbăm o vorbă... bâigui Jorge, deloc în apele lui, pentru că observase și el aerul mândru la culme al fratelui său.

Și se făcu nevăzut imediat.

— Ce căuta aici? izbucni Sebastian. Se știe foarte bine, toți din casă o știu, că ai nevoie de liniște! Că nimeni nu trebuie să te tulbure! Altfel, cum să-ți revii?

— A venit să-mi țină puțin de urât...

— Dacă voia conversație, putea foarte bine să stea pe un scaun, ce nevoie era să se așeze pe pat? mârâi Sebastian întărit. Și despre ce discutați, mă rog?

Oare de ce era atât de pornit împotriva lui Jorge? Jessica nu putea să priceapă... Descumpănită, începu să-i dea raportul cu jumătate de gură:

— Tocmai îmi spunea cât de mult i-ar plăcea să dea curs invitației pe care i-a făcut-o senor Alvarez, să stea un timp în Argentina.

După câteva clipe de șovăială, adăugă cu zeflema:

— Fără îndoială, spera că o să pun o vorbă bună pe lângă tine, să-l lași să se ducă...

Abținându-se de la orice comentariu pe tema asta, Sebastian schimbă subiectul:

— Doctorul Bartolo mi-a declarat că nu e deloc mulțumit de felul cum evoluează sănătatea ta și că starea ta de depresie e de-a dreptul îngrijorătoare. Îți recomandă o schimbare de atmosferă, o călătorie... Ai putea, de pildă, să te duci să-ți vezi rudele și să stai acolo un timp... cât va fi nevoie...

Parcă niște gheare de oțel prinseră inima Jessicăi și începură s-o strângă între ele, fără milă. Așadar, nu mai

încăpea nicio îndoială: Sebastian își pusese în gând să se descotorosească de ea... și cât mai degrabă... Ca să ascundă de ochii lui, care n-o slăbiseră nicio secundă cu privirea lor de un dispreț suveran, durerea aproape insuportabilă ce-i sfâșia sufletul, se întoarse într-o parte, cu spatele la el.

— Câtă nesăbuintă! explodează, în fine, Sebastian. Să nu anunți pe nimeni unde te duci! Puteau să vă rămână oasele acolo și ție și Lisei! De la ea ce pretenție să mai am, când până și pe o femeie în toată firea n-o duce mintea nici atâta! Dacă nu mi-aș fi amintit, din pură întâmplare, de beciul ăla nenorocit, ați fi fost amândouă îngropate acolo de vii! Mă auzi!? Îngropate de vii !

— Ceea ce, în privința mea cel puțin, nu te-ar fi afectat prea mult! Hai să fim sinceri și să spunem lucrurilor pe nume! i-o tăie Jessica la rândul ei clocotind de mânie, Toată ziua îmi ții lecții de bună purtare și de altele, tocmai tu care nu respecti nici cele mai elementare principii! Cum e posibil să nu-ți recunoști copilul și, ca să nu-ți mai dea bătaie de cap, să-l trimiți printre străini, să ți-l crească mai departe! Că pe cei de aici, rudele tale care, de bine, de rău, ți l-au crescut până acum, n-ai binevoit nici măcar să-i anunți care ți-e planul! Nici Lisei n-ai avut curajul să-i spui cu gura ta! Ai pus-o pe Pilar!... De ce ai făcut una ca asta? Știi doar cât n-o are Pilar la suflet pe nepoată-sa! Ține însă minte de pe acum: Cu propriul nostru copil n-o să-ți tolerez o asemenea atitudine! Biata Lisa! Toată lumea știe că-i ești tată! Numai ea nu! Cum de te lasă inima să nu-i spui adevărul? Nu te gândești că, mai devreme sau mai târziu, tot are să-l afle? Și ce lovitură cumplită va fi pentru ea.

— Ce invenții îmi e dat să aud? Lisa... copilul meu?...

Sebastian o măsoară cu o privire năucită:

— De unde-ai mai scos-o și pe asta, că așa fi tatăl Lisei?

— Hai, acum mi-a venit mie rândul să-ți spun să lași teatrul! Nu de azi, de ieri știu cum stau lucrurile cu adevărat! E copilul Manuelei cu tine... Pe când erați abia logodiți...

— Cine ți-a turnat gogoșile astea?

Înspăimântată de furia teribilă ce se citea pe fața lui Sebastian, dar și stăpânită de înfrigurarea propriei revolte, Jessica începu să tremure.

— Să vezi, eu...

— Hai, s-o lăsăm baltă! În fond, n-are nicio importanță cine se ține de asemenea clevetiri. Ca contează este că tu i le-ai luat de bune! Așa deci, eu, tatăl Lisei! Mă crezi pesemne un om fără scrupule și fără Dumnezeu, în stare să-și dezonoreze până și propria logodnică?

Văzând cât de mult îl afectează zvonurile acelea murdare, Jessica o invidie din tot sufletul pe acea Manuela răposată, dar încă atât de vie în inima lui Sebastian,

— Nici pomeneală, Sebastian! Eu nu văd așa lucrurile! replică ea cu glas abia auzit, ostenită să se lupte mereu și mereu cu morile de vânt.

— Dar nu-i adevărat, nu pricepi? Da, Manuela a avut un copil din flori, a avut-o pe Lisa, dar nu de la mine!

Și, fiindcă se vedea cât se poate de clar pe fața Jessicăi că aceasta nu-i dădea crezare, un surâs stânjenit înmuie trăsăturile până atunci încremenite.

— Nu mă crezi, văd bine... Dar ăsta e adevărul, ți-o jur! De fapt, numai eu și Pilar știm ce s-a întâmplat. Și, ca să mă scutești pe viitor de asemenea scene de isterie, o să-ți povestesc în detaliu! Înarmează-te, deci, cu răbdare, pentru că trebuie s-o iau cam de departe... Între familia mea și familia Manuelei exista încă din moși-strămoși o strânsă prietenie. Ca urmare, așa cum se obișnuiește prin părțile astea, noi doi abia făcuserăm ochi când părinții noștri au convenit ca, la vremea cuvenită, să ne căsătorească. Am crescut, așadar, știindu-ne sortiți unul altuia, nunta trebuind să aibă loc atunci când Manuela va fi împlinit șaptesprezece ani. Zis și făcut: exact cu un an înainte, ne-am logodit oficial. Numai că lucrurile nu mergeau chiar ca pe roate. În ziua logodnei, chemându-mă la el la birou, tatăl Manuelei mi-a destăinuit că fiica sa, pe care eu n-o mai văzusem în ultima vreme, se schimbase brusc atât de mult încât purtarea ei ajunsese să-i pună pe gânduri pe ai săi. Manuela, spunea tatăl ei, devenise extrem de capricioasă, ba uneori, așa fără motiv, trântea câte o criză de nervi de toată frumusețea. Izbucnea în șiroaie de lacrimi, începea să-și frângă mâinile și vorbea fără șir, stăpânită parcă de un spirit diabolic care, uneori doar răzbea la vedere. Ce era de făcut? Sfătuindu-ne noi cu psihiatri dintre cei mai reputați, într-un târziu am decis ca Manuela să plece pentru un timp în America de Sud, la niște rude, în speranța că o schimbare ar ajuta-o să depășească momentul acela mai mult decât dificil. Noi doi ne-am luat rămas bun ca niște vechi și foarte buni prieteni, așa cum și eram, de altfel... Nu, niciunul dintre noi nu murea de dragul celuilalt, deci nu se putea spune că existau între noi relațiile ideale pentru o căsătorie

perfectă. Dar la urma-urmelor, Manuela era o fată cu adevărat agreabilă, fără fumuri și alte nazuri de-astea, ne știam de când eram copii, iar după nuntă, mai mult ca sigur, păstrând o discreție desăvârșită, soția mea mi-ar fi lăsat toată libertatea. Pe de altă parte, nimeni nu putea să prezică ca avea să se mai întâmple, de vreme ce amândoi ne doream copii, o droaie de copii...

Remarcând expresia de pe chipul Jessicăi, Sebastian făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Inutil să-mi declari cât de mult mă compătimești... Bun... Prin urmare, convenisem de la bun început cum să arate viața noastră în punctele ei esențiale. Cât lipsea Manuela, eu trebuia să mă ocup de pregătirile pentru nuntă, locuință și celelalte... Manuela urma să se întoarcă la numai câteva săptămâni înaintea cununiei. Tatăl ei, însă, în sinea lui, era convins, pare-se, că boala ei de nervi avea să meargă din rău în mai rău. Lucru de care eu habar n-am avut la timpul respectiv. Abia mult mai târziu, când și Manuela și părinții ei erau morți cu toții, le-am aflat de la Pilar... Manuela a stat în America opt luni încheiate, iar la întoarcere era de nerecunoscut. M-am dus s-o întâmpin la aeroport și nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am văzut-o apărând, îmbrăcată de sus până jos în negru, albă la față ca varul și cu privirile rătăcite... A doua zi, m-am dus să-i fac o vizită, dar a refuzat să mă primească... Și tot așa zi după zi, până ce... Să fi fost poate cu câteva zile înainte de data fixată pentru nuntă... nu-mi mai amintesc bine... Eram la fabrică și am primit un telefon de la unul din spitalele de urgență din oraș... Manuela avusese un accident de mașină și cerea să mă vadă... Atât de scurt fusese apelul că nici n-avusesem timp să întreb cât de gravă îi era

starea. Când am ajuns la spital, doctorul mi-a spus că Manuela era pe moarte... apoi, imediat, mi-a spus, spre stupefarea mea, că fiind vorba de o sarcină în luna a șaptea... înțelegi, știindu-ne logodiți, și el era convins că eu sunt tatăl... În sfârșit, fiindcă putea să salveze copilul, îmi cerea acordul să procedeze de urgență la o cezariană. Nu era timp de așteptat, așa că i l-am dat pe loc și abia apoi i-am sunat pe părinții Manuelei, care, însă, de rușine, au refuzat să vină... Să-ți spun drept, nici acum nu pricep ce-a fost în capul lor... Cum și-or fi închipuit că aceea era o situație de ținut în secret sau de mușamalizat... În fine, atunci, numai la asta nu-mi stătea gândul. Nici nu știam pa ce lume mă aflu, atât eram de năucit. La un moment dat, Manuela și-a revenit pentru câteva minute, timp în care mi-a mărturisit că în America se îndrăgostise până peste cap de un tip... Știa că se află pe pragul morții și m-a rugat s-o iert și să fac imposibilul ca să-i salvez copilul, pe care să nu-l las în voia soartei... Mai târziu, am aflat prin niște prieteni că iubitul Manuelei era, de fapt, căsătorit, lucru pe care el i-l ascunsese cu toată grija. Așadar, de-ar fi trăit, biata de ea, mult amar ar fi așteptat-o... Am stat lângă ea până în ultima clipă. N-am să uit cât voi trăi expresia de pe chipul ei când, deschizând pentru câteva secunde ochii, și-a văzut fetița. I-am promis atunci s-o cresc pe Lisa ca pe propriul meu copil. Și uite-așa s-a făcut că lumea a ajuns să mă creadă cu adevărat tatăl ei.

— Iartă-mă... Îmi pare teribil de rău, abia reuși Jessica să îngâne... Trebuie că, totuși, ai iubit-o pe Manuela ca pe nimeni alta...

Sebastian o pironi un timp, uluit.

— Mi-a fost ca o soră. N-am fost îndrăgostit de ea. Ba chiar, egoist ce sunt, privind în urmă, îmi spun că într-un fel am avut mare noroc. Cu nervii ei zdruncinați, mi-ar fi făcut viața un calvar. Oh, ea, sărmana, n-ar fi avut nicio vină... În familia lor, prea se obișnuiseră căsătoriile între rude. Ceea ce duce inevitabil, mai devreme sau mai târziu, la apariția a tot soiul de anomalii... Fiindcă nesăbuiința părinților o plătesc copiii... Dar te-am obosit... Dacă află doctorul Bartolo, o să mă certe...

Jessica tare ar fi dorit să-l rețină acolo, lângă ea, însă nu spuse nimic. Când povestise, Sebastian nu pomenise nici măcar în treacăt de propria lor căsnicie. Se întreba, deci, dacă să dea totuși crezare spuselor lui Pilar în legătură cu hotărârea lui Sebastian de a rupe căsătoria. În fond, nu tot Pilar îi turnase toate minciunile alea despre Manuela și despre Lisa? De altfel, foarte probabil nici Pilar nu era întreagă la minte, nu mai mult decât fusese sora sa. Lucru de care după ce trecuse prin tot ce trecuse, Sebastian ar fi trebuit să-și dea seama. De n-ar fi fost tara aceea în familia Manuelei, s-ar fi decis el în cele din urmă să o ia pe Pilar de soție? În orice caz, se dumiri Jessica brusc, într-o străfulgerare de clarviziune, Pilar de mult pusese ochii pe Sebastian, și, rapace din fire cum era, avea să-l urmărească până-n pânzele albe.

*

**

Peste încă două zile, socotind că era suficient refăcută, doctorul Bartolo îi permise Jessicăi să coboare din pat și, încetul cu încetul, să reia o viață normală. De locuit, Jessica rămase însă să locuiască tot în camera unde o adusese Sebastian în ziua aceea de pomină. Prin urmare, se vedeau rareori, iar atunci discuțiile dintre ei se

limitau la viitoarea colecție, atitudinea lui rezumându-se la un soi de curtenie distantă. Conversațiile astea pur și simplu îi frângeau inima Jessicăi. Chiar așa, nu mai aveau nimic altceva să-și spună ei doi? gândea ea amărâtă.

Astfel că, în cele din urmă, într-o după-amiază când Sebastian era plecat să inspecteze viile din jurul *haciendei*, ea se hotărî să pună punct imediat șederii sale în casa aceea unde singurătatea amenința să o sufocă. Se întâmpla să fie numai ea acasă. Sofia și Lisa se duseseră într-o vizită, la niște vecini, iar Jorge îi luase pe senor Alvarez și pe Luisa, care își mai amânaseră plecarea pentru un timp, fa o plimbare prin împrejurimi.

Ei bine, ce rost avea să mai aștepte? În timpul mesei de prânz, Sebastian pomenise de apropiata ei călătorie în Anglia și Sofia, surprinsă de planul ăsta, de care cei din familie habar nu avuseseră, pusese câteva întrebări, fără niciun gând rău dar, dată fiind situația deloc comodă, Jessica, reprimându-și durerea copleșitoare din suflet, îngăimă niște răspunsuri destul de neconvingătoare... Ce ar fi fost de zis? Că, din ziua când le salvase pe ea și pe Lisa, Sebastian nu mai scosese măcar un cuvânt despre copilul pe care aveau să-l aibă. După ce doctorul îi confirmase faptul că rămăsese însărcinată, Jessica trebuise să-l anunțe și pe Sebastian, care nu găsisese însă cu cale să spună ceva, ci se închisese într-o tăcere posomorâtă.

Da, venise timpul să-și facă bagajele și să plece nu doar pentru o vreme, ci definitiv... Înainte ca Sebastian, cu toată politețea, desigur, să-i atragă atenția că nu mai avea ce căuta acolo... Bineînțeles, deocamdată exista și pretextul sănătății ei nu tocmai înfloritoare, dar știau la

fel de bine amândoi că odată ajunsă în Anglia ea n-ar mai fi revenit în Spania până la capătul zilelor. Nu. Din moment ce și față de copilul care avea să se nască Sebastian ar putea să nu simtă nimic.

Cu pas hotărât, Jessica ieși din cameră îndreptându-se spre apartamentul pe care-l împărțise un timp cu Sebastian și unde îi rămăsese cea mai mare parte din obiectele personale. Ajunsă acolo, fără să arunce nicio privire în jur, începu imediat să-și ia lucrurile din rafturi și să le așeze pe pat. Tocmai intrase pe jumătate în șiforierul enorm, să-și scoată unul din geamantane, când ușa dormitorului se deschise ca spulberată de o salvă de tun. Cu inima sărită din piept, dar și sperând să dea cu ochii de Sebastian, Jessica se întoarce și, pe loc, înlemni. Fiindcă, postată în mijlocul camerei, adevărată întruchipare a furiei turbate, se afla Pilar Sanchez...

— Tu aici! șuieră aceasta ca o viperă întărâtată. Care va să zică mi-a spus bine slujnica! Ce cauți în camera asta? Pricepe odată că Sebastian nu te mai vrea aici nicio secundă!

Jessica vru mai întâi să-i explice pentru ce se găsea acolo, dar, pusă în gardă atât de înfățișarea de nedescris a lui Pilar, cât și de cele auzite de la Sebastian despre familia acesteia, se gândi că poate era mai bine să-și trateze adversara cu desăvârșită nsoăsare. Spuse, deci, răspicat:

— Nu uita că, cel puțin deocamdată, sunt soția lui! Am dreptul, prin urmare, să vin, să plec, să stau aici când și cât poftesc!

— Nu și dacă el te-a respins și continuă să te respingă! Nu te mai vrea, înțelegi?

Din nefericire, oricât de dureros, ăsta era adevărul... Dar în loc să-i dea dreptate cu glas tare lui Pilar, o forță îndărătnică pur și simplu sinucigașă o îndemna pe Jessica să-și înfrunte dușmanca de parcă ar fi înfruntat însăși realitatea strâmbă și lipsită de milă. Ripostă pe un ton cât se poate de liniștit:

— Dacă m-a lăsat în camera mamei lui, o face numai ca să mă menajeze. Pentru binele meu și al copilului nostru.

— Știe?! zbieră turbată Pilar.

Înspăimântată de-a binelea de violența acestor reacții, Jessica își regretă necnibzuința de a fi turnat gaz peste foc. Prea târziu, însă. Tremurând de furie din toate încheieturile, Pilar venea spre ea cu un aer amenințător, în timpul ăsta bolborosind printre râsete și suspine:

— Atâta amar de ani n-am făcut altceva decât să-l aștept, cu toată răbdarea din lume. Odată și odată, tot trebuia să se însoare... Care femeie i-ar fi fost mai potrivită ca mine? Și tocmai atunci când părea decis să facă pasul ăsta, te-ai găsit să apari tu, blestemato! Nu știu cum ai reușit să-l îmbrobodești, dar uite că în cele din urmă, tot la mine o să se întoarcă! Și Manuela a vrut să mi-l ia, și a ajuns-o pedeapsa lui Dumnezeu! De acum încolo nu-ți mai permit să te așezi între noi!

Nici vorbă, Pilar era în plină criză de isterie, se dumiri Jessica observând, cu un freamăt de oroare, ochii strălucind diabolic ai nebunei și trăsăturile ei răvășite, de nerecunoscut. Conștientă de iminența pericolului, începu să se retragă cu multă băgare de seamă spre un colț al încăperii, căutând instinctiv apărare din partea zidurilor neclintite de veacuri. Pilar o urma, pas cu pas. Când Jessica ajunsese să se lipească de peretele rece ca gheața,

cu un urlat neomenesc, nebuna se azvârli asupra ei, înfigându-i degetele în beregată cu puterea înzecită a dementului pe care doar cămașa de forță îl poate domoli.

Numai Dumnezeu din Ceruri trebuie că l-a îndreptat pe Sebastian într-acolo, la timp ca s-o smulgă pe Jessica vie din ghearele criminale. Căci, pe când ea începuse să dea semne că-și pierde suflarea, bărbatul ei intră în încăpere, pricepu dintr-o privire scena teribilă în plină desfășurare și, cu un strigăt de uluire, se repezi la Pilar înșfăcând-o de încheieturile mâinilor ca într-un clește. Cu greu, foarte cu greu reuși să-i desprindă mâinile de pe grumazul Jessicăi, răsucindu-i pe urmă brațele la spate, ca s-o poată stăpâni și purtând-o astfel cu forța, până la ușă de unde chemă în ajutor pe cineva care, probabil, aștepta pe culoar. Apăru aproape în fugă însuși doctorul. Acesta, buimăcit pe moment de halul fără hal în care arăta Pilar, cu fața descompusă de furie și-n privirile rătăcite cu câte o flacăra ucigașă, abia după câteva clipe izbuti să declare, clătinând din cap cu mere amărăciune:

— E limpede. Nu mai încape nicio îndoială. Prietene dragă, lasă-mi-o mie în grijă... De mult mă temeam de o criză ca asta... Ba chiar mă miram că nu se produce... Vezi, nu de azi, de ieri, am bănuir la ea un caz tipic de isterie...

Dar văzând-o pe Jessica albindu-se la față, gata să leșine, senor Bartolo se opri brusc din vorbă și dădu să-i sară în ajutor.

— N-aveți nicio grijă, nu leșin eu așa de ușor, băigui ea. Mi-am cam pierdut puterile, dar nu, nu...

— Hoța! Este o hoță și o nemernică! zbieră Pilar. Vrea să mi-l ia pe Sebastian! Dar n-am să-i permit!

— Pilar, urmează-mă! Imediat! îi porunci doctorul pe un ton ferm, care nu îngăduia împotrivire, apoi, întorcându-se spre Sebastian, murmură printre dinți:

— Trebuie imediat ajutată. Eu unul nu am calificarea necesară, dar cunosc o clinică specializată în asemenea cazuri. Vezi? Nici nu mai știe pe ce lume este. Las-o în grija mea, mă ocup eu de internare...

Abia când, dusă cu forța de doctor, Pilar dispăru din încăpere, reuși Jessica să-și vină în fire cât de cât. Scoase un oftat din rărunchi, dar, încă sub efectul spaimei teribile, tremura ca varga, iar când Sebastian veni lângă ea, fulgerându-l cu o privire în care se amestecau oroarea și dezgustul pentru tot ce-o înconjura, îl îmbrânci cu toată puterea. În momentul acela nu suporta nicio prezență.

— Sunt dezolat pentru cele întâmplate, spuse Sebastian pe un ton dezinvolt, de parcă nu se petrecuse mare lucru și se îndreptă imediat către fereastră, unde se postă ațintindu-și privirile asupra straturilor de fiori de afară. Ar fi trebuit să te previn mult mai mult asupra isteriei de care e atinsă Pilar. În ultimul timp, însă, părea oarecum vindecată. A mai trecut prin câteva crize, nu însă atât de brutale, adică nu cu porniri criminale... Până acum, de fiecare dată, Pilar punea ochii pe câte un bărbat, de care se credea amoretată până peste cap și, ca urmare, se ținea scai de el, cu pretenția că viața lui trebuie să-i aparțină în întregime... Oricum, regret sincer că te-ai pomenit amestecată în povestea asta sordidă...

De unde stătea, Sebastian se răsuci brusc pe călcâie și, dând ocol camerei cu privirea, ochii îi căzură pe maldărele de lucruri de pe pat. Dintr-o dată, chipul i se înnegură și mai tare.

— Ce-i cu astea?

— Sunt lucrurile mele, răspunse Jessica străduindu-se să-și domine tremurul din glas. Tocmai mă pregăteam să-mi fac bagajele, când a dat năvală Pilar și, văzându-mă în camera ta, și-a ieșit din minți.

— De bagaje putea foarte bine să se ocupe și una din slujnice. Nu era nevoie...

— Să calc pragul acestei camere sacrosancte? Îi tăie ea vorba, cu vocea tremurând de mânie. Fii liniștit, n-o să te mai supăr cu prezența mea. M-am decis să plec mâine în zori, și nu doar pentru o scurtă călătorie, ci de tot!

— Nu! ridică glasul Sebastian. Nu! Nici să nu te gândești la așa ceva! Pentru nimic în lume!

Și ajungând lângă ea dintr-un salt, o cuprinse în brațe, strângând-o cu înfrigurare la piept.

— Nu-ți dau voie! Cum adică să pleci? Și copilul, copilul nostru?...

— Dar chiar tu ai venit cu ideea că o ședere mai îndelungată în Anglia... bâigui Jessica, articulând cuvintele anevoie, atât de năvalnic îi bătea inima.

Cât de plăcut era acolo, în brațele lui, lipită de el, trupul ei fremătând de atâtea tulburătoare amintiri! O nevoie nebună să-l atingă, să-l mângâie o copleşă. Ridică mâna să-și alunge o șuviță ce-i căzuse pe frunte și, în clipa aceea, privirea lui Sebastian se opri, fascinată, pe gâtul ei ca un lujer. Cu un strigăt înăbușit se lipi de ea pe de-a-ntregul, tremurând de dorință și începuse să o sărute cu patimă, surâzându-le tuturor, lui Jorge, mătușei sale, până să-i reziste, Jessica se deschise ca o floare sub sărutările lui.

— Cum să te las să pleci? șușoti Sebastian cu glas gătuțit. Ești a mea și numai a mea, n-ai înțeles încă? Oh, Doamne, cât mă durea când te vedeam zădărnicipându-mi orice împotrăvire. Nemaifiind în stare și străinilor, numai mie nu! Fiindcă, pricepi? Mie nu mi-e de ajuns simpla plăcere a simțurilor... Eu am nevoie de o comuniune deplină. Vor ajunge oare vreodată sufletele noastre să vibreze ca unul singur?

Răscolită de mărturisirile lui cu totul neașteptate, Jessica șovăi dacă să le dea crezare sau nu, și îngână:

— Nu-mi vine să cred... Mă iubești? Tu?...

— Te mai îndoiești?

Cu degete tremurând de emoție, Sebastian îi netezi părul strălucitor.

— De cum te-am văzut mi-am pierdut mințiie. Dat fiind ce știam despre tine, sufletul mi-era sfâșiat între dragoste și dispreț; în primul rând de mine însumi eram dezgustat. Fiindcă nu puteam să-mi înăbuș dragostea... Cât greșeam... Câtă dreptate au cei care spun să vezi și să gândești mai întâi de toate cu inima...

— Disprețul tău părea atât de încrâncenat, încât nici prin gând nu mi-ar fi trecut că de fapt... Cel puțin în primele zile mi-a fost o teamă cumplită...

— Cât timp te-am crezut Isabel, nu îndrăzneam să-mi recunosc sentimentele. Simțindu-mă slab, țineam morțiș să par puternic, dur, necruțător. Nici după ce am descoperit cine ești cu adevărat, nu mi-a fost ușor să-mi accept patima. Dar prea îmi doream să te cuceresc, să fii a mea până la capătul vieții. Ei bine, fără s-o știe, Jorge mi-a pus la dispoziție ceea ce mie mi s-a părut a fi soluția ideală. S-a înființat într-o zi la mine în birou, ca să mă prevină de oarecare zvonuri și, mai ales, de faptul

că până și mătușa mea, adversară declarată a bârfelor, părea de data asta să plece urechea la ele. Prin urmare, nu întâmplător am apărut în salonul din turn în după-amiaza aceea. Știam că, foarte curând, aveau să vină, chipurile să-ți facă o surpriză, Pîlar și mătușă-mea. Dar în intenția mea nu era să ajungem atât de departe cum am ajuns. Pur și simplu mi-am pierdut cumpătul și am uitat de toate și de toți. Te iubeam... Mult timp însă nu mi-am dat seama de forța dragostei mele... Nu voiam să-mi dau seama... Eram înrobît și încă mă împotriveam din toate puterile...

— Iar eu eram convinsă că mă urăști de moarte.

Încruntat, Sebastian aținti asupra ei o privire imposibil de descifrat, apoi, într-un târziu, se îndură să rupă tăcerea.

— Ce rost a avut toată comedia aia de-a femeia emancipată, cu experiență în ale omorului? Voiai să mi-o plătești? Să mă aduci în pragul disperării?

Jessica făcu ochii mari, nedumerită.

— Dar ți-am mai spus: pe drum, în mașină, am vrut să-ți mărturisesc că nu mă mai culcasem cu nimeni... tu, însă, tocmai atunci te-ai găsit să-mi declari cât de bine era că nu aveai de inițiat o tânăra inocentă... Ce ai fi vrut să zic?

— Ai preferat să taci, ca să am de ce să mă dau apoi cu capul de toți pereții... Și așa mi-era inima grea, știind că de fapt, te-am constrâns printr-un șantaj meschin să te măriți cu mine... Simțeam că mă dorești tot atât cât te doream eu, și-mi spuneam că simpla dorință avea toate șansele să se transforme în dragoste... Dar așa, m-ai făcut să mă consider ultimul dintre oameni, incapabil să deosebească patul imaculat de cocina de porci și

condamnat să murdărească până și ce-ar trebui să-i fie mai drag și mai sfânt... În noaptea aceea, sila de mine însumi devenise aproape de nesuportat... Și multă vreme mi-a ars sufletul...

— Oricum, purtarea ta față de mine era de-a dreptul tiranică...

— Nu vedeam cum altfel te-aș fi putut apăra de mine însumi, decât ridicând între noi un zid... Martor mi-e Dumnezeu că nu doream altceva decât să-ți cad la picioare, rugându-te să mă ierți și jurându-ți să nu te mai ating cât voi trăi... Dar ai văzut foarte bine cât sunt de nestăpânit. Hotărârea mea n-a rezistat mai mult de două săptămâni, constată Sebastian cu ironie amară. Iar după cea de-a doua noastră noapte împreună, amintirea suspinelor tale pătimase mă urmărea până și în ședințele consiliului de administrație, termină el în glumă.

— Dar tu ești cel care a hotărât să dormim separat, îi reproșă Jessica, încă neîncrezătoare.

Sebastian oftă:

— Nu era altă cale să te țin departe de mine... Dar crede-mă, pentru mine, zilele și mai ales nopțile astea au fost un supliciu de nedescris. Așa că, nu doar ca să-mi ispășesc păcatele față de tine, ci și ca să-mi mai alin propriul chin, îmi pusesem în gând să-ți redau libertatea... Și tocmai atunci am aflat că o să avem un copil...

— Nu pricep cum ai putut să te arăți atât de nepăsător. Pur și simplu m-a înspăimântat indiferența asta, de neiertat când e vorba de propriul tău copil, zise supărată Jessica. Cum puteam s-o interpretez altfel decât ca pe un refuz... o respingere... Mai venea și Pilar cu răutatea ei...

— Cu povestea Lisei, pe care eu, chipurile, nu voiam s-o recunosc, îi sfârși Sebastian gândul. Nici nu poți să-ți închipui cât am fost de fericit când *tia* Sofia mi-a spus de sarcina ta. O dorință sălbatică să te iau în brațe și să nu-ți mai dau drumul pe tot restul zilelor, cam asta simțeam. Dar onoarea îmi impunea să nu te leg de mine cu forța... Nu se cade să-i ceri unei femei să-și împartă viața cu tine dacă ea nu asta dorește...

— Și dacă, totuși, ea te-ar iubi...

— Dacă m-ar iubi, în ruptul capului n-aș lăsa-o să plece nicio zi, niciun ceas de lângă mine.

Pironind-o cu o privire încețoșată de emoție, Sebastian continuă:

— Ce m-aș fi făcut dacă nu reușeam să te salvez atunci, din hruba aia nenorocită? Pentru mine, viața n-ar mai fi avut niciun sens.

— Ți-ai riscat-o ca să ne scoți de acolo...

— Puțin îmi păsa de mine însumi. Tu, tu erai în pericol. Când mi-ai spus s-o iau întâi pe Lisa, mi-a stat inima în loc. Asta însemna să te mai las acolo, între zidurile alea care dădeau să se năruiască, pentru cine știe câte minute, dacă nu cumva pentru totdeauna... Simțeam că o să-mi pierd mințile de teamă pentru soarta ta, cât am făcut drumul dus-întors și pe urmă, până te-am văzut în afara oricărui pericol...

— Când te-am văzut dispărând cu Lisa în brațe, m-a cuprins o spaimă cum nu mi-a mai fost dat să cunosc. Ca și cum aș fi simțit respirația morții. Nevoia să te am lângă mine, să-mi dai curaj, să-mi dai putere nu m-a părăsit nici imediat după aceea. Și tu tocmai atunci te-ai găsit să mă izgonești din camera ta, să mă abandonezi aici... Când, mai mult ca orice, în brațele tale...

— Hai, spune, spune, dragostea mea, nu te sfii, glumi tandru Sebastian.

— Tot ce-mi doream era să mă fac ghem în brațele tale, să-mi ascund fața la pieptul tău... Oh, Sebastian, cu toate vorbele grele, cu tot disprețul tău, te-am iubit încă din prima clipă!

Desfăcându-se blând din îmbrățișare, el începu să golească grăbit patul de lucruri, clădindu-le pe un scaun.

— Sebastian... Ce faci?

— Cum, nu ești și tu tot atât de nerăbdătoare să recuperăm timpul pierdut? o întrebă el, surâzând, însă, cam nesigur.

— Oh, dar...

— Ce-i? Am exagerat cu nerușinarea?

— Să vezi, eu...

Dar, revenind lângă ea, Sebastian o cuprinse în brațe, îngropându-și fața în părul ei. Apoi începu s-o dezbrace, ea, ca fascinată, lăsându-i-se în voie.

— Te iubesc, murmură el a câta oară și, ridicând-o de la pământ, o culcă în patul alb ca zăpada.

Amețită de fericire, Jessica se întrebă ca în vis dacă și Rosalinda cunoscuse asemenea clipe de extaz în brațele ilustrului și aprigului gentilom al lui Pedro cel Crunt. Dar nu trecu mult și, topită de dragoste, izgoni orice gând, ca să se poată dărui pe de-a-ntregul pasiunii ce-i mistuia pe amândoi deopotrivă.

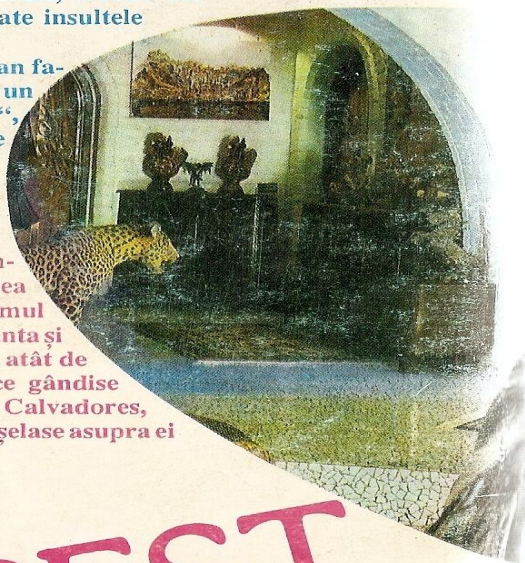
— SFÂRȘIT -

HL

Plecând în Spania împreună cu patronul ei, Jessica este rugată de verișoara sa să-l anunțe pe contele Jorge Calvadores de ruperea logodnei. Fiind întâmpinată de Sebastian, fratele lui Jorge, Jess suportă toate insultele acestuia.

Antipatia lui Sebastian față de Jessica a fost doar un simplu „foc de paie“, pentru că acțiunile ulterioare ale acestuia vor avea un cu totul alt scop.

Pentru numele Domnului ! De ce nu și-l scotea o dată din minte pe omul ăla ? De ce se mai frământa și acum pentru o poveste atât de ridicolă ? Ce-i păsa ce gândise despre ea Sebastian de Calvadores, de vreme ce acesta se înșelase asupra ei cu totul ?!

THE BEST

ISBN 973-580-035-7

Lei 2255 + 45 T.A. 3.200